SCURTĂ INCURSIUNE PRIN

NEW AGE,

PRACTICILE ŞI ÎNVĂŢĂTURILE

PROMOVATE DE ADEPŢII EI

Deuteronom 17:10-14

"Să nu fie la tine nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; ţie, Domnul Dumnezeul tău, nu-ţi îngăduie lucrul acesta."

Editura „CETATE DEVA" – 2006

Culegere text: Emanuel & Elena Reinerth
Tehnoredactare şi prepress: GRAFICA PLUS S.R.L.
Tipar: S.C. **GRAFICA PLUS** S.R.L. - DEVA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REINERTH, ELENA
Creştinismul şi noua eră / Elena Reinerth.
– Deva: Cetate Deva, 2006
Bibliogr.
ISBN (10)973-87833-5-6; ISBN (13)978-973-87833-5-5

28
289(100) New Age

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a permis să trec prin atâtea experienţe şi prin atâtea încercări, din care a rezultat această carte.

Îi mulţumesc că m-a ajutat să-L descopăr atunci când bâjbâiam în întuneric.

Îi mulţumesc că mi-a dat un soţ minunat, care m-a încurajat şi m-a sprijinit mereu.

Mulţumesc soţului meu care ştie cel mai bine ce înseamnă "la bine şi la rău" şi care mi-a permis să fiu ajutorul lui potrivit, alături de care am învăţat ce înseamnă "şi cei doi vor deveni un singur trup"

Mulţumesc mamei mele, fără de care nu aş fi fost aici, care a fost mereu alături de mine şi care m-a sprijinit să devin ceea ce-mi doresc.

Mulţumesc prietenei mele Cami şi soţului ei Silviu, care au făcut diferenţa în viaţa noastră. Modul lor deschis şi liber în care privesc şi trăiesc viaţa cu Dumnezeu a adus o trezire proaspătă în viaţa noastră şi cu ea, restaurarea şi viaţa din belşug.

Mulţumesc lui Nicole, prin care Dumnezeu mi-a adus eliberare şi lui Dirk, prin care multe învăţături greşite au fost schimbate.

Mulţumesc Ligiei Seman care de la început m-a încurajat să-mi urmez visul.

Mulţumesc familiei mele care mă suportă cu toate eşecurile mele şi mă iubeşte necondiţionat.

Mulţumesc prietenei mele de o viaţă, alături de care am trecut prin cele mai grele perioade ale vieţii, scumpa mea Vali.

Mulţumesc dragelor şi iubitelor mele prietene, şi surori în Domnul, Dora şi Corina care au schimbat pentru totdeauna, pentru mine, înţelesul cuvântului prietenie.

Mulţumesc preţioasei mele prietene, Marioara Mărcoi care m-a primit cu braţele deschise în grupul ei şi mi-a redat încrederea în mine şi siguranţa că Trupul lui Cristos e unul şi că toţi creştinii au acelaşi Domn şi Dumnezeu, oricum s-ar numi ei.

Mulţumesc pastorului meu, Armand Andraşi care a riscat având încredere în mine, atunci când mi-a încredinţat lucrarea de femei. Mulţumesc soţiei lui, Dana, care m-a adus de multe ori cu picioarele pe pământ, atunci când îmi pierdeam echilibrul.

Mulţumesc surorii mele în credinţă şi parteneră preţioasă în lucrarea cu femeile, Angela, pentru ideile ei minunate şi aportul ei preţios în toată lucrarea pe care am săvârşit-o împreună.

Şi nu în ultimul rând, mulţumesc dragului nostru prieten Adi, care a făcut posibilă apariţia cărţii în această formă. Dumnezeu să-l răsplătească.

„Voi sunteţi trupul lui Hristos, şi
fiecare în parte, mădularele lui."
1 Corinteni 12:27

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE

De ce scriu această carte?
Am fost fascinată de când mă ştiu de lucrurile care nu se văd. Am simţit că există ceva dincolo de realitatea materială, dar multă vreme nu am vrut să accept. Am crescut într-o familie modestă de muncitori care, deşi aveau cunoştinţă despre existenţa lui Dumnezeu, şi-au trăit viaţa ca şi cum El n-ar fi existat. Îmi petreceam vacanţele la bunicii din partea mamei care, creştini fiind, au exclus din viaţa lor tot ce privea lumea modernă. Se limitau la o existenţă simplă, fără televizor, fără cinematograf şi presă, se mulţumeau să-şi lucreze grădina şi să-şi crească animalele de pe lângă casă, iar duminicile mergeau într-o casă în care se strângeau câţiva asemeni lor şi cântau cântece monotone, iar din când în când, bunicul meu urca la un pupitru în faţă, căruia îi spuneam amvon şi ne învăţa despre Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod autoritar şi tunător care reuşea să ne bage groaza în oase! Orice nu concorda cu modul lor simplu de viaţă era criticat şi arătat cu degetul ca lucrarea diavolului. La polul opus, era modul de viaţă al părinţilor mei, care se bucurau de viaţă în felul lor, organizând petreceri cât de des puteau, chefuind cu dansuri şi băutură. Într-o altă extremă era familia tatălui meu, credincioşi adventişti, oameni foarte siguri că deţin adevărul absolut, care condamnau orice altă formă de religie şi trăiau şi ei în felul lor cazon, în cercul lor îngust şi privat unde puţini aveau acces. Aşa că am pendulat toată copilăria mea între aceste moduri de-a trăi şi ceea ce ni se preda la şcoală, cum că religiile sunt inventate de strămoşii noştri, necunoscători în ale tainelor vieţii şi ştiinţei, care, în nevoia lor de protecţie şi găsirea unui punct de sprijin, au inventat tot felul de zei cărora se închinau, încercând să-i înduplece să le dea vreme bună pentru culturi şi cărora le aduceau jertfe ca să se îndure de ei şi să le uşureze traiul. Iar despre Dumnezeul

creştinilor, ni s-a spus, pe vremea comunismului, că a existat cândva un om, un învăţător numit Isus care a trăit pe pământ şi-a creat o nouă religie, credinţa într-un singur Dumnezeu, într-o vreme când popoarele lumii erau politeiste. Iar cei care urmează învăţăturile acestui iluminat, cred că El a murit şi a înviat ca să determine oamenii să creadă într-o iluzorie viaţă după moarte. În mintea mea de copil, nu mai ştiam ce să cred. Iar atunci când îmi petreceam vacanţele la bunici, participând mereu alături de bunica la toate înmormântările din sat şi auzeam cum era bocit cel dus dintre noi şi cum plângeau sfâşietor femeile cam aşa: "De ce m-ai lăsat a nimănui, Doamne, eu acu ce mă fac, de ce l-ai dus la Tine?", am început să mă tem de Dumnezeul lor, care provoaca atâta durere care desparte oamenii, aşa că mi-a fost mai uşor să devin o atee convinsă. Am terminat şcoala, m-am căsătorit, iar după ce am născut primul copil au început să revină întrebările din copilarie: "De unde vin? Ce caut eu aici? Ce este miracolul vieţii? Există ceva după ce murim?"

Căsnicia mea a fost sortită eşecului de la început. Întrebările mele rămâneau fără răspuns. Am început să merg prin biserici, locuri despre care se spunea că acolo este Dumnezeu. Dar nu s-a schimbat nimic nici atunci. La ceva timp după aceea, am întâlnit un om care mi-a spus că în biserici voi găsi doar religie şi dacă este credinţă ceea ce caut, atunci să caut în mine! Căutând să dezvolt ceea ce mi se spusese că am deja, am început să citesc tot ce îmi cădea în mână şi pomenea despre Dumnezeu, credinţă, viaţa de după... Unii Îl numeau pe Dumnezeu fiinţa supremă, alţii spuneau că este o energie universală, alţii Îl numeau divinitate, alţii conştiinţă superioară, alţii inteligenţă universală încât confuzia mea creştea şi mai mult! Apoi am divorţat şi am străbătut o perioadă atât de neagră încât nu-mi mai păsa de nimic, voiam parcă doar să mor, să nu mai simt nimic, să nu mai ştiu nimic. După ce am rămas singură, iar tentativele mele de a mă sinucide au eşuat, m-am trezit într-un vid spiritual care simţeam că mă absoarbe cu totul. Atunci am început să caut din nou, aşa ca am început să citesc despre paranormal, să studiez yoga, meditaţia transcendentală, bioenergia, budismul, religiile orientale, într-o frenetică şi disperată nevoie de a mă regăsi. Oricât citeam, meditam şi studiam, liniştea după care tânjeam nu se făcea simţită.

Începusem să descopăr că lumea în care trăiam era iremediabil coruptă, că se îndrepta totul spre autodistrugere parcă. Învăţam din cărţile mele că este bine să gândeşti pozitiv, să faci numai bine tuturor, să trăieşti în adevăr, sinceritate, loialitate, dragoste, îmi creasem o lume a mea, a binelui şi adevărului cu care mă amăgeam însă, imediat ce ieşeam din casă, mă loveam de violenţă, răutate şi egoism, înşelătorie şi abuzuri la tot pasul, ba nici nu era nevoie să ies, era suficient să pornesc televizorul!

Simţeam că-mi pierd minţile, şi mă întrebam de ce trebuie să învăţ să trăiesc frumos când în lume e un haos total! La ce-mi folosesc principiile în care nimeni nu credea? La ce-mi folosea să duc o viaţă morală dacă toţi prietenii râd de mine şi-mi spun: "Trăieşte-ţi viaţa, bucură-te de fiecare clipă ca şi cum ar fi ultima!" Începusem să descopăr că telepatia şi autocontrolul erau mijloace de manipulare a celor din jur, că reuşeam să obţin orice doream fără prea mare efort, să devin tot mai cinică, dar înţelegeam că nu era bine să te foloseşti de cineva şi să-i manevrezi voinţa şi începusem să mă simt tot mai vinovată. Citeam despre magie şi iluzionism şi vedeam cum controlează mintea oamenilor, vedeam că dezvoltă o putere mare în a controla şi realizam că nu e bine. Ştiam că omul a fost creat ca o persoană cu voinţă liberă şi nimeni nu are voie să treacă peste asta. Mă gândeam că e un mod egoist de a vedea lucrurile şi dacă există Dumnezeu, tare trebuia să mai condamne lucrurile astea. Dar dacă El există, de ce pemite să se întâmple aşa ceva? Răspunsul a venit de la sine: pentru că El nu forţează pe nimeni să creadă, ci lasă omul să înţeleagă singur lucrurile. Am început să ghicesc în cărţi şi-n cafea căutând dincolo de ce se vede şi am devenit foarte bună la asta. Tot ce spuneam se implinea şi eram tot mai căutată. Am început să caut răspunsuri în zodiace şi horoscoape, mai ales în ce privea relaţiile interumane, pentru că mă temeam şi de umbra mea, darămite de un eşec în vreuna din relaţiile mele.

Despre linişte, ce să mai zic? Pierdusem orice speranţă că vreodată aş putea-o dobândi! Dar nu puteam să nu îmi amintesc de bunica mea din partea mamei care trăise şi murise ca o sfântă, iubită de toţi şi iubind pe toată lumea. Care era secretul ei?

Am descoperit în una din cărţile mele că Budha a spus odată: "Căutaţi Calea. Căutaţi Adevarul şi el va va face liberi!" Mi s-au răscolit amintiri. Auzisem în copilăria mea: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa." M-am scuturat ca de un gând rău: "Nu, asta nu se poate întâmpla! De ce-ar vrea cineva, fie El şi fiu de Dumnezeu să moară pentru mine? N-am nevoie! Eu voi găsi singură o cale! Nu sunt marionetă să mă tragă cineva de sfori, să fac ce vrea altcineva! E absurd! Fiecare plăteşte pentru sine! Legea cauzei şi efectului!"

Aveam mulţi prieteni care îmi împărtăşeau convingerile, iar într-o seară, în timp ce discutam cu ei despre viaţă, moarte, reîncarnare, mi s-a pus o întrebare: "Dacă ar fi să ţi se pună înainte o alegere: veşnicia sau încă 7 vieţi, ce ai alege?" Mi-am dat seama că n-aş vrea să mai trăiesc 7 vieţi. Şi aşa s-a născut întrebarea: dacă totuşi nu avem de trăit decât o viaţă, unde voi merge eu după ce voi muri? Eram departe de desăvârşirea pe care o căutam, toate căutările mele păreau sortite eşecului. Am început să citesc marii filozofi, dar nici ei nu mi-au adus alinare. Erau păreri atât de împărţite încât am crezut că va trebui s-o las baltă! Dacă minţi atât de luminate şi de înţelepte nu aveau o părere sigură, la ce puteam să mai sper?

A ajuns în mâna mea o carte, "Obsesia", scrisă de Lloyd Douglas şi ea a însemnat pentru mine un prim răspuns. Fragmentul următor m-a pus pe gânduri: "Până acum nu avusese niciodată un exemplar al Bibliei. Ieri îşi cumpărase Noul Testament. O răsfoi vreme îndelungată, de la un capăt la altul[...]. Descoperi anumite fraze a căror ciudăţenii îl intrigă şi-l determină să-şi concentreze tot interesul asupra lor. Continuă să citească până noaptea târziu fără să simtă oboseala. Înainte de asta, dacă se întâmpla uneori să se gândească la această carte, o considerase întotdeauna o colecţie de platitudini sforăitoare, întemeiate pe superstiţii evreieşti şi acceptate de oameni simpli, pentru domolirea amărăciunilor din viaţă şi ca un narcotic care te face să nu te mai gândeşti la lucruri care nu pot fi niciodată la îndemâna ta. Nu-i trebui prea mult să-şi dea seama că se găseşte în faţa unei probleme extrem de interesante şi mai pasionante decât tot ce-a citit înainte de asta. Nu numai că această carte nu era banală, aşa cum îşi închipuise el, dar făcea aluzie la anumite secrete

de extremă importanţă şi la îndemnarea oricăruia care avea destul bun simt ca să accepte faptele expuse, cum ar fi acceptat orice ipoteză ştiinţifică şi acordându-le aceeaşi seriozitate şi crezare, ca şi cercetărilor fizice şi chimice pe care le faci în laborator. I se părea straniu că ţine în mâna lui textul unei cărţi de ştiinţă, referitoare la expansiunea şi îmbogăţirea personalităţii omeneşti."

Era o revelaţie pentru mine. Nu văzusem niciodată lucrurile aşa. Mi se păruse o colecţie de poveşti pe care ni le spunea bunica la culcare. Să fi fost altfel? Am luat Biblia şi am început să citesc şi eu. Am găsit un fragment: "Înţelegi tu ce citeşti? Famenul a răspuns: Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Rogu-te, despre cine vorbeşte proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul? Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la scriptura aceasta şi i-a propovăduit pe Isus. Şi famenul a zis: Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat? Filip a zis: Dacă crezi din toată inima, se poate. Famenul a răspuns: Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă şi Filip a botezat pe famen."(Fap.8:26-40).

Nu-mi venea să-mi cred ochilor! Atât de simplu e?

Cu câţiva ani înainte de perindările mele şi de divorţ, am participat la un botez într-o biserică noutestamentară. Atunci am văzut cum oamenii intră în apă şi declară că Isus este Domnul vieţii lor. Nu prea înţelegeam eu ce se întâmplă, dar m-a apucat o mare tulburare: "Oare de ce făceau asta? Oare nu fuseseră botezaţi când erau mici, ca şi mine? De ce păreau atât de fericiţi şi de împăcaţi? Cât de slab trebuie să fie cineva să-şi predea viaţa unui Dumnezeu pe care nu L-a văzut nimeni, niciodată? Eu nu aveam nevoie de nimeni!" Dar tipul acela care vorbea în faţă tot zicea: "Şi tu ai nevoie de Dumnezeu! Isus a murit şi pentru tine, ca să-ţi ierte păcatele şi să-ţi dea veşnicia în dar! Nu vrei să-L primeşti şi tu în inima ta? Ce mai aştepţi?" Şi tot chema şi tot chema şi eu eram tot mai tulburată, dar parcă mi se lipise mâna de scaun şi nu puteam s-o ridic! Jumătate din mine râdea de toate astea, dar jumătate ţipa: "Ridică mâna! Arată că vrei şi tu! Cine ştie dacă o să mai ai vreo şansă?" Şi plângeam de se scutura cămaşa pe mine, iar ai mei se întrebau ce-oi fi păţit! Am simţit atunci puternic că există Dumnezeu, este viu şi real, iar cei care intraseră

în apă nu erau nebuni! Ci erau salvaţi şi fericiţi că o puteau spune tuturor. Inima mea striga: "Ridică odată mâna!", iar mintea mea spunea: "Ce-o să zică ai tăi? O să râdă cu toţii de tine!" Până când inima a învins şi mâna s-a ridicat chiar când s-a făcut ultima chemare. Am plecat acasă liniştită, ca niciodată, dar n-a durat, a urmat divorţul şi pe urmă cele ce v-am spus deja. Nu puteam accepta ce spusese omul acela: că viaţa veşnică se primeşte în dar. Trebuia să fac şi eu ceva pentru a o avea!

Studiind Biblia, am mai găsit ceva: "Nu orişicine-Mi zice Doamne, Doamne va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu". În vremea aceea practicam tehnica radiantă, o tehnică de tip reiki, care vindeca prin refacerea câmpurilor energetice, care la bolnavi sunt, susţineam noi, dereglate, deviate. În timpul şedinţelor, ne rugam mult, iar cei ce veneau la noi trebuiau să creadă în noi pentru că numai aşa se făceau bine. De aceea am început să mă întreb:

"Oare eu fac voia lui Dumnezeu?" Şi tot eu îmi răspundeam: "Cum să nu, doar vindec oameni!"

Aşa am început să merg din nou la biserică şi să caut răspunsuri despre voia Lui! Acolo multe mi s-au lămurit, cel mai important lucru fiind că eu acceptasem jertfa mântuitoare a lui Isus şi-mi plăcea să mă ştiu cu păcatele iertate, dar nu-L acceptasem ca Domn al vieţii mele, ca pe cel care ştia mai bine decât mine ce trebuia să fac cu ea, şi care avea puterea să înnoiască viaţa mea, să vindece şi să restaureze ceea ce diavolul îmi furase atâta timp cât eu îi permisesem. Am aflat despre natura păcătoasă a omului pe care a dobândit-o în Eden atunci când Adam şi Eva au ales să asculte de Satan. Şi că toţi oamenii au nevoie de iertare şi de împăcare cu Creatorul lor, altfel, merg în iad, locul creat pentru diavol şi îngerii lui.

Când am înţeles astea, Dumnezeu a schimbat viaţa mea, a venit să locuiască în mine, un om oarecare şi a început cea mai mare aventură a vieţii mele! Între timp, am cunoscut un bărbat deosebit care mi-a făcut onoarea de a-mi cere să fiu soţia lui şi, împreună cu el şi cu mama mea, ne-am botezat. Acum, cel mai bun prieten al nostru este Isus şi ştim că El nu ne va dezamăgi niciodată.

Ştiu că mulţi oameni Îl caută pe Dumnezeu şi nu ştiu cum să-L găsească, lăsându-se amăgiţi de tot felul de filozofii şi de învăţături false.

De aceea scriu acum, tuturor celor care vor să ştie cât de periculoase şi de înşelătoare sunt cursele pe care le întinde diavolul, duşmanul lui Dumnezeu, căzut în dizgraţie, care ştie bine că i s-a strâns cureaua, dar răcneşte să înghită cât mai mulţi oameni şi să-i ducă cu el pentru că scopul lui unic este să distrugă tot ce a creat Dumnezeu. Este un jalnic imitator, însă este destul de subtil pentru a ne duce în rătăcire. Şi pentru că, înainte să se umfle de mândrie şi să ceară închinarea pentru el, a fost conducătorul închinării în cer, cel mai strălucitor dintre îngeri, ştie foarte bine că omul este creat ca să se închine lui Dumnezeu. De aceea ne aduce în atenţie o mulţime de "oportunităţi", moduri noi de închinare, religii venite din Orient, învăţături şi practici care susţin că te apropie de Dumnezeu şi dezvoltă ceea ce Dumnezeu a pus în fiecare, pentru a ne îndepărta de Adevar.

Cu ajutorul lui Dumnezeu vreau că această carte să ajungă în mâinile celor care sunt în căutarea lui Dumnezeu. Vom face o călatorie în paranormal, yoga, meditaţie, fără vreo pretenţie ca aceste subiecte să fie epuizate.

Eu cred şi ştiu acum că Biblia este o carte scrisă de oameni inspiraţi de Dumnezeu, o scrisoare de dragoste de la Creatorul nostru către noi, singura creaţie făcută cu mâna Lui Însuşi, după chipul şi asemănarea Lui. Este Cartea care prezintă planul lui Dumnezeu pentru omenire, modul în care fiii rătăcitori se pot întoarce acasă, în braţele Tatălui.

CAPITOLUL 2

EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ MOARTE? DESPRE LUMEA SPIRITUALĂ

În acest capitol vom încerca să aflăm mai multe puncte de vedere despre existența vieții după moarte și pentru că ne vom baza pe adevărul Bibliei, trebuie să înțelegem importanța și credibilitatea ei. Este Biblia demnă de crezare? Cine a scris-o? Cum și când? Cum susține Biblia existența unei alte vieți decât cea pe care o cunoaștem noi - materială? De ce dovezi dispunem ca să dovedim existența unei altfel de vieți?

Biblia este cartea cea mai citită din istorie. Este o colecție de 66 de cărți scrise de 44 de autori de-a lungul a paisprezece secole, acoperind peste 4000 de ani din istoria poporului evreu. Mesajul Bibliei se adresează tuturor. Ne prezintă o descoperire a adevărului prin care Dumnezeu ne transmite ce trebuie să știm despre lume, creație, planul Lui de mântuire, viitor. Învățătura Bibliei este compactă deși este transmisă de autori cu nivele de educație și culturi diferite. Ea nu conține o colecție de mituri și idei abstracte despre Dumnezeu ci revelează caracterul Lui și implicarea Lui în viața omului de la origini până la primii creștini, iar în ultima carte Dumnezeu îi descoperă apostolului Ioan tot viitorul omenirii până la confruntarea finală între Dumnezeu și Satan. Ne-au rămas mărturii scrise și arheologice care aduc dovezi de necontestat despre adevărurile biblice și continuă să fie scoase la lumină situri și scrieri cu noi dovezi.

Nu ne vom ocupa aici de aceste lucruri, nu este scopul acestei cărți, vreau doar să vă spun că Biblia nu minte și nu se contrazice. De aceea versetele din 2 Timotei 3:16-17 pot fi crezute fără urmă de îndoială: "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru că omul lui

Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."

Dar cum rămâne cu expresia pe care o auzim mereu: "Crede şi nu cerceta"? Are ea bază în Biblie? Nicidecum. Citim în Faptele apostolilor 17:11 "Au primit Cuvântul cu toată râvna şi cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este aşa." Ce anume este Cuvântul? În primul capitol al Evangheliei după Ioan aflăm: "La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu." Acesta era Cuvântul despre care Geneza spune "Dumnezeu a zis...", iar Psalmul 33:6 spune: "Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui." Mergând mai departe în Evanghelia după Ioan vedem ce s-a mai întâmplat cu acest Cuvânt care a fost prezent la creaţie alături de Dumnezeu şi de Duhul Lui: "Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl."(versetul 14). Despre acest Cuvânt se vorbeşte în Fapte 17:11. Iată că, deşi cei de la care aflaseră despre Isus Îl cunoscuseră personal, ei nu luau de bun tot ce auzeau, ci cercetau singuri să vadă dacă este adevărat sau nu. Aşadar, dacă cineva va spune: "crede şi nu cerceta", să-i spuneţi că în Biblie nu există o asemenea afirmaţie, dimpotrivă. Dumnezeu ne cere să cercetăm toate lucrurile şi să păstrăm ce este bun (1 Tesaloniceni 5:21).

În ce priveşte infailibilitatea Bibliei, există destule versete care ne confirmă că Biblia este corectă şi completă: Deuteronom 4:2 -"Să n-adăugaţi nimic la cele ce vă poruncesc eu, şi să nu scădeţi nimic din ele; ci să păziţi poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, aşa cum vi le dau eu." Proverbe 30:6 -"N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească şi să fii găsit mincinos." Apocalipsa 22:18,19 -"Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adauga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta." Deci este clar: nimeni nu are voie să adauge sau să scoată ceva din Biblie fără să-şi atragă pedeapsa lui Dumnezeu.

Acestea fiind zise, să ne îndreptăm puţin atenţia spre lumea spirituală, nevăzută. Căci, ce este credinţa, decât "o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11:1). Ca să avem o relaţie cu Dumnezeu, trebuie să credem că El există, pentru că "fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui." (Evrei 11:6). Dacă lumea în care trăim se bazează, în tot ceea ce ştie şi percepe pe simţuri, lucrurile stau diferit în ce priveşte credinţa. Când credem, atunci nu mai avem nevoie de dovezi. Aşa cum ştim că becul se aprinde atunci când prin fir trece curent, deşi nu putem vedea curentul, aşa cum credem că, prima noastră iubire va dura veşnic, deşi n-avem nici o certitudine (şi astea sunt doar două exemple la îndemână, aşa, şi încă mult mai mult pe Dumnezeu trebuie să-L credem pe cuvânt. Hai să spunem că vom crede. Dar de unde ştim că ceea ce primim este de la Dumnezeu? Pentru că şi asta găsim în Biblie: "Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe? Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi lucruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!" (Matei 7:9-11). Atâta timp cât Îi cereţi lui Dumnezeu să vi se descopere, o va face. El se uită la inima voastră sinceră şi dacă voi veţi face un pas către Dumnezeu, El va face restul paşilor rămaşi către voi.

Omului raţional de azi, care se bazează numai pe dovezi ştiinţifice incontestabile, îi vine greu să creadă în existenţa unor altfel de fiinţe decât noi, care coexistă cu noi pe pământ. Însă, înainte ca Dumnezeu să fi creat omul, El a creat acele fiinţe pe care noi le numim îngeri. Ei au jucat în istoria omenirii un rol important şi vor continuă s-o facă. Îngerii sunt fiinţe create, superioare spiritual, iar ei au fost creaţi ca să slujească lui Dumnezeu şi la porunca Lui, nouă. Ei se închină lui Dumnezeu, fac voia Lui, influenţează evenimente, veghează asupra oamenilor şi bisericii, sunt folosiţi de Dumnezeu pentru a-I pedepsi duşmanii.

Cum arată îngerii? Ei au trupuri spirituale, aşa cum a avut şi Isus după înviere. Ei se pot arăta sub formă umană, apariţii sau arătări. Ei sunt veşnici, nu vor muri niciodată. Fac parte din lumea lui Dumnezeu, unde vom ajunge şi noi după părăsirea trupului, la moartea fizică.

În Biblie ni se vorbeşte despre moarte în mai multe contexte. Există moartea fizică, despre care tocmai am pomenit, care apare atunci când intervine separarea duhului de trup (Ecles.12:7). Aici ni se spune că duhul se întoarce la Dumnezeu, iar trupul, în ţărână. Nu ni se spune că duhul este desfiinţat, anihilat sau îşi încetează în vreun fel existenţa.

Apoi, există moartea spirituală care a intrat în lume odată cu căderea lui Adam şi a Evei în păcat. Păcatul lor a distrus legătura perfectă pe care o aveau cu Dumnezeu în grădina Edenului. Aceasta este mult mai groaznică decât cea fizică. De atunci, toţi urmaşii lui Adam se nasc morţi din punct de vedere spiritual (Isaia 59:2-10). Nici aceasta nu presupune anihilare, ci însemnă a rămâne veşnic despărţit de Dumnezeu, chiar şi după moartea fizică, atunci când ne vom convinge că există o altă viaţă după ce murim, iar viaţa materială este doar o etapă.

Singura nădejde a omului născut cu o natură păcătoasă, rămâne lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Hristos (Luca 19:10, Ioan 6:51, Ioan 5:21,24). Apostolul Pavel ne explică procesul acestei treceri de la moarte spre viaţă în Efeseni 2:13,19: "Dar acum, în Hristos Isus voi, care odinioară eraţi îndepărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos.", "Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu."

În Adam, am murit spiritual, dar în Hristos ne putem întoarce la Dumnezeu, ca să primim iarăşi viaţă, aşa cum Dumnezeu o intenţionase pentru noi când ne-a creat!

Pentru că Dumnezeu este sfânt, este adevăr şi este dreptate, în prezenţa Sa nu poate sta nimic impur, nimic rău, nimic mincinos. Atunci când primii oameni s-au lăsat amăgiţi de Satan şi au ales să nu asculte de Dumnezeu, a pătruns răul în lume, iar Biblia îl numeşte păcat, natura păcătoasă, fire pământească, subjugată greşelii şi supusă morţii. Cât timp trăim în trup, avem posibilitatea de salvare din această stare de păcat, însă după moarte nu vom mai putea alege, ci vine judecata în care răul şi adepţii lui vor fi separaţi veşnic de Dumnezeu şi sfinţii Lui.

Întorcându-ne la fiinţele spirituale pe care le numim îngeri, oriunde citim în Cuvântul lui Dumnezeu, vom vedea că joacă un rol important în vieţile oamenilor, apărând interesele lui Dumnezeu şi

ajutând oamenii. Nu vreau să se înţeleagă că Dumnezeu ar avea vreo clipă nevoie de a fi ajutat, ci El este atotputernic. Însă El a ales să ne creeze şi să ne lase să funcţionăm, ajutând nepriceperii şi stângăciei noastre să găsim drumul înapoi spre El!

Dar nu toate fiinţele pe care Dumnezeu le-a creat, au rămas în starea în care au fost create. Nu toţi îngerii slujesc lui Dumnezeu şi intereselor Lui. Ci, Biblia mai menţionează o categorie de îngeri care nu sunt nicidecum în graţiile şi-n slujba lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, Biblia îi numeşte mincinoşi, înşelători şi răi. De unde vin ei? Dacă au fost creaţi de Dumnezeu, oare poate Dumnezeu crea ceva imperfect sau rău? Ezechiel ne oferă o explicaţie despre cine este diavolul şi cum a ajuns el aşa. În capitolul 28 versetele 11-19 se referă la originile celui rău, care, creat ca cel mai perfect înger, fusese conducatorul închinării în cer. Dar a fost un moment în care în inima lui a apărut dorinţa ca să nu mai fie el cel care se închină, ci toţi să i se închine lui, cel mai frumos, cel mai înţelept. Împărăţia lui este una a dezbinării, mândriei şi înşelării, a întunericului pentru că atunci când a cerut închinarea pentru el, a fost izgonit din prezenţa sfântă a lui Dumnezeu şi a căzut în dizgraţie. Deşi este opusă Împărăţiei lui Dumnezeu, nu este egală, nici ca putere nici ca valoare, Satan fiind şi el, ca şi noi, o fiinţă creată. Puterea lui este mai mare ca a noastră pentru că el este o fiinţă spirituală, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne temem! El caută de la căderea lui în dizgraţie să atragă cât mai mulţi de partea lui pentru că ştie că pentru el urmează numai pedeapsa, într-un loc creat pentru el, iadul. Umblă să înşele oamenii pentru că ştie că ei sunt lumina ochilor lui Dumnezeu, ştie că Dumnezeu ne-a creat fii şi fiice ca să ne bucurăm de prezenţa Lui şi caută să ne atragă de partea lui prin tot felul de tertipuri, prezentându-se pe sine ca o alternativă la adevăratul Dumnezeu sau, chiar ca pe o victimă neînţeleasă şi neîndreptăţită.

Există oameni care susţin că răul există de când exista şi binele, că există două forţe egale: binele şi răul şi ele se războiesc mereu. Nu numai că Biblia susţine altceva, deşi ar trebui să fie suficient, s-au adus recent dovezi ştiinţifice că nu e aşa. Că binele nu e egal cu răul, dacă ar fi fost aşa, s-ar fi anulat una pe alta şi lumea aşa cum o ştim, n-ar fi existat. E o

delectare pentru mine să văd emisiuni declarate ca fiind ştiinţifice că susţin adevărul biblic, fără urmă de îndoială.

Isaia cap.14 ne arată cum au pătruns mândria, îngâmfarea şi pretenţiile nefondate în inima lui Lucifer, destinat să conducă închinarea şi sfârşind prin a fi alungat. Unii gânditori au încercat să susţină că Isus este partea bună a lui Dumnezeu, iar Satan, fratele Lui rău. Este o cumplită erezie, pentru că Isus este Fiul lui Dumnezeu, iar diavolul, o fiinţa creată. Faptul că Biblia Îl numeşte Fiul lui Dumnezeu nu însemnă că este creat, pentru că, aşa cum am spus deja, El a fost acolo la creaţie şi toate au fost făcute prin El şi pentru El (Romani 11:36, Coloseni cap.1, Ioan cap.1).

Deşi se vorbeşte despre o putere mare pe care o are Satan, nu trebuie să ne temem, nu trebuie să-l respectăm sau să-l omagiem pentru că, la cruce am fost eliberaţi de sub influenţa lui şi de sub puterea cu care ne-a subjugat. Dar, ignorându-l, ne putem expune nefiind preveniţi de vicleniile lui (Ef.6:12). E bine să ne cunoaştem adversarul, dar nu e bine să-i acordăm cea mai mare atenţie, ci să căutam să cunoaştem caracterul lui Dumnezeu foarte bine şi atunci vom şti foarte uşor să facem diferenţa între ceea ce vine de la Dumnezeu şi ceea ce este a celui rău. Ca şi când trebuie să recunoşti o monedă falsă. Nu vei ştii care e până nu o vei cunoaşte foarte bine pe cea reală. Da, dragii mei, nu vă lăsaţi amăgiţi de învăţături care susţin că adevărul e relativ şi vă îndeamnă la tot felul de compromisuri. Pentru că adevărul este unul şi este absolut! Ca să putem şti ce e bine şi ce e rău, trebuie să avem un termen de comparaţie. Standardul nostru trebuie să fie Dumnezeu şi trebuie să-L lăsăm să lucreze în viaţa noastră restaurarea, întoarcerea la ceea ce El ne-a creat să devenim. Numai aşa ne vom găsi împlinirea, pacea şi desăvârşirea la care El ne cheamă. E greu? Nici un drum nou nu e uşor. Însă acest drum, cu Dumnezeu oferă nu numai siguranţă ci şi certitudinea că mergem spre ce trebuie şi cum e mai bine pentru noi.

În fond, diavolul a fost şi el creat de Dumnezeu şi tot Dumnezeu este Cel care-i permite să acţioneze (Iov 1:12;2:6). Nu ştim de ce, nu e treaba noastră să-I cerem socoteală de ce se întâmplă toate lucrurile, ştiu doar că trebuie să cred şi să caut voia Tatălui. Dacă voia Lui este să-l lase

pe diavol să existe, cine sunt eu să mă împotrivesc? Trebuie să mă împotrivesc diavolului şi lucrărilor lui, nu lui Dumnezeu!

Unde este diavolul? Deocamdată, pe pământ. Între noi. Sau, în unele cazuri, chiar în noi. Biblia spune că diavolii sunt fiinţe fără trup, capabile să înşele şi să ia în posesie trupuri omeneşti. Toate acele filme cu îndrăciţi nu sunt chiar ficţiuni, ci exagerări, însă bazate pe o realitate. Noi suntem supuşi atacurilor lui şi el doreşte mai mult ca orice să preia controlul vieţilor noastre. Nu este atotputernic ci este limitat de timp şi spaţiu, dar are o armată numeroasă şi bine pregătită, bună cunoscătoare a firii omeneşti şi foarte insistentă în a-şi vedea scopurile atinse. Iar aceste scopuri, am spus deja, sunt câştigarea câtor mai mulţi adepţi, închinători sau oameni înşelaţi care habar n-au că servesc scopurilor lui şi mijloacele lui sunt foarte variate. Scopul lui principal este de a convinge cât mai mulţi oameni să-l urmeze şi nu ţine neapărat ca ei să fie conştienţi de asta. Pentru el e suficient să-i ţină pe oameni departe de Dumnezeu. Pentru că, orice lucru, faptă, acţiune, preocupare trece pe primul plan în viaţa noastră, înaintea lui Dumnezeu, Îl nemulţumeşte. Creatorul nostru este un Dumnezeu gelos, dar nu e vorba de gelozia cunoscută de om: acea care face omul să manipuleze, să controleze, să pună stăpânire pe viaţa altcuiva, ci e vorba de dragostea divină care vrea ce e mai bine pentru noi, vrea să ne ţină aproape, acolo unde cel rău nu ne poate atinge. Pentru asta, diavolul poate fi foarte inventiv şi câteva din mijloacele lui de acţiune le vom desconspira pe aceste pagini.

Cum putem afla şi dejuca planurile lui? Ştiind că numai cei care au o relaţie corectă cu Dumnezeu vor trăi alături de El în veşnicie, însemnă că va trebui să găsim calea corectă spre Dumnezeu în hăţişul pe care diavolul ni-l pune înainte, în multitudinea de grupări şi convingeri religioase care susţin că numai ele deţin adevărul. Nu vreau să susţin o religie sau alta, ci vreau să susţin ceea ce Biblia spune, că există o singură cale care duce spre cer şi ea e foarte îngustă, nu dă voie la nici o interpretare, la nici un compromis. Compromisul este invenţia diavolului, Dumnezeu are o singură cale, un singur adevăr, EL ESTE ADEVARUL. Dacă vom crede în Dumnezeu şi-n ceea ce spune El, că a trimis pe Fiul Său să moară, luând asupra Lui păcatul şi moartea şi dându-ne la schimb

viaţa şi sfinţirea prin învierea Lui, atunci suntem pe drumul cel bun! El doreşte să-L iubim şi să acceptăm ce a făcut El pentru a ne salva de sub influenţa celui rău şi începând o relaţie de Tată-fiu cu El, vom şti să alegem ce trebuie.

Când Îl cunoşti pe Dumnezeu, diavolul nu mai are nici o şansă! Armele lui secrete, putere, bogăţie, sex, religii false, etc, nu vor mai prezenta nici o atracţie pentru noi. Nu afirm că toate astea sunt creaţia lui Satan. Ştim că Dumnezeu a creat totul şi toate-I aparţin, însă diavolul a luat tot ce Dumnezeu a creat şi a răsucit, a pervertit făcând rele lucrurile bune. Să luăm cel mai simplu exemplu: sexul. Dumnezeu l-a creat ca cea mai de preţ unire între două persoane opuse ca gen, cea mai curată asociaţie, unire între soţ şi soţie, care au deplină încredere unul în altul, cel mai profund respect şi afecţiune, şi Dumnezeu a gândit acest lucru ca pe încununarea relaţiilor între oameni, unirea care face din doi indivizi total opuşi şi diferiţi, o singură persoană care reprezintă pe Dumnezeu Însuşi. Şi ce-a făcut diavolul? A profitat din plin de faptul că omul este o persoană creată cu nevoia de a fi iubit şi de a iubi şi a transformat cel mai minunat lucru, modul în care omul face voia lui Dumnezeu, găsindu-şi împlinirea într-o altă persoană, în ceva degradant, murdar, manipulator, ştim bine câte se întâmplă în acest domeniu, de la despărţiri care aduc cu ele suferinţe şi traume emoţionale greu de depăşit, până la violenţă, viol, destrăbălare. În zilele noastre nu mai există nici un respect pentru valori, toate lucrurile care odată erau respectate sunt azi ridiculizate, sunt trâmbiţate în mass-media şi-n mitinguri publice, valorile familiei sunt desconsiderate şi libertatea de exprimare este tot mai vehiculată, până acolo încât lucruri, până mai ieri ruşinoase, sunt expuse public şi se cer drepturi pentru homosexuali, lesbiene, travestiţi, totul împotriva oricărui bun simţ şi la modul cel mai degradant.

În omul căzut se află un teren propice pentru minciunile celui rău, iar el nu pierde timpul şi seamănă sămânţa răului care l-a pierdut şi pe el. Şi din cauza prezenţei păcatului în om, el nu poate înţelege lucrurile spirituale şi care Îl privesc pe Dumnezeu. Omul nu-L caută pe Dumnezeu de bună voie şi nici nu poate crede până credinţa nu i se dă, de aceea lucrurile spirituale îi rămân ascunse. Pe lângă asta, după cădere

omul a pierdut calităţile iniţiale cu care a fost creat, păcatul degradează totul, chiar şi durata vieţii a fost redusă de la peste nouă sute de ani, cât trăiau primii oameni, până la şaptezeci de ani sau ceva mai mult. Acum cunoaştem în parte şi înţelegem în parte lucrurile (1 Cor.13:9-10), dar atunci când ne întoarcem la Tatăl, El ne descoperă lucruri ascunse, ne arată tot ce trebuie să ştim şi când vom merge în cer, ne va dezvălui şi ce n-am putut înţelege aici. Vom cunoaşte totul pe deplin.

Pentru că nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu şi pentru că Biblia ne spune că El e duh şi adevăr, nu are nici un rost să încercăm să ni-L înfăţişăm în vreun fel, cu atât mai mult cu cât El interzice categoric asta: "Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în ape sub pământ. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti."(Deut.5:8-9). Ca să ne apropiem de Dumnezeu trebuie să credem.

Cred că sunt acum suficiente dovezi că există ceva dincolo de ceea ce noi putem percepe cu ajutorul simţurilor. Există o altă lume, o altă Împărăţie, o altă existenţă. Dacă cineva crede, nu are nevoie de dovezi. Dacă cineva nu vrea să creadă, nici încă alte zece pagini nu l-ar putea convinge. Ce este cert, este că Dumnezeu există chiar dacă noi credem sau nu. Dacă vrem să credem, orice avem în jurul nostru ne stă mărturie. Avem o lume în care trăim şi care este guvernată de legi atât de precise, încât nu ar fi putut fi rezultatul unei întâmplări. Când vedem în jur atâta frumuseţe, atâta diversitate, atâta creativitate, nu putem să nu fim conştienţi de o Prezenţă desăvârşită care ţine totul în mâna Sa, care conduce şi guvernează un Univers atât de complex. Cuvântul Lui scris este o altă modalitate care ne stă la dispoziţie, din care putem afla cine este El şi care este scopul nostru aici. Biblia, scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu către oameni este cea mai sigură cale de a-L cunoaşte. Apoi, Însuşi Fiul lui Dumnezeu a spus când trăia pe pământ: "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". O să spuneţi că El a trăit acum două mii de ani şi noi nu L-am văzut, însă asta nu-i o scuză. Pentru că Evanghelia după Ioan la capitolul 1:12 spune: "Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu."

Ce facem cu tot ce am aflat până acum, rămâne la alegerea noastră. Nici chiar Dumnezeu nu forţează uşa inimii noastre dacă noi nu vrem s-o deschidem. El stă la uşă şi bate. Însă, dacă vrem să-L cunoaştem şi nu ştim cum, El ne va arăta, ne va întinde o mână şi ne va ţine capul deasupra valurilor vieţii, ne va aşeza piciorul pe stâncă. Alegerea pe care o facem aici, va fi pentru totdeauna. Nouă, care murim în şaptezeci de ani, ne e greu să ne imaginăm veşnicia, însă o idee tot avem. Deci, contează alegerea noastră, pentru că, dacă nu există Dumnezeu şi noi credem în El, nu pierdem nimic, trăim frumos, moral şi-n pace, însă dacă există şi noi nu credem, pierdem totul şi vom alege iadul şi nu cred că cineva ar alege de bună voie să fie veşnic despărţit de Dumnezeu (Apocalipsa 21-22).

Existenţa vieţii după moarte nu poate fi dovedită decât prin credinţa sutelor, miilor de oameni care au murit susţinându-şi credinţa. Nimeni nu s-a întors de dincolo, ca să susţină aşa ceva. Dar creştinii cred în viaţa de după moarte şi trăiesc în aşa fel încât să acceadă în veşnicie. Numai un lucru vreau să adaug şi anume că mulţi vor fi surprinşi că există viaţă după moarte, însă mulţi vor fi surprinşi să vadă că a existat şi înainte de moarte. Aşa că trebuie să învăţăm să trăim ceea ce Dumnezeu ne-a dat, să ne bucurăm de viaţă din belşug şi să învăţăm să trăim cu semnificaţie.

CAPITOLUL 3

YOGA ŞI CREŞTINISMUL

În ultimele decenii, în cultura religioasă a vestului, au pătruns puternic religiile orientale. Deşi nu le vom dezbate aici amănunţit, vom arunca o privire asupra lor, ca să ne facem o idee despre ce crede fiecare şi apoi, ne vom opri ceva mai mult asupra mişcării yoga.

Principala religie a orientului este budismul, întemeiată de Gauthama Buddha în jurul anului cinci sute înainte de Cristos, după o adâncă meditaţie, în care a primit iluminarea. În anul 245 i.Ch. cinci sute de călugări budişti s-au reunit pentru a consemna în scris învăţăturile adunate în trei secole de tradiţie budistă. În secolele care au urmat, unitatea budismului a fost destrămată şi s-au format o mulţime de alte secte care formează budismul de azi. Budismul nu recunoaşte existenţa unui Dumnezeu suprem, pentru ei divinitatea este un proces prin care omul tinde spre o stare spirituală înaltă. Se poate spune că budiştii sunt mai mult ateişti decât teişti (având credinţa centrată pe Dumnezeu). Învăţăturile budiste au în centru reîncarnarea, iar mântuirea, în concepţia lor este încheierea unui ciclu de vieţi, o ultimă ieşire din şirul de renaşteri. În optica lor, cei care doresc mântuirea trebuie să se supună celor opt căi, pe care le descriu în învăţăturile lor. Nirvana este locul în care speră să ajungă după ce-şi vor fi împlinit evoluţia în urma perfecţionărilor repetate în fiecare viaţă trăită. Credinţa budistă are aparent un mod de trăire asemănător cu creştinismul, cum ar fi interzicerea unor activităţi ca furtul, minciuna, crima, păcatul trupesc şi propovăduieşte lepădarea de sine. Toate asemănările sunt doar de suprafaţă şi cele două religii nu au nimic în comun de fapt. O sută cincizeci de milioane de oameni îl venerează azi pe Buddha, deşi el n-a intenţionat deloc asta. Născut într-o familie nobilă, el a fost protejat de familia lui şi ţinut departe de partea întunecată a vieţii, iar când a împlinit treizeci de ani a văzut, în timpul plimbării zilnice,

un mort care era dus la groapă, un om sărac şi un călugar ascet şi atunci a luat decizia de a afla cum stau lucrurile cu adevărat dincolo de luxul palatului său. Pleacă din casa tatălui său în căutarea adevărului şi ani întregi trăieşte singur, supunându-şi trupul la mari restricţii, căutând să afle rostul durerii, al suferinţei, al morţii. La umbra unui pom secular, un smochin, primeşte iluminarea, revelaţia faptului că omul se naşte cu sămânţa morţii şi a răului în el şi fiecare trebuie să-şi caute drumul spre mântuire. Pomul acela se numeşte pomul iluminării şi este numit şi pomul cunoştinţei. Acolo, el a aflat că rădăcina răului este pofta şi ţinerea ei sub control aduce încetarea suferinţei. Discipolii lui l-au transformat în zeu şi de atunci i se închină, deşi el n-a dorit asta.

Hinduismul este o altă mare religie a lumii, ca număr de adepţi, are o vechime de patru mii de ani şi are originile în India. Nu are un crez declarat şi nici un fondator, dar are o mulţime de forme. Există multe scrieri hindu, iar cele mai cunoscute sunt Upanişadele, Vedele, Bhagavad Gita. Ei susţin un dumnezeu triunic, Brahma, care are trei înfăţişări: Brahma-creatorul, Vishnu-susţinătorul şi Şhiva-distrugătorul. Hinduismul are mii de zei cărora se închină, cei mai cunoscuţi fiind: Krishna, Indra, Agni, Durga, alţi zei regionali numiţi devatas şi zei ai satelor. Hinduismul nu este o religie, cât o filozofie. Misticismul şi acţiunile zeilor, idolatrizarea lor şi închinarea prin meditare la ei sunt activităţile care compun această filozofie. Credinţa de bază esta reîncarnarea, legile sunt categorice şi de necontestat, cum ar fi karma, care determină viitorul fiinţei pe pământ ca o fatalitate (legea cauzei şi a efectului), care nu lasă nici o posibilitate de a ieşi din ciclul reîncarnărilor până un anumit grad de perfecţiune este atins. Altă lege este Kalpa, un ciclu de creştere şi decădere însă apare şi o lege mai "blândă", legea graţiei divine, care aduce puţină iertare, puţină alinare. Societatea lor este organizată pe caste, o clasă neavând dreptul sau posibilitatea de a se întrepătrunde cu alta. Puterea prin care lumea fizică este creată sau făcută cunoscută este Maya, sau magie. În concepţia lor, totul este iluzie şi ceea ce contează cu adevărat este sufletul, cel care vine de la Dumnezeu şi este una cu El. Crezul hindu se poate rezuma la expresia: "Dumnezeu şi cu mine una suntem, cel ce este dincolo de persoană, acela sunt Eu."

Conform cu dicţionarul, yoga este o şcoală filozofică indiană care urmăreşte adâncirea cunoaşterii eului, în scopul eliberării lui de viaţa materială. Conform practicanţilor ei, yoga este calea care trebuie urmată pentru a-L avea pe Dumnezeu în tine. Este o disciplină care caută controlul asupra trupului, psihicului şi spiritului. Ceea ce cred aceste religii este că identitatea proprie este nesemnificativă şi are nevoie să fie contopită cu identitatea universală care deţine totul, susţinând că individul separat are nevoie să fie una cu energia universală. Aceasta depersonalizează omul căutând să îl convingă că nu e bun de nimic, dar că poate deveni ceva foarte important, o entitate puternică, pentru că în fiecare există un potenţial mic dumnezeu în devenire. Se spune adepţilor că totul este o formă de energie, chiar şi omul, se arată că omul are şapte corpuri energetice din care numai unul e materie şi trebuie să intre în legătură cu aceste corpuri pentru a fi găsită armonia perfectă. Adepţii sunt învăţaţi că în corpul energetic al omului există o continuă circulaţie a energiei care susţine viaţa şi atunci când deviază de la cursul ei normal sau se blochează undeva, apar boli, tulburări de tot felul, etc. Energia circulă continuu, iar glandele endocrine principale au corespondente în câmpul energetic nişte rotiţe numite chakre. La baza coloanei vertebrale stă, încolăcită asemeni unui şarpe, Kundalini, puterea care trebuie trezită şi ajutată să evolueze până la chakra şapte, cea mai înaltă, care va face din practicant un iluminat cu mari puteri parapsihice, paranormale. Este o disciplină care practică concentrarea propriei atenţii asupra unui anumit obiect -abstract sau concret- în ideea de a realiza contopirea cu el, identificarea conştiinţei cu acel obiect. A te cunoaşte pe tine însuţi, însemnă a-L cunoaşte pe Dumnezeu, a trăi ca şi cum propriul eu este indestructibil, însemnă să-L cunoşti pe Dumnezeu, a descoperi că totul în afară acestei realităţi este maya, iluzie, însemnă să-L descoperi pe Dumnezeu. Brahman, esenţa supremă, este Sufletul suprem, nematerial, atemporal, necreat, din el venim cu toţii, iar el reprezintă absolutul, suflarea de viaţă, principiul iubirii şi legii. Sufletul omenesc este atman şi este unicul adevărat, restul este iluzie, sau maya.

Prin anii şaptezeci a apărut în America un nou curent filozofic ce se doreşte o îmbinare a tuturor acestor filozofii şi religii şi propagă

libertatea de alegere, de gândire, de trăire, toleranţă, bună convieţuire cu toţi şi toate însă se împotriveşte din răsputeri creştinismului pe care îl declară fanatic, depăşit şi retrograd şi susţine că adevărul este relativ, fiecare având dreptul de a alege ce, în cine şi cum crede. A avea opinii diferite nu însemnă că cineva are dreptate şi cineva greşeşte, ci doar că suntem diferiţi, asta în ce priveşte credinţa. Acest curent numit New Age este un amalgam de credinţe culese de peste tot şi-şi are originea în panteism, filozofie care susţine că Dumnezeu este în toate lucrurile şi-n toate lucrurile este Dumnezeu. Acest curent, care s-a adaptat cerinţelor moderne, susţine că transformarea personală prin misticism este necesară pentru ca dumnezeul din fiecare să poată fi descoperit şi că fiecare om să-şi atingă potenţialul maxim.

Ceea ce practică majoritatea vesticilor azi, nu e tradiţionala yoga indiană, ci o forma adaptată, mai puţin ascetică şi mai accesibilă. Oamenii, sunt fascinaţi de aceste idei, de cultura orientului şi unii au petrecut timp între călugării budişti, între tibetani şi asceţii orientului şi au preluat idei, aplicându-le la cultura occidentală, desigur, deviate mult de la scopul lor original.

În căutarea de sine, omul încearcă diverse metode care să-i ofere un pic de linişte, pace, o oarecare siguranţă şi înţelegere a ceea ce se întâmplă în lume. Omul este o fiinţă creată cu nevoia de relaţii, nu poate funcţiona de unul singur şi cea mai importantă este relaţia cu Creatorul său, de aceea diavolul ne aduce atâtea surogate şi ni le vâră sub ochi, ca să ne înşele şi să ne îndepărteze de adevăr.

Nu ştiu de ce, dar omului contemporan îi vine mai uşor să creadă într-un dumnezeu impersonal, într-o energie, decât într-un Creator atotputernic şi atotprezent. Lucrurile nu sunt noi, ci au început în epoca Renaşterii, a Iluminismului, în care mari filozofi au încercat să-L elimine pe Dumnezeu din ecuaţie. Apoi, odată cu Darwin, diavolul a căutat să se agaţe de mândria omului şi să imprime materialismul ca mod de viaţă şi a reuşit, a inventat teorii care să susţină apariţia omului din primate şi teorii care să arate că suntem de sine stătători. Lucrurile au alunecat încet spre pierderea valorilor şi înlocuirea lor cu "drepturi". După ei, Dumnezeu e un fel de martor impasibil, o energie care generează funcţionarea vieţii şi

atât. Ideea de bază în filozofia lor este că nimic nu se pierde ci totul se transformă, şi în context universal, totul e în unul şi unul în toţi, totul se întrepătrunde, se metamorfozează încontinuu ca într-un perpetuum mobile. Este o deviere gravă de la adevăr pentru că nu poate exista decât un singur adevăr pentru că este logic că altfel noţiunea de adevăr nu s-ar mai putea susţine pe ea însăşi. Adevărul este oglindirea realităţii în gândire, este concordanţa între realitate şi cunoştinţele noastre. A spune că adevărul este relativ este o contradicţie în termeni pentru că asta ar însemna că există mai multe realităţi. Exista lumea materială şi cea spirituală, acesta este un adevăr. Însă mulţi afirmă că adevărul este o noţiune măsurabilă cu instrumente. Realitatea spirituală nu se poate dovedi cu instrumente, de aceea ne-a lăsat Dumnezeu un alt mijloc de măsură: credinţa.

Oriunde privim în jur, vedem o armonie perfectă: de la mic la mare şi înapoi, Dumnezeu are totul în control, de ce ne este atât de greu să credem? Aşa cum sistemul nostru solar are în centru soarele, iar planetele se învârt în jurul lui, după acelaşi principiu şi în atom, nucleul e în mijloc, iar electronii se învârt în jurul său. Mă refer aici la armonia aceea pe care o vedem când suntem la munte întinşi pe o pătură şi admirăm întinderea cerului, pacea şi armonia aceea perfectă şi parcă am vrea să stea timpul în loc. Spre această ordine şi contopire cu universul tânjesc cei ce practică yoga şi scopul lor este să se simtă parte din acest mecanism uriaş care este universul. Ar fi lăudabil dacă n-ar fi inutil. Nevoia omului de apartenenţă şi de afecţiune este speculată de propovăduitorii yoga şi conving omul să se închine creaţiei în locul Creatorului, aşa cum de altfel, ne avertizeaza Biblia.

Pentru că, în societatea de consum în care trăim suntem învăţaţi că nimic nu se capătă gratis, ne-am obişnuit să plătim orice primim.

Suntem deranjaţi de stres, punem pe seama vitezei şi a smogului depresiile noastre, căutăm ţapul ispăşitor în probleme, în lipsuri, în relaţii deteriorate şi dăm vina pe societate când, de fapt problema omenirii, rădăcina răului, este păcatul! Aceasta este cauza care ne ţine departe de Dumnezeu şi ne face să ne simţim inutili, murdari, neputincioşi şi obosiţi, neiubiţi şi rataţi. Lumea nu are nici o vină, şi ea se chinuie la fel ca noi,

dăm vina unii pe alţii şi nu acceptăm că schimbarea trebuie să înceapă de la noi. Dar de ce să dăm dacă nu primim nimic în schimb (legea cererii şi ofertei)? Nu mersul lumii ne face să ne simţim de parcă am avea o haină prea strâmtă, de nu putem respira bine, ci avem nevoie să reînnodăm legătura ruptă cu Dumnezeu. Avem nevoie să ne plimbăm din nou în răcoarea serii, alături de Dumnezeu, aşa cum faceau primii oameni şi n-are rost să dăm vina pe ei că au păcătuit şi au adus prin neascultare păcatul în lume. Să ne asumăm vina păcatului propriu şi să venim cu el înaintea lui Dumnezeu ca să ni-l ierte, căci cine zice că n-are păcat, minte. Mulţi cercetători aduc vorba despre memoria colectivă, dar nici unul nu zice că e drept să ne închipuim că stăm faţă-n faţă cu Dumnezeu, pentru că, odată omul a făcut-o. Nevoia de a ne simţi în siguranţă, protejaţi de ceva puternic, este atât de mare, iar oferta celui rău atât de atrăgătoare, încât luăm ce găsim mai la îndemână fără să punem prea multe întrebări.

Credem că depunând efort propriu şi făcând sacrificii în timp sau bani, Dumnezeu se va îndura să ne dea un pic de linişte. Ne străduim tot mai tare, însă nu primim ce ne aşteptăm, pentru că Dumnezeu nu cere nimic de la noi ci ne-a oferit totul gratis. Dacă am fi putut câştiga mântuirea în alt fel, atunci Cristos a murit degeaba. Însă Dumnezeu nu greşeşte şi dacă Şi-a trimis Fiul să moară, însemnă că n-a fost altă cale. Într-o ţară care se pretinde creştină de 2000 de ani, nu se predică Evanghelia curată, pocăinţa de păcat ci se predică mântuirea prin fapte, lucru despre care Biblia spune că este greşit. Efeseni 2:8,9 -"Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.";"Nu vă înşelaţi: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va secera." (Galateni 6:7). Vrem fapte? După ele vom fi judecaţi. Vrem har? Încă mai sunt vremuri în care Dumnezeu se îndură de noi, dar Cuvântul vorbeşte de vremuri în care harul va fi ridicat şi, oricâte eforturi vom depune, nu vom mai putea crede, deşi vom avea dovada înaintea ochilor.

Dumnezeu vede zbaterile noastre inutile şi se întristează de refuzul nostru de a crede că El a creat totul şi are totul în control. Am auzit o glumă care spune: "Dacă vrei să-L faci pe Dumnezeu să râdă, spune-I planurile tale." Eu cred că El nu râde, dimpotrivă. Dacă copilul

tău ar veni şi ţi-ar expune un plan nebunesc şi sinucigaş ai râde? Sau ai încerca să-l convingi, spre binele lui, să renunţe?

După părerea mea, credinţa poate fi şi cel mai uşor lucru, dar şi cel mai greu. Isus spune că trebuie să avem credinţa ca a unor copii ca să mergem în cer şi asta nu însemnă să fim naivi ci însemnă să fim ca şi copilul care crede orice îi spune părintele lui, fără să ceară dovezi. Mulţi cataloghează creştinii drept oameni simpli şi needucaţi, pentru că numai un naiv poate crede ceva fără să vadă. E adevărat că cei mai mulţi creştini n-au şcoli înalte, dar nu de aceea sunt mai mulţi, pentru că sunt naivi ci pentru că Domnul a spus că a venit să ia la El pe cei simpli, pe cei săraci şi pe cei bolnavi şi nu pentru că El n-ar iubi şi bogaţii sau deştepţii, dar aceştia au capul plin de tot felul de filozofii care pretind ca-i fac mai deştepţi, când de fapt le ţin mintea ocupată ca să nu mai încapă nimic în ea. Atunci când te întorci la Dumnezeu, tot ce ai construit până atunci se răstoarnă pentru că ai clădit prin înţelepciune omenească, iar Biblia spune că la Dumnezeu asta e nebunie. Dacă vrei înţelepciune care să-ţi reveleze adevărul şi să-ţi păstreze mintea întreagă, cere-o lui Dumnezeu!

Problema omului este că nici dacă ar învia cineva din morţi nu ar crede dacă Dumnezeu nu ar interveni şi nu ar schimba inima omului, dar să nu daţi vina pe Dumnezeu spunând că în cazul ăsta El e de vină, ce să faceţi dacă vouă nu v-a dat credinţa? Să ştiţi că El vede direct în inima omului şi dacă e sinceră şi motivaţia ei e corectă, Dumnezeu intervine, oferă şi schimbă numai că noi trebuie să recunoaştem că fără El suntem pierduţi şi păcătoşi, destinaţi iadului şi atunci El ne va oferi alternativa. Dar până vom rămâne împietriţi şi vom spune că ne descurcăm şi singuri, că nu suntem chiar aşa răi, că n-am omorât pe nimeni, etc., atunci El nu sparge uşa nimănui. Când strigătul sincer al inimii omului: "Doamne, fără Tine mor!" ajunge la cer, Dumnezeu nu întârzie să răspundă. Nici o mantră şi nici şapte chakre deschise nu pot face această minune ci numai mâna blândă, dar fermă a lui Dumnezeu face diferenţa. Atingerea Lui supranaturală, inima Lui de Tată care-şi iubeşte copiii şi-i vrea înapoi acasă de pe drumuri periculoase, poate scoate omul din mâna celui rău. Pentru că, oricât ar încerca diavolul să ne mintă cu o cale de mijloc, aceasta nu există. Există doar bine şi rău, griul e invenţia celui rău, pentru

că, dacă nu sunt al lui Dumnezeu, sunt împotriva Lui. Nu există decât alb sau negru, acolo unde e gri, e de ştiut că negrul a avut un mic rol, acela de a întina! Oare omul chiar are şapte corpuri energetice, şapte chakre şi şapte vieţi? Sau este făcut după chipul şi asemănarea unui Dumnezeu perfect?

Asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu s-a pierdut cu totul în Eden, când Adam şi Eva au păcătuit. Omul continuă să rămână format din duh, suflet şi trup. Noi purtăm chipul lui Dumnezeu în unele aspecte, iar în altele sunt diferenţe mari pentru că a intervenit păcatul şi a pervertit, a denaturat. Dumnezeu este omnipotent (poate totul), omniscient (ştie totul), omniprezent (este peste tot în acelaşi timp), este sfânt, trăieşte prin Sine Însuşi. Omul nu are aceste atribute, dar are altele, pentru că este creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Când a creat omul, Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul"(Geneza 1:26). Iar versetul următor descrie ce este omul: "Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut." Ca să nu fie nici un dubiu, Dumnezeu este foarte clar în felul în care descrie crearea omului, deci numai cine nu vrea, nu înţelege. Împreună, femeie şi bărbat, omul Îl reprezintă pe Dumnezeu, fiecare având identitatea şi caracteristicile sale specifice sexului său, prin care aduce slava Creatorului. Dar, împreună sunt creaţi să conducă, să stăpânească, fiecare cu rolul special pe care îl are, bărbatul ca lider şi femeia ca ajutor potrivit, însă nu inferioară ci doar diferită. De aceea instituţia căsătoriei este ţinută la mare cinste de Dumnezeu, pentru că uniunea dintre bărbat şi femeie a fost gândită de El ca modul cel mai complet de a-L reprezenta. A acţiona reprezentând Numele lui Dumnezeu, presupune atât o bună cunoaştere a voii Lui, cât şi o mare responsabilitate, dar nu este imposibil pentru că El Însuşi ne ajută să ne împlinim rolurile. Suntem chemaţi să reflectăm caracterul şi scopurile Lui în tot ce facem. Chipul Lui, ca perfecţiune morală, a fost pierdut la căderea omului în păcat, dar poate fi recuperat prin acţiunea răscumpărătoare a lui Isus la cruce. Darul neprihănirii prin credinţă şi

lucrarea sfinţitoare a Duhului Sfânt sunt singurele căi legitime şi directe prin care putem primi ceea ce dorim: o relaţie cu Dumnezeu, împăcarea cu El şi viaţa veşnică (Extras din "Înţelegând oamenii" de dr. Larry Crabb).

Când a creat omul, Dumnezeu a spus despre el că este bun. Când Adam a păcătuit, el a devenit o fiinţa coruptă, care are nevoie atât de iertare cât şi de neprihănirea la care n-ar putea niciodată ajunge singur (Gal 2:21, Rom 8:3; 3:28).

Dumnezeu nu are nevoie de oameni ca să existe, El există prin Sine Însuşi, dar omul, fiind creat de Dumnezeu, este o fiinţă dependentă. Nu putem funcţiona prin noi înşine, nici în ce priveşte viaţa noastră fizică, nici în cea personală. Avem nevoie de mijloace de trai şi avem nevoie de relaţii personale şi sociale. Suntem creaţi ca persoane interdependente care îşi ating potenţialul maxim numai când se relaţionează la alţii. Suntem cu toţii dăruiţi de Dumnezeu cu capacitatea de a fi de folos altora şi de acolo ne extragem sentimentul valorii şi semnificaţiei personale, pentru că trebuie să funcţionăm interdependent, însă este corect tot ce facem să raportăm la Dumnezeu şi să ne luăm semnificaţia din calitatea de fii de Dumnezeu, nu din relaţiile cu alţi oameni. Dacă ne găsim starea de copii reveniţi acasă, la Dumnezeu, şi ne luăm de la El, Sursa, tot ce ne trebuie, abia atunci vom funcţiona bine şi vom avea capacitatea de a nu ne epuiza fizic şi emoţional, dând fără să cerem nimic în schimb.

Esenţa păcatului este refuzul de a accepta dependenţa noastră de El, o pretenţie arogantă şi absurdă a unei independenţe care de fapt, nu există.

Ne întoarcem la încercarea omului de a accede la divinitate prin forţe proprii. La aceasta mă refeream atunci când susţineam că omul singur, nu ajunge nicăieri. Pentru că Dumnezeu a dat omului capacitatea de a gândi singur, omul, în orgoliul lui, crede că ştie totul şi înţelege totul şi, mai ales, crede că are totul în control, când de fapt pe el îl controlează firea, nevoile personale, scopurile şi interesele proprii, şi-i dictează direcţia. Aceeaşi concepţie absurdă l-a "ajutat" şi pe Satan să cadă. Abia când îşi recunoaşte rolul în existenţă ca fiinţă creată de Dumnezeu şi

dependentă de El pentru bunăstarea personală, omul va câştiga rolul pe care Dumnezeu i l-a dat de drept. De aceea oamenii bâjbâie şi caută până azi feluri noi prin care ar putea atinge divinitatea.

Căci ce sunt toate filozofiile decât încercări ale omului de a înţelege pe Dumnezeu?. Când am citit Psalmul 73 am înţeles cum stau lucrurile: "M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep."-aceasta e filozofie, izvodirile gândurilor omului; "Dar zadarnică mi-a fost truda"- acesta este rezultatul final pe care-l obţine omul atunci când încearcă să-L excludă pe Dumnezeu din ecuaţie; "Până ce am intrat în sfântul locaş al lui Dumnezeu"- asta este recunoaşterea măreţiei Lui, prin comparaţie cu lipsa noastră de semnificaţie fără El- din care rezultă închinarea înaintea Creatorului nostru; "Şi am luat seama la soarta din urmă a celor răi"- asta este revelaţia pe care o dă Dumnezeu numai copiilor Săi, care-I recunosc atotputernicia.

Ca o scurtă concluzie la ce am spus până acum, aş vrea să-mi cer cumva scuze pentru că ce aţi citit nu vorbeşte despre yoga, o să încerc să mă revanşez de acum căutând să compar filozofia yoga cu ceea ce cunosc acum despre creştinism, pentru că, dacă doriţi să aflaţi mai multe despre yoga, ca o persoană care am experimentat cât de toxică este această filozofie, nu voi fi eu cea care să va introduc în tainele ei.

Există o mare diferenţă între religiile orientale şi creştinism şi este o mare greşeală orice încercare de a le amesteca una cu alta căutând compatibilitate. Cu atâtea oferte de noi metode de tratare a bolilor în mod naturist, nici nu mai ştii ce e inofensiv şi ce nu. Ce vă pot sfătui, este să căutaţi să vedeţi ce filozofie stă în spatele fiecărui medic sau tămăduitor pentru că atunci veţi ştii cu certitudine cui îi aparţine. Pentru că am spus deja, există doar două căi din care numai una este a lui Dumnezeu.

Dacă în creştinism se cere lepădarea de sine şi urmarea lui Cristos, pentru a dobândi identitatea intenţionată de Dumnezeu atunci când ne-a creat (pentru că ceea ce avem acum este cea coruptă de păcat), în yoga se doreşte dezvoltarea sinelui. Toţi practicanţii yoga, prin diverse metode, de la katasuri, exerciţii fizice, concentrare, meditaţie, autosugestie, autocontrol, caută să ţină sub control pornirile instinctuale fizice şi

psihice şi pentru o vreme, reuşesc. A afirma că se poate separa filozofia yoga de practicarea ei şi că o practici pentru că ajută sănătăţii fizice, mentale, prelungeşte viaţa, este un nonsens, nu poţi lua decât totul la pachet. Teoria yoga vine împreună cu metodele respective şi oricine încearcă o combinare cu creştinismul va dobândi doar o luptă spirituală puternică în viaţa lor, însăşi practicarea mantrelor exclude creştinismul pentru că rostirea oricăror tipuri de incantaţii presupune chemarea cuiva care nu este Dumnezeu. Joaca cu yoga, considerată inofensivă a dus în nenumărate cazuri la pierderea facultăţilor mintale şi tot felul de alte dereglări. Chiar cei care scriu cărţi despre yoga avertizează despre pericolul practicării fără îndrumător, deoarece se poate induce nebunia. De ce ar vrea cineva să se expună la aşa ceva? Trezirea zeiţei Kundalini, culcată la baza coloanei vertebrale şi trecerea ei prin cele şapte chakre pentru a atinge desăvârşirea odată cu ajungerea ei la cea mai de sus, presupune riscuri mari la care oamenii neavizaţi se expun, se ajunge la nebunie, la tulburări grave a sănătăţii, dar, mai ales, la rătăciri în plan spiritual, înlocuindu-se credinţa în Dumnezeul atotputernic cu surogate de zeităţi de lemn sau piatră fără altă putere decât cea a demonului care stă şi aşteaptă în spatele numelui cu care este chemat prin incantaţie. Transele din yoga se aseamănă înspăimântător de mult cu transele hipnotice sau cele date de consumul de droguri şi e de mirare cum de atâţia oameni aleg de bună voie să fie expuşi la aşa ceva în căutarea lui Dumnezeu în loc să creadă pur şi simplu şi încearcă să ajungă la Dumnezeu prin forţe proprii. De ce să accepţi că eşti pierdut şi păcătos când poţi afirma despre tine că eşti un mic dumnezeu în devenire?

Atunci când se scufundă în adânci meditaţii, yoghinul predă controlul. Ce reprezintă mantrele pe care le incantează? Pe cine invocă el? Cum am mai spus, nu există nici în plan material, nici în cel spiritual "teren viran" care să nu fie atribuit nimănui. Suntem ori într-o parte, ori în alta, a binelui reprezentat de Dumnezeu, sau a răului reprezentat de diavol. Unii s-ar putea simţi lezaţi de aceste afirmaţii, ştiu bine, însă nu trăim într-o lume neutră ci suntem expuşi forţelor spirituale, iar ele sunt doar de două feluri. Dacă Dumnezeu cheamă: "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi-mpovăraţi şi Eu vă voi da odihnă", gurul nu oferă nici o

certitudine, ci spune că totul depinde de propriile forţe şi eforturi. Dacă Dumnezeu ne cheamă la o viaţă de bucurie, de abundenţă, cu relaţii bune, sănătoase şi satisfăcătoare, gurul ne îndeamnă la izolare şi disciplină, renunţare la tot ce oferă viaţa în numele autoeducării şi purificării, ca nu cumva ce am clădit să fie ”furat” de vreun "vampir energetic" şi toată munca noastră să fie în zadar. Dumnezeu spune că atunci când dăm, vom primi înzecit, pentru că ştie că El ne va răsplăti şi El ne va înlocui ce am dat şi în plan material, şi în plan spiritual, El este Sursa, pe când yoga ne învaţă să stăm departe, să ne izolăm, să nu dăm ce avem pentru că e rezultatul efortului nostru şi ne aparţine de drept. Creştinul este altruist, ar da tot ce are pentru că are dragostea lui Dumnezeu în el, dar yoghinul este egoist, iubitor de sine şi individualist pentru că nu vrea să piardă ce crede că are. Dacă punem în balanţă darul veşniciei şi al iertării oferit de Dumnezeu fără plată cu autodezvoltarea sinelui până la o etapă ipotetic superioară, atunci eu Îl aleg pe Dumnezeu. El îmi oferă totul şi-mi cere doar ascultare, ceea ce e perfect normal, pentru că El m-a creat şi ştie ce e mai bine pentru mine, şi asta nu e greu deloc pentru că atunci când iubeşti, asculţi de bunăvoie, mai ales că El se toarnă necontenit în mine şi-mi dă mereu puterea de a mă ridica atunci când cad, de a rezista atunci când e greu, de a învăţa atunci când nu ştiu şi de a accepta atunci când nu înţeleg.

O singură experinţă personală din yoga aş vrea să vă împărtăşesc, pentru că această carte nu se doreşte a fi autobiografică, dar cred că ar fi de folos să ştiţi că şi alţii au trecut pe cărările bătătorite de voi. Începusem serios să cercetez religiile orientale, îmi păreau mult mai accesibile decât "demodatul" creştinism şi citeam tot ce găseam la biblioteca oraşului, în domeniu. Deşi fiecare carte mă avertiza ”nu te apuca de unul singur" parcă nu mai aveam răbdare. Am căutat pe cineva avansat dar nu era nimeni, novici erau destui, dar nici unul cu autoritate, aşa că am început singură. Am studiat despre energii, despre chakre, am început exerciţiile şi avansam. La o adunare a câtorva practicanţi şi învăţători de tehnică radiantă mi s-a spus că energia mea urcase cu succes până la chakra inimii şi aura mea e foarte curată. Făceam tot felul de practici, de la rugăciuni rituale, până la arderea tămâii şi purificarea atmosferei din casă prin tot

felul de metode, încât nu mi-a fost greu să cred ce mi se spunea. Ştiam din studii că atunci când energia ajunge la chakra inimii omul este foarte iubitor, foarte bun şi aşa mă simţeam şi eu: debordam de dragoste la adresa umanităţii. Într-o seară, singură în casă, îmi făceam exerciţiile obişnuite, când am simţit cum corpul meu se umple de căldură de parcă luasem foc, eram obişnuită cu tot felul de senzaţii, furnicături, cald, rece, dar asta depăşea tot ce experimentasem până atunci, şi înainte să apuc să reacţionez, am simţit cum inima mi-o ia razna şi bate să-mi sară din piept, m-a luat cu moleşeală şi apoi amorţeală de am crezut că n-o să-mi mai revin, însă am reuşit să recapăt controlul, întâi fizic şi apoi asupra emoţiilor şi am întrerupt şedinţa. Am stat apoi mult şi m-am gândit, oare a fost bine? De ce m-am speriat aşa? Doar yoga presupune stăpânirea trupului şi a emoţiilor până acolo încât unii îşi pot opri şi relua respiraţia când doresc. Atunci eu de ce-am simţit că scapă totul de sub control? De atunci n-am mai repetat experienţa asta, m-am lăsat de yoga pentru că mă temeam să nu mi se facă rău când nu e nimeni pe aproape şi am înţeles că nu-i de mine. Acum luam avertismentele în serios.

Încet, încet am început să citesc Biblia şi nu am putut să nu observ că ceea ce susţinea yoga era departe de adevărul biblic. Yoga Îl depersonalizează pe Dumnezeu, catalogându-L drept o energie universală, prin asta Îl dezbrăca de esenţa Lui: caracterul. Dumnezeu este o persoană cu raţiune, voinţă, emoţii, sentimente şi toate astea le-am moştenit şi noi, fiind creaţi după chipul Lui. Încercând să intre în contact cu ceea ce cred ei că e Dumnezeu, yoghinii se depersonalizează şi pe ei înşişi, căutând să intre în contopire cu fiinţa supremă. Deşi susţin că mantrele sunt mijlocul de a dobândi controlul asupra sinelui, ele nu fac decât să deschidă drumul entităţilor demonice care abia aşteaptă să pună stăpânire pe un trup, pe o conştiinţă, pe o raţiune, pentru că ei sunt fiinţe fără trup şi au nevoie de unul.

O altă idee propagată de yoga este aceea că sufletele celor morţi aşteaptă printre noi o nouă reîncarnare şi aceste suflete sunt cei care ne sprijină în incursiunea noastră spre iluminare. Dar Biblia spune că sufletele stau în aşteptare într-un loc anume, iar la sfârşit, când va fi Judecata, ele vor veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-şi lua răsplata sau

osânda. Deci entităţile despre care vorbesc yoghinii sunt demoni care sunt pe cale de a intra în posesia unui om pentru a-l stăpâni, spirite rele care intră în contact cu omul şi încearcă să-l convingă de tot felul de lucruri care n-au suport în realitate. Deschizând centrele conştienţei prin exerciţii yoga, omul se expune acestor entităţi care vor prelua controlul şi vor determina yoghinul să dorească tot mai mult din starea aceea facându-l dependent de ea până la anihilarea completă a voinţei lui, devenind o legumă pe care discipolii o vor venera, aşa cum avem nenumărate exemple. Stări grave de alterare a conştienţei pot rezulta în urma meditaţiilor profunde, a posturilor îndelungate pentru purificare şi pot duce la boli mentale grave, schizofrenie, epilepsie, fobii, manii şi dereglări a funcţiilor vitale, până la stop cardiac, cum v-am povestit că mi s-a întâmplat mie. Deci atunci când practicantul spune că prin meditaţie renunţă la sine pentru a se contopi cu universul, chiar aşa face, dar nu ştie că universul acela este de fapt o entitate cu gândire şi voinţă care va prelua controlul vieţii lui.

Atunci când credem în Dumnezeu şi acceptăm jertfa mântuitoare a lui Isus, viaţa noastră capătă sens şi scop, Dumnezeu va trece la cârma ei şi ne va călăuzi spre ceea ce doreşte să fim, să împlinim deplinul potenţial cu care ne-am născut. În mâna cui doriţi să va lăsaţi destinul? În mâna unui guru, a unor entităţi despre care nu ştiţi nimic sau în mâna lui Dumnezeu, Tatăl bun şi iubitor care se va îngriji de voi de atunci încolo? În lumea spirituală nu putem fi neutri, iar cel rău nu are scrupule, abia aşteaptă să pună stăpânire pe fiinţa noastră şi s-o distrugă, ca tot ce atinge el. În lumea lui, totul funcţionează după principiul: să moară şi capra vecinului. El ştie că este pierdut şi caută să atragă după el cât mai mulţi oameni,iar tu te dai de bunăvoie în mâna lui, crezând că ai găsit calea spre Dumnezeu. Nu poţi fi mai înşelat de atât. Şi în lumea celui rău există ierarhii, ca peste tot, numai că el conduce pe baza intimidării şi a fricii, iar demonii sunt îngroziţi să se întoarcă la capii lor fără rezultate şi astea nu sunt numai poveşti pentru copiii care nu ascultă de părinţi.

Atunci când un bolnav merge la un vindecător pentru că medicii nu-i găsesc cauza bolii, iar vindecătorul aplică asupra lui "tratamente", el ştie ce anume induce boala, iar duhul de boală care a dominat persoana

pleacă şi este înlocuit de unul ierarhic superior şi mult mai puternic, duh care va lasă bolnavul în pace o vreme, ca să nu dea de bănuit că vindecătorul nu şi-a făcut treaba bine, dar lucrează la convingerea omului că aceasta era soluţia, că a nimerit într-un loc bun, îl va face să creadă tot mai mult în asemenea metode până când omul va renunţa complet la Dumnezeu şi va începe să convingă şi pe alţii să caute vindecătorul respectiv. Aşa se petrec lucrurile în breasla vindecătorilor care au apărut în ultima vreme ca ciupercile după ploaie şi sunt la fel de toxici. Toate publicaţiile conţin anunţuri cu adrese şi numere de telefon a acestor făcători de minuni, iar abundenţa lor este un mare semnal de alarmă al vidului spiritual în care se află ţara noastră "creştină de 2000 de ani" .Nu oricine îşi zice creştin, este cu adevărat, ci doar cel care-L urmează pe Cristos, iar aceştia care aleg să viziteze vindecători, sigur nu se pot numi creştini, în cel mai bun caz sunt înşelaţi, dar Dumnezeu le va deschide ochii să vadă la ce pericole se expun, pentru că aceste practici sunt orice, numai inofensive nu!

Românul (şi nu numai, se observă în toată lumea o creştere alarmantă a acestor practici), se lasă amăgit şi fiindcă este dornic de senzaţional, se joacă cu focul, dar acest foc nu arde doar casa ci distruge totul fără milă.

Credinţa mea este că Dumnezeu va da curând la o parte vălul care ne acoperă ochii şi vom vedea cât de înşelătoare sunt aceste practici.

Rezumând ce am dezbătut până acum, trebuie să spun că, deşi în aparenţă yoga şi creştinismul au baze comune, sunt total opuse. Calea renunţării la sine pe care o numeşte yoga "drumul spre Nirvana" nu are nimic în comun cu renunţarea la sine despre care ne vorbeşte Biblia. Pretenţia practicanţilor yoga, că prin autostăpânire de sine vor ajunge cetăţeni ai cerului, este ridicolă.

În Eden, Adam şi Eva aveau o comuniune totală şi directă cu Dumnezeu. Odată cu căderea în păcat, esenţa lucrurilor s-a schimbat. Dumnezeu S-a retras şi l-a izgonit pe om, iar partea aceea din om, creată de Dumnezeu pentru relaţie şi semnificaţie, a rămas pustie, fără prezenţa Aceluia care-i dăduse scop. Fără Dumnezeu, în intimitatea fiinţei noastre nu suntem completi şi nu putem experimenta comuniunea cu Creatorul

nostru. Putem înţelege această dependenţă când ne gândim la un copil orfan. Oricât de buni şi binevoitori ar fi părinţii lui adoptivi, în general el tot se va simţi incomplet până îşi va cunoaşte părinţii adevăraţi sau, cel puţin, va afla cine sunt. Tot ce Dumnezeu a gândit pentru realizarea scopului vieţii noastre ar trebui să urmeze un curs precis. Aţi putea obiecta că nu suntem marionete la îndemâna unui maestru păpuşar. Da, suntem mai mult decât atât, de aceea orice decizie luăm implică întreaga fiinţă, trup, suflet şi duh şi nici o decizie nu rămâne fără consecinţe. În fiecare clipă omul are de ales. Alegerile pe care le facem conduc viaţa noastră într-o direcţie sau alta şi de multe ori ne alegem cu suferinţe sau traume, probleme şi încurcături. Unde mergem în cazul ăsta? Acum vom şti să alergăm la Dumnezeu, dar nu ca să-I cerem ajutor ci ca să-L acuzăm de nereuşitele noastre. Hotărârea de a căuta singuri împlinirea în altă parte decât la Dumnezeu, este din start sortită eşecului. Putem funcţiona relativ bine pe perioade limitate în acest fel, dar în scurt timp ne vom trezi înapoi de unde am plecat: purtători ai aceleiaşi nestinse tânjiri după ceva, nu ştim nici noi ce.

Din punctul de vedere al creştinismului, lepădarea de sine însemnă recunoaşterea faptului că nu suntem compleţi fără a-L avea pe Dumnezeu în controlul vieţii noastre. Dorinţa de a fi fericiţi nu ne face egoişti, ea este pusă acolo de Însuşi Dumnezeu. A ne lepăda de noi înşine nu înseamnă a ne ascunde capul în nisip şi a ne izola într-o chilie în vârful muntelui, ci a preda frâiele vieţii noastre în mâna Celui care ne cunoaşte destinul mai bine ca oricine. Nevoia noastră de fericire este legitimă, pentru implinire am fost creaţi şi o vom găsi atunci când o vom căuta dintr-o inimă sinceră.

Lepădarea de sine promovată de orientalişti presupune centrarea spre sine, căutarea de sine, autosforţarea, încercarea de a controla propriul destin spre iluminare. Termenul de "iluminare" defineşte starea unui om care a descoperit lumina adevărului. Percepţia este greşită pentru că a căuta lumina fără a-L căuta pe Dumnezeu este similar cu a căuta lumina în subteranul unei mine.

Dumnezeu este în tot şi în toate, dar nu pentru că este o energie ci pentru că poate. Aşa cum tu vezi la microscop pe o lamelă o întreagă

colonie de microbi care n-au habar de existenţa ta, iar tu le urmăreşti viaţa de la naştere până la moarte în câteva minute, aşa te vede Dumnezeu pe tine şi pe toţi ceilalţi oameni, pentru că este Cel care ne-a creat, este deasupra tuturor şi în controlul tuturor lucrurilor.

De aceea susţin că religiile orientale se opun flagrant creştinismului pentru că, deşi propovăduiesc lepădarea de sine, de fapt trăiesc dezvoltarea sinelui în încercarea de a recupera în fiinţa umană ceea ce s-a pierdut la căderea în păcat. Felul în care adepţii New Age încearcă să uniformizeze toate religiile ca fiind căi spre a accede la acelaşi Dumnezeu, apelând la ideea de adevăr relativ, este numai praf în ochi, dar, din nefericire, în mândria lui, omul subscrie acestor idei, la fel cum am făcut şi eu, crezând că e binevenit un oarecare aport personal în lupta cu desăvârşirea .Aşa cum am eşuat eu vor eşua toţi pentru că nu s-a întors nimeni de dincolo (în afară de Fiul lui Dumnezeu) ca să afirme despre ce este acolo. La asta se referă Biblia când spune că informaţia cuprinsă între Geneza şi Apocalipsa ar trebui să ne fie suficientă.

Cum Dumnezeu ne-a dăruit viaţa cu un scop bine determinat este incorect să renunţăm la veşnicia cu El lăsându-ne amăgiţi de învăţături false şi căutând să le urmăm cu orice preţ. Viaţa ne-a fost dată să ne bucurăm de ea, nu să ne chinuim cu restricţii şi renunţări care oricum nu duc la nimic bun, eventual ne face vulnerabili în faţa celui care controlează în prezent lumea şi pe cei care nu şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu, şi anume diavolul.

Aşa cum singură spune, maya este magie. Procesul prin care lumea a fost făcută, în concepţia yoga, este magie. Sunt mulţi care, cu ajutorul iluzionismului şi a magiei, pe care ei o numesc albă, aduc în fiinţă sub ochii noştri lucruri materiale. Cu alte cuvinte, materializează cu puterea gândului energia, transformând-o în materie. Asemenea oameni sunt căutaţi de posturile de televiziune şi, speculându-se curiozitatea oamenilor, aceşti indivizi capătă tot mai mare trecere.

Când Dumnezeu a creat omul, l-a aşezat într-o grădină frumoasă şi omul n-avea nimic de făcut decât să se bucure de prezenţa Lui. Dumnezeu a pus în mijlocul grădinii doi pomi, frumoşi la vedere: pomul cunoştinţei binelui şi răului şi Pomul Vieţii şi a zis omului să nu se atingă

de pomul cunoştinţei, pentru că va muri (Geneza 2:8-17). Acolo a venit diavolul şi a zis omului că nu va muri dacă va mânca, ci i se vor deschide ochii şi va fi ca Dumnezeu cunoscând binele şi răul. Omul a ales să asculte de diavolul şi prin asta, a întors spatele Creatorului său. A devenit ca Dumnezeu, pentru că acum cunoştea diferenţa între bine şi rău, dar acum era ruptă legătura între el şi Dumnezeu. Atunci când omul alege să asculte de altcineva înaintea lui Dumnezeu, nu mai recunoaşte autoritatea Lui, iar Dumnezeu condamnă orice activitate care trece înaintea închinării ca fiind idolatră. Ca să dea omului o şansă de a se întoarce la Dumnezeu, căpătând învierea şi viaţa veşnică, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să trăiască pe pământ, asemeni unui om obişnuit, să se facă părtaş suferinţei şi morţii, să moară pe cruce luând asupra Lui tot păcatul omenirii şi apoi să învie, ca noi să primim viaţa veşnică prin credinţă în El. Aceasta înseamnă să mâncăm din Pomul Vieţii, să credem că Isus a murit şi a înviat pentru că noi să gustăm din dragostea lui Dumnezeu care ne primeşte înapoi, în prezenţa Sa. Credinţa este motorul care face ca noi să fim acceptaţi de Dumnezeu, aduce Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să locuiască în noi şi să facă înnoirea, sfinţirea. La pomul cunoştinţei a primit şi Buddha iluminarea, din pomul cunoştinţei mâncăm şi noi zi de zi când citim o carte sau vedem o emisiune ştiinţifică, dar câţi dintre noi am gustat din Pomul vieţii? Isus a spus: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." Cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu, a gustat viaţa, are viaţă veşnică. Biblia nu lasă loc nici unei îndoieli cu privire la asta, nu spune: "va avea viaţa veşnică după ce va muri", ci ARE viaţă veşnică. De-a lungul vieţii sale, Buddha a enunţat legi asemănătoare cu cele 10 porunci din creştinism, şi-a îndemnat discipolii să caute adevărul şi adevărul îi va face liberi, iar la 75 de ani şi-a chemat cel mai drag ucenic şi i-a spus să nu plângă pentru că, ce se naşte este supus morţii, iar ucenicilor le-a spus: "Trecătoare sunt lucrurile compuse. Lucraţi-vă mântuirea cu tot dinadinsul." Buddha rămâne un învăţător înţelept, dar Singurul Dumnezeu întrupat este Isus.

Diferenţa majoră între creştinism şi religiile orientale (pe lângă faptul că propovăduiesc dezvoltarea sinelui în opoziţie cu creştinismul, care spune că trebuie să ne lepădăm de sine), rămâne aceea că budhismul

s-a oprit la deosebirea binelui şi răului, nereuşind să ajungă la pomul vieţii şi, încă mai mult decât atât, venerează un om în locul lui Dumnezeu. Înţelegerea faptului că există bine şi există rău, nu mântuieşte pe nimeni, dacă omul se opreşte acolo şi nu caută Pomul Vieţii ca să se înfrupte din El.

În timp ce învăţa oamenii, Isus a zis: "Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr, ucenicii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi." (Ioan 8:32). Oare despre ce adevăr învăţa Buddha cu cinci sute de ani înainte, decât despre acesta? "Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi." (Ioan 8:36). "Isus a zis Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi." (Ioan 11:25). "Adevărat, adevărat vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă.[...]căci trupul Meu este cu adevărat o hrană şi sângele Meu este cu adevărat o băutură." (Ioan cap.6). Până cineva nu mănâncă din Domnul Isus nu va avea acces la ceruri, dar aşa cum tot mereu El vorbea în pilde ca să înţeleagă numai cine trebuia, şi aici esenţa este alta. Desigur, nimeni n-a mâncat efectiv trupul Lui, însă El este adevărul, este viaţa, este Cuvântul şi cum ştim foarte bine, pentru că toate bisericile vorbesc despre asta, omul nu se hrăneşte numai cu pâine şi cu apă, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Luca 4:4).

Buddha a mai zis că originea suferinţei este pofta care supune omul la cazne până îşi atinge scopurile. Dacă citiţi Biblia veţi vedea că sunt multe pasaje care vorbesc explicit despre natura păcătoasă a omului, care este firea pământească sau pofta. Încă o dată vedem că budiştii s-au oprit la jumătatea drumului, pentru că, dacă ar fi făcut ce i-a îndemnat învăţătorul lor, ar fi văzut că firea omului nu poate fi strunită decât cu ajutorul lui Dumnezeu şi numai El este acela care poate restaura fiinţa umană din starea ei decăzută.

Am fost foarte atrasă de religiile orientale, pentru că mi se părea că răspund la multe din dilemele vieţii, dar atâta timp cât am practicat toate cele despre care scriu, n-am reuşit să-mi găsesc liniştea. Eram încântată de câte aflasem, eram în al nouălea cer când reuşeam să-mi fac bine exerciţiile şi meditaţiile, dar mă simţeam din ce în ce mai singură. În

timpul exerciţiilor simţeam că mă detaşez de tot ce mă înconjura, lăsam totul în urmă şi plecam tot mai departe într-o lume imaginară care devenise refugiul meu, dar acolo nu era nimeni. Mă simţeam singură şi abandonată într-un loc în care nimeni nu-mi spunea că am şi eu un scop, un rol. Cu cât înaintam pe aceste nisipuri mişcătoare, îmi dădeam seama de lipsa mea de importanţă şi de semnificaţie şi mă gândeam: dacă există o fiinţă care a fost destul de creativă să ne dea viaţa, de ce era atât de sadică să ne lase singuri? Orice părinte care-şi iubeşte copiii şi-i protejează. Începusem să-mi urăsc viaţa şi să nu doresc să mă mai trezesc din transele acelea, pentru că tot ce găseam era tot ceea ce lăsasem în urmă, însă nu putusem să plec atât de departe încât să scap de ele. Nu ştiu dacă ce vă spun are vreun sens, cert e că, atunci când L-am descoperit pe Dumnezeu, lucrurile s-au schimbat. Dumnezeu a deschis braţele şi a zis: "Vino la Mine fiica Mea, Eu ţi-am dat viaţă şi Eu vreau să te ocrotesc. Dacă Mă vei asculta, viaţa ta se va schimba, voi fi cu tine şi nu te voi mai părăsi niciodată. Îţi voi restaura viaţa şi-ţi voi da înapoi ce diavolul ţi-a furat, pentru că sunt ale tale, de drept. Eu sunt moştenirea ta şi tu eşti fiica mea preaiubită."

Şi să ştiţi că Dumnezeu S-a ţinut de cuvânt. Tot ce spune El este "Da şi amin".

De atunci, viaţa mea e alta. Dumnezeu face zi de zi din mine ceea ce El a intenţionat să fiu când m-a creat. Şi la fel iubeşte El toţi oamenii, dar El nu va forţa uşa inimii nimănui, pentru că Dumnezeu este dragoste. Însă aşteaptă ca tu să doreşti să te arunci în braţele Lui.

CAPITOLUL 4

MEDITAȚIE TRANSCENDENTALĂ SAU RUGĂCIUNE

Îmi place mult o melodie a Ritei Springer, despre căutările ei după Dumnezeu.

"M-am gândit la Dumnezeu şi la propria-mi existenţă, şi n-a fost ca şi cum nu mi-aş fi plecat genunchii spre pocăinţă, dar de una singură am ajuns la concluzia asta despre Dumnezeu.
M-am gândit la Dumnezeu când căutam soluţii dezamăgită şi pierdută, purtând aşa o confuzie, mi-am predat încrederea adevărului, nu unui sistem, ci lui Dumnezeu.
Cum putem umbla, sub acest cer deschis, cum putem spune că avem ochi, şi totuşi să fim aşa de orbi? Tu ai rasa şi religia ta şi cred că eu o am pe a mea , **dar cum rămâne cu Dumnezeu?**
M-am gândit la Dumnezeu când propriul meu tată murea şi m-am gândit la ideea de moarte şi la timpul ei.
Am întors şi celălalt obraz numai pentru că strigam după Dumnezeu,
Îl cauţi tu vreodată?
Te poţi uita prin ferestrele pătate ale unei catedrale,
poți vorbi în limbi într-o biserică cu clopotniță,
dar cine are cheia templului inimii tale? Mă întreb dacă acela e Dumnezeu.
Te gândeşti tu vreodată la Dumnezeu?

Este asta una din preocupările tale, sau îţi zici: astea sunt numai prostii, de ce mi-aş pierde timpul cu aşa ceva? Am lucruri mai bune de făcut, viaţa e aşa de scurtă!

Aşa e, tocmai de aceea, pentru că e scurtă şi ştii asta, n-ai vrea să aduni comori cu care vei pleca de aici direct în cer şi nu din acelea care rămân pe pământ?

Ce sunt toate aceste gânduri, decât meditaţii? A medita înseamnă a te gândi serios sau profund la ceva sau cineva. Ce anume îţi ocupă ţie gândurile?

S-au scris o mulţime de cărţi despre meditaţie şi rugăciune şi nu am vreo pretenţie că ştiu totul, dar am propria mea experienţă în acest domeniu şi de aceea scriu.

Există o singură cale de a ajunge la Dumnezeu după moarte şi chiar din timpul vieţii şi vreau să susţin în continuare această idee, Calea este Isus Cristos.

Transcendental este ceva dincolo de materie, dincolo de existenţa fizică, ceva metafizic, dincolo de lumea empirică, vizibilă. Adepţii meditaţiei consideră tot ce ne înconjoară ca o formă de energie, aflată într-un anumit univers dimensional, un univers care are mai multe dimensiuni iar noi, aflaţi în cel tridimensional, nu putem percepe decât uni şi bidimensional. Şi tridimensional, binenţeles. Gânditorii aceştia susţin că-n paralel cu noi există alte dimensiuni, cu care putem veni în contact direct şi pe care le putem percepe atunci când deschidem "porţile" din mintea noastră, ca ea să poată pătrunde dincolo. Ei îşi învaţă discipolii că trebuie să caute o relaxare cât mai profundă şi să-şi imagineze lucruri plăcute, cum ar fi peisaje idilice, culori, iar apoi să-şi imagineze energia universală ca pe o lumină şi li se cere să se contopească cu ea. Li se spune să-şi golească mintea de orice lucru, iar cu ajutorul îngerilor, să caute să se transpună într-o lume ideală, perfectă, din care să capteze energii pozitive şi să se încarce cu ele. Aceste energii sunt cele care le vor susţine pofta de viaţă, buna dispoziţie, puterea de a trăi şi de a se relaţiona la oameni, tot ele vor fi cele care vor aduce vindecare, fizic şi mental. Nu putem exclude de aici autocontrolul şi autosugestia, care sunt parte integrantă din filozofia şi modul de viaţă al adepţilor meditaţiei.

Încet, încet li se interzice contactul cu oameni care au alt fel de gândire, li se cere o viaţă ordonată, sănătoasă, echilibrată, chiar austeră, lucru lăudabil, dar scopul final nu este cunoaşterea lui Dumnezeu în care ei nu cred, ci contopirea cu eul superior, divin, căruia ei îi vor ceda controlul treptat, până când eul lor va fi total subordonat acestuia. Şi, iată cum o filozofie care pare una constructivă şi benefică, se dovedeşte a fi una care va face discipolii ei să devină persoane dependente tot mai mult de vocea interioară, care le va cere tot mai multe renunţări şi le va ordona tot mai multe acţiuni la care ei vor fi nevoiţi să răspundă întocmai, pentru că altfel, acea voce îi va chinui, le va provoca suferinţă, neliniște şi frământare care-i va obliga să se supună, pentru a dobândi câteva clipe de liniște. După care, procesul se reia şi din nou se vor simţi obligaţi să mediteze, pentru a intra în contact cu fiinţa aceea supremă care le va spune ce să facă în continuare şi cum să-şi trăiască viaţa.

Aceasta este realitatea pe care o trăiesc cei care vor ceda curiozităţii de a afla cum stau lucrurile în această filozofie. De altfel, nu se spune că acest sistem pune stăpânire pe viaţa, gândirea şi voinţa omului, pentru că nimeni n-ar mai fi atras. Iar mie, acest sistem bazat pe manipulare şi control, nu mi se pare deloc divin, ci tocmai dimpotrivă, malefic, pentru că deşi multora li se pare că, dacă Dumnezeu ar fi în controlul vieţii lor, El le-ar spune ce să facă, însă nu e deloc aşa. Dumnezeu nu obligă pe nimeni la nimic, ci dă învăţături pline de dragoste şi consideraţie pentru că El ştie care este scopul pentru care cineva a venit pe lume şi vrea doar să fie întrebat şi să-I fie cerut ajutorul. Orice metodă care aduce a manipulare sau sugerare "subtilă", este manevră demonică, pentru că acesta este modul de lucru al lui Satan: constrângere, teamă, control, manipulare.

A stăpâni nu este acelaşi lucru cu a domina, a stăpâni este felul pe care l-a lăsat Dumnezeu ca să domnească ordinea. El a pregătit lideri sub stăpânirea cărora lucrurile să meargă spre bine, stăpânirea dă viaţă şi ajută pe cel sub stăpânire să crească spre descoperirea şi folosirea întregului său potenţial, fizic, psihic şi spiritual. Dominarea este partea negativă a lucrurilor, cea care ţine sub control cu intenţia de a răni, manevra, distruge, încălca voinţa liberă a individului.

Am să exemplific cu unul din obiceiurile cele mai dăunătoare ale omenirii: fumatul. Se ştie că este dăunător, se ştie că aduce dependenţă, boală şi moarte, că nu degeaba i se zice tutunului "iarba dracului". Gândiţi-vă prin ce chinuri trece un fumător care încearcă să se lase. Sau un alcoolic, sau un dependent de droguri. În alte ţări s-au dezvoltat sisteme de lucru cu asemenea oameni, care doresc să recapete controlul asupra propriei vieţi. Un asemenea om ştie că toate aceste practici îi scurtează viaţa. Deşi o vreme încearcă să se lupte cu dependenţa, nu reuşeşte s-o învingă şi renunţă. Nu se mai poate lăsa, a pus stăpânire pe el. Începe să nu-i mai pese. Nici de el, nici de cei din jur. Se desconsideră şi se dispreţuieşte, nu mai dă doi bani pe viaţa lui, deşi strigă sus şi tare că este viaţa lui, face ce vrea, face asta pentru că îi place, dar adevărul e că nu poate altfel, însă îi e ruşine să-şi recunoască dependenţa, îi e ruşine de sine şi de ceilalţi, dar bravează ca să păstreze puţină demnitate, aşa crede el. Dumnezeu ne porunceşte să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Cum am putea să iubim pe cineva ca pe noi înşine când noi ne urâm pe noi înşine? Nu spunem asta cu voce tare, dar comportamentul nostru vorbeşte pentru noi. Dumnezeu vrea ca noi să ne respectăm trupul, ca pe un templu în care El doreşte să vină să locuiască, iar noi îl pângărim zi de zi. Ce e normal în a-ţi otrăvi trupul continuu? Cine spune că nu e o problemă aşa mare, doar atâţia o fac, se minte singur sau ascultă vocea diavolului care şopteşte: lasă-i tu pe ei, că habar n-au, nu se ştiu bucura de viaţă şi sunt fanatici care atrag şi pe alţii în închisoarea lor! Dar nu ştiu care este acela care stă închis în spatele propriilor ziduri: cel care este liber şi neobligat de nimeni să facă nimic, are oricând linişte şi echilibru, sau cel care este tot timpul pe muchie, gata-gata să cadă în gol, dacă nu-şi va satisface viciul, mă rog, obiceiul, ca să nu se simtă nimeni lezat! Ce e normal în asta? Dacă cineva conştientizează şi înţelege că trebuie să se lase, va avea cea mai cumplită perioadă din viaţă, în care va suferi cumplit şi va avea dureri mari care-l vor descuraja şi îl vor face să spună că era mai uşor înainte şi mai bine, aşa că o ia de la capăt, învârtindu-se într-un cerc vicios. Pare că tot ce spun, nu are nici o legătură cu M.T. dar eu ştiu că şi aceste practici lasă dependenţe care sunt greu de abandonat. Îmi aduc aminte cuvintele unui prieten că cel mai uşor lucru din viaţă este să

se lase de fumat: De când începuse să se lase, a reuşit s-o facă deja de peste o sută de ori, e o glumă, dar oglindeşte o tristă realitate. Cum se ajunge într-o asemenea situaţie? Permiţând lumii acesteia să preia controlul asupra vieţii tale, de dragul de a fi şi tu ca alţii, ca să fii acceptat sau ca să te integrezi. Parcă sistemul acestei lumi trasează tipare şi cine nu se potriveşte acolo, este exclus. Pe când Dumnezeu a făcut oamenii atât de diverşi pentru a se completa unul pe altul nu pentru a se compara unul cu altul. Fiecare avem un loc şi un rol precis, de neînlocuit, nimeni nu poate face mai bine ca mine ce am eu de făcut, sau măcar nu cu acelaşi randament. Oamenii sunt fiinţe unice, care au trăsături comune, însă nimeni nu este asemeni altuia, aşa cum două amprente palmare nu sunt la fel. Atunci când renunţăm la propria personalitate ca să ne potrivim unui tipar, ne facem singuri rău, uneori iremediabil. Acesta este preţul care trebuie plătit ca să ai parte de puţină fericire, spune vocea lumii, dar este numai o minciună, un şantaj la care suntem supuşi zilnic, pentru că cel rău ştie că suntem creaţi ca să ne împlinim având relaţii. De la premiza greşită, că nimic nu se câştigă fără plată, pleacă toţi cei care cred că nimic în lume nu e gratis, şi plătesc din greu pentru un loc acolo, între ei. De aceea pare că ceea ce spun nu are legătură cu subiectul capitolului, pentru că nu vreau să învăţ despre meditaţie, cât să dezbatem principii care stau la baza unei relaţii corecte cu Dumnezeu.

Pentru că am spus în prima parte a capitolului despre dependenţa de persoana superioară la care ajung adepţii M.T., am vrut să fac o comparaţie cu ceea ce deja cunoaştem în domeniul material, suferinţele la care se expun cei care cad în plasa dependenţelor, dar vreau să subliniez că suferinţa spirituală nu se compară nici pe departe cu cea emoţională sau fizică ci este cu mult mai grea şi mai letală. Acesta este terenul pe care vine cel rău să şoptească: nu eşti bun de nimic, n-ai nici un rost pe lumea asta, mai bine te-ai arunca de undeva şi ai termina cu totul. Este interesant cum un om care meditează să intre în legătură cu un spirit superior, crede în realitatea acelui spirit, dar nu poate concepe un Dumnezeu personal! Cum poţi crede în existenţa unor entităţi inteligente, cu personalitate şi voinţă, dar să nu crezi că ele au fost concepute de

cineva mai mare şi mai puternic decât ele! Întortocheate sunt căile gândirii omeneşti !

Ce face cel care ia decizia: "gata, de azi îmi bag minţile-n cap şi mă las!"? Se luptă cu greţurile, cu stările de nervi pe care i le crează abstinenţa şi pe când să zica: hop, c-am sărit şantul, îl pocneşte o nenorocire, sau o situaţie care pare fără ieşire şi ce face atunci? Se duce şi-şi aprinde o ţigară, trage o beţie, sau ce ştie el mai bine să facă în asemenea situaţii pentru că este slab şi labil şi incapabil să facă faţă crizelor! Aparent, asta calmează şi aduce pe linia de plutire, dar de fapt aduce o stare de fals confort , pentru că te simţi ca acasă sau făcând un lucru cu care eşti familiarizat.

Ce este eul superior? O energie, o conştiinţă superioară, impersonală? Cum poate fi impersonal un creator care a creat doi fluturi atât de diferiţi unul de altul, care a făcut o lume atât de diversificată încât nici măcar doi gemeni n-au codul genetic identic? A! Tu nu crezi în creaţie? Dar, dacă ai fi citit ultimele cărţi în domeniu, ai fi aflat că cercetătorii s-au declarat neputincioşi în a descoperi veriga lipsă în lanţul evoluţiei, cea care ar trebui să susţină că omul se trage din primate. Deşi am fost o evoluţionistă convinsă, tot nu-mi plăcea foarte tare ideea că bunica mea a fost o gorilă, aşa că acum am mai mult respect pentru mine însumi, şi poate, cu ajutorul lui Dumnezeu vei accepta şi tu că eşti o creaţie minunată, după chipul şi asemănarea unui Dumnezeu minunat. Aceasta este singura dependenţă care trebuie să-ţi conducă viaţa: dependenţa de un Dumnezeu suveran, al cărui singur scop este să te iubească şi tu să fii fericit, contopirea cu El ar trebui să fie ţelul principal al vieţii tale, pentru că Dumnezeu este dragoste.

Este clar acum, cine este eul superior la care tind să acceadă adepţii M.T. Oricât de impersonal declară ei că este Dumnezeu, totuşi cei cu care intră ei în contact sunt fiinţe cât se poate de personale, care, pentru că nu au trupuri, vor folosi subiecţi umani pentru a-şi atinge scopurile, cel mai însemnat dintre scopuri fiind îndepărtarea omului de Creatorul său, şi ţinerea lui departe de adevărul că Domnul Isus este singura cale.

Cum pot oare oamenii să creadă că sunt mici dumnezei în devenire, chiar şi pentru o clipă? Oare nu ştiu oamenii că pretenţia aceasta nesăbuită l-a făcut şi pe cel mai frumos dintre îngeri, Lucifer să cadă din slavă: pretenţia de a fi ca Dumnezeu? După căderea lui din graţia lui Dumnezeu şi după ce Dumnezeu a creat omul, a venit la om cu aceeaşi şoaptă: "Dacă veţi mânca din pomul acela, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu." Iată de unde vine ideea omului de a fi ca Dumnezeu, nu a scos-o din propria sa raţiune, ci i-a fost sugerată de Satan. Iată a cui şoaptă o ascultă omul care se pretinde un mic dumnezeu în devenire. Noi suntem ceea ce suntem: oameni şi nimic mai mult. Aspiraţia noastră spre sfere mai înalte, spune multe despre noi, dar dacă ne uităm bine în noi înşine şi suntem sinceri în căutările noastre şi oneşti cu ceea ce descoperim, vom vedea că în interiorul nostru nu vom găsi un mic dumnezeu, ci o fiinţă coruptă de păcat, un mare gol care tânjeşte să fie umplut, un gol care poartă amprenta lui Dumnezeu, Cel care ne-a dat suflare şi viaţă, gol ce poate fi umplut perfect doar de purtătorul acelei amprente fără asemănare, pe care orice surogat ar încerca s-o înlocuiască se va dovedi a fi o patetică şi palidă imitaţie. Nu numai faptul că ne dorim să fim ca Dumnezeu, dar şi declaraţia de independenţă faţă de Dumnezeu este nocivă, pentru că aceasta l-a făcut pe Lucifer să se creadă mai presus de toți şi toate, egal cu Dumnezeu.

Este foarte ciudat cum oamenii se lasă atât de uşor înşelaţi de cel rău, care le plimbă pe sub ochi tot felul de tentaţii, împliniri de moment care, după ce trec, lasă vidul şi mai mare. Totuşi, căutăm împlinirea într-o lume în care nu este nici urmă de aşa ceva. Scriu aceste rânduri pentru că ştiu că Dumnezeu nu poate fi găsit decât acolo unde se află: în adevăr, în lumină, în sfinţenie, în dragoste. Dacă-L strigi, îţi va răspunde, dacă Îl chemi, ţi se va arăta dar dacă încerci să-L înlocuieşti, va pleca acolo unde este dorit. De unde ştii câte şanse ai? Ştim din Cuvântul lui Dumnezeu că cel rău, pentru a-şi atinge scopul, ia chip de înger de lumină ca să înşele şi să prăpădească, deci nu toate luminile pe care le vedem în timpul meditaţiilor, sunt divine, ba chiar dimpotrivă.

Haideţi să vorbim puţin despre comunicare. De ce comunică oamenii? Pentru a se informa, sau pentru a informa, pentru a provoca o

reacţie, pentru a convinge sau a se convinge, pentru a se amuza, pentru a exprima un punct de vedere, pentru a lega relaţii, sunt atâtea cauze pentru care oamenii se caută unii pe alţii pentru a comunica. Pentru a-şi împlini nevoia de semnificaţie, pentru a-şi umple rezervorul emoţional, pentru a-şi potoli setea de cunoaştere.

Să vedem câteva moduri de a comunica cu Dumnezeu. El ne-a lăsat Cuvântul scris, Biblia. Apoi, El are biserica şi nu mă refer aici la o clădire, ci la totalitatea oamenilor născuţi din nou, mântuiţi şi botezaţi care trăiesc pentru a face voia lui Dumnezeu. El mai vorbeşte prin circumstanţele vieţii, din care putem învăţa. Cea mai directă cale de comunicare cu Dumnezeu rămâne rugăciunea. Tu-I vorbeşti, El te ascultă şi-ţi răspunde, tu-i ceri şi El îţi spune da sau nu. Îl întrebi ce să faci, cum să faci şi El te călăuzeşte. Am spus deja că Dumnezeu nu ne dezamăgeşte niciodată şi că întotdeauna răspunsul Lui va fi conform cu nevoile noastre reale (Matei 7). Chiar dacă atunci când ne gândim la calitatea de tată a lui Dumnezeu, asta nu ne prea place, pentru că n-am avut cel mai bun tată din lume, asta nu-L împiedică pe Dumnezeu să fie pentru noi cel mai desăvârşit Tată, ba chiar mult mai mult decât ne putem noi gândi. Nici un tată abuziv sau nepăsător din lume, nu va putea ştirbi imaginea de Tată a lui Dumnezeu. Deşi oamenii au tendinţa de a-L compara pe Dumnezeu ca Tată, cu ceea ce cunosc ei despre asta, Dumnezeu va rămâne Tatăl tuturor fiinţelor create de El, vrem sau nu vrem, credem sau nu credem.

Are M.T. vreun corespondent în rugăciune? Nicidecum. Pot spune adepţii acestei filozofii, oricât vor ei, că comunică cu energiile cosmice, aceea nu-i o comunicare. O energie impersonală nu poate oferi nimic, tocmai pentru că e impersonală. Ca şi cum ai pune într-un colţ al camerei tale o floare foarte frumoasă şi ai pretinde că ea te încarcă cu bucurie prin frumuseţea ei. Dar, după ce vei trece de prima impresie plăcută, te vei plictisi (cum ai face şi privind un acvariu cu cei mai exotici peşti, chiar dacă ei sunt oarecum mai puţin monotoni pentru că se mişcă) şi tot vei pune mâna pe telefon să auzi o voce cunoscută, sau vei ieşi să vezi alţi oameni pentru că ai nevoie de o comunicare reală. Dacă ţii totuşi neapărat să comunici cu o floare, o poţi face, nimeni nu te va putea opri,

dar vei sfârşi devenind ca şi ea: o plantă, pierzând tot mai mult ceea ce te face diferit de ea: capacitatea de a comunica. Extinzând puţin, putem afirma aici adevărul zicătorii: "spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti". Prin viaţa noastră trec mii, zeci de mii de persoane şi fiecare îşi lasă amprenta într-un fel sau altul, aşa că toate astea ne vor marca existenţa până la a schimba direcţia vieţii noastre, ne vor schimba pe noi înşine. Dacă ţinem cont de o părere sau alta, pentru că acei oameni ne sunt dragi sau au influenţă asupra noastră, atunci, conştienţi de asta, n-ar trebui întâi să mergem la Dumnezeu cu fiecare decizie sau problemă şi să-I cerem Lui părerea, înaintea oricărei persoane, pentru că e cert că pe El ne putem baza fără teamă. Nu e mai simplu şi mai sigur aşa? O să ziceţi că tot a control seamănă, însă dacă suntem capabili să ne bazăm pe un om care poate greşi, pentru că e limitat, de ce nu suntem în stare să ne bazăm pe Dumnezeu, pentru că El ştie totul? Şi mai ales, El are tot dreptul, însă El nu ne va obliga, ci ne va sfătui, lăsându-ne pe noi să luăm decizia. Chiar dacă dăm cu capul de pragul de sus şi El ştie dinainte asta, tot ne lasă să alegem, ca să învăţăm din greşeli şi ca atunci când ne vom decide să ascultăm de El, decizia să ne fie bazată pe certitudinea că El ne iubeşte, ne vrea binele şi pe siguranţa că El nu ne va dezamăgi niciodată.

În opoziţie cu dragostea divină, răbdătoare şi tolerantă se află controlul demonic, care nu-ţi va da de ales ci va impune reguli, te va obliga să urmezi calea trasată de el, de aceea cei care susţin că nu aparţin nimănui, ci sunt independenţi, habar n-au cât de liberi sunt, de fapt. Am mai spus, dar o repet, nu putem fi independenţi într-o lume guvernată doar de două forţe, binele şi răul. Dacă nu suntem ai lui Dumnezeu, suntem ai celui rău. Când alegi voit să aparţii lui Dumnezeu, această alegere va fi definitorie pentru întreg viitorul tău, în trup sau după aceea. Diavolul nu cere neapărat să-l urmezi, pe faţă, pentru că ştie că eşti în mâna lui, atâta timp cât nu rosteşti cu gura ta "De azi sunt al lui Dumnezeu".

Lumea spirituală este foarte reală. Cei care meditează se bazează pe asta, şi spun că se deschid entităţilor pozitive, căutând să fie una cu ele. Dar cui se deschid? Creştinii afirmă că cei care vor veni în această situaţie sunt demoni. De unde această certitudine? Din aceea că omul

care nu are o relaţie personală cu Dumnezeu, este vulnerabil la orice influenţă. Creştinul crede într-un Dumnezeu personal şi dacă nu ai luat decizia niciodată, să-I aparţii lui, eşti pasibil de-a ajunge sub controlul oricăror alte entităţi decât El. Poţi numi acele entităţi cum doreşti, le poţi chema chiar Dumnezeu sau Isus, dar chiar şi Biblia pomeneşte despre un vrăjitor numit Isus (Fapte 13:6). Cel rău nu are scrupule şi nici limită şi se poate numi şi aşa dacă tu doreşti, dar ai tu certitudinea că cel pe care-l chemi este acel Isus care a murit pe cruce? N-o poţi avea, pentru că tu nu crezi în El, n-ai nevoie de jertfa Lui, crezi în automântuire, altfel n-ai încerca de unul singur să faci ceea ce s-a făcut deja acum 2000 de ani. Nu mă refer aici la moartea pe cruce ci la mântuire. Simplul fapt că te adresezi entităţii cu un nume cunoscut nu face din acea entitate un Dumnezeu. Ci este cunoscut faptul că Dumnezeu interzice invocarea oricui, de la sfinţi la îngeri, etc, pentru că El ştie că este singurul capabil să ne ajute, chiar dacă uneori alege s-o facă prin îngeri.

Vrei să crezi în Dumnezeu pentru că eşti oarecum conştient de o prezenţă superioară, o fiinţă eternă, care deţine adevărul absolut şi a creat totul, dar nu vrei să ştii că această fiinţă este o persoană, pentru că în mintea ta, nici o persoană nu poate fi atât de puternică încât să ţină în mâna ei totul. Atunci vei crede într-o divinitate după chipul şi asemănarea ta, care va face ce vei dori tu, va lua forma dorită sau acceptată de tine, ca să fii împăcat cu tine însuţi sau să-ţi liniştești conştiinţa, dar nu te vei închina unui Dumnezeu personal în care eşti incapabil să crezi. Pentru că îţi cauţi un dumnezeu în care să crezi, conştient fiind de vidul care există în tine, dar nu-L cunoşti pe singurul Dumnezeu adevărat, îţi vei plăsmui un dumnezeu care să te lase să faci ce doreşti, care acţionează cum vrei tu, pe care imaginaţia ta îl poartă încoace şi-ncolo, căruia îi "împrumuţi" voinţa ta, pentru că nu eşti conştient că există o singură realitate, un singur adevăr absolut, iar aceasta este cu totul firesc pentru că de ceva decenii încoace toată lumea tinde spre a crede în relativitatea adevărului, de ce ai face tu opinie separată? Auzi peste tot vorbindu-se despre toleranţă, acceptarea tuturor religiilor şi ideilor, cu excepţia creştinismului. Auzi mereu spunându-se că nimeni nu poate afirma că deţine adevărul absolut, pentru că acesta nu există. Fiecare deţine propriul adevăr care

rezultă din totalitatea factorilor care compun existenţa unei persoane: origine, educaţie, cultură, religie, principii, convingeri, etc. Ce este bun pentru mine nu este obligatoriu să fie bun şi pentru tine, dar asta nu înseamnă că suntem greşiţi ci doar diferiţi. Fiecare avem dreptate în felul nostru. Aceasta este "religia" vremurilor în care trăim şi este singura general acceptată. De fapt, Dumnezeu ne-a creat pe toţi, El este cel căruia trebuie să ne închinăm, El există indiferent de ce credem noi şi noi trebuie să ne supunem voinţei Lui superioare, iar nu El să se supună voinţei noastre sau bunului nostru plac.

Atunci când El ne-a creat, a avut în vedere un plan pentru eternitate şi o bună desfăşurare a lucrurilor. În perspectiva Lui eternă trebuie să ne încadrăm şi noi, pentru ca destinul nostru să aibă împlinirea totală. Eu nu sunt o adeptă a predestinării, dar cred că anumiţi factori din viaţă au o importanţă definitorie pentru ceea ce devenim, însă mai cred şi că nu circumstanţele sunt cele care ne dictează drumul, ci graţia divină, harul, cum îl numesc creştinii, şi cred că atunci când ne supunem voii lui Dumnezeu, lucrurile n-au cum să meargă prost, pentru ca Dumnezeu se afla la cârmă şi El schimbă perspectiva şi percepţia omenească până la a ajuta omul să vadă lucrurile şi evenimentele din prisma Lui. Ce poate fi mai de dorit în această lume, decât ca Dumnezeu să îţi împărtăşească voia şi planul Lui la care te invită să fii parte? Este unul din cele mai ciudate dar reale lucruri pe care Dumnezeu ni le-a împărtăşit în Biblie, şi anume că, deşi El poate totul prin Sine însuşi, alege totuşi să ne facă părtaşi planului, voii şi puterii Lui. Niciodată, în toată istoria omenirii n-a existat fapt mai real ca acesta şi care să dea o mai mare semnificaţie omului. Psalmul 139 este unul care vorbeşte tocmai despre aceste lucruri. Dumnezeu întocmeşte omul după un plan precis, scriind în cartea Lui toate zilele vieţii omului. Dacă ne gândim la asta ca la soartă sau destin, pe care Dumnezeu doreşte ca omul să le urmeze întocmai, nu e întru totul adevărat. Avem în Biblie destule exemple care să ne asigure că uneori Dumnezeu permite ca planurile Sale să fie schimbate. Însă este cert că Dumnezeu are planuri minunate cu omul şi atunci când omul le înţelege, le acceptă şi le urmează îşi va găsi împlinirea. Dumnezeu gândeşte pentru om un scop şi un sens.

Aşa cum omul moşteneşte de la părinţii biologici un ADN fizic vorbind, şi de la Dumnezeu capătă un ADN spiritual pentru că El este cel care dă viaţă şi o susţine. Dacă omul nu se trage din maimuţă, atunci e clar că cineva l-a creat. Dumnezeu a creat omul pentru că a dorit să aibă o relaţie personală, de dragoste cu el. De aceea oamenii îşi doresc copii, pentru că au această dorinţă înnăscută de a procreea şi ea vine de la Dumnezeu. Şi acest lucru ne arată fără dubiu, că omul este făcut după asemănarea lui Dumnezeu şi ne confirmă încă una din trăsăturile noastre comune. Când omul acceptă suveranitatea lui Dumnezeu, începe o nouă etapă în viaţa lui: aceea în care începe cunoaşterea lui Dumnezeu, descoperirea Lui. Omul îşi găseşte locul în lume, îşi descoperă scopul existenţei şi viaţa lui capătă un nou sens şi o nouă dorinţă: aceea de a descoperi tot mai multe despre Dumnezeu. Oricât ar căuta omul împlinirea în relaţii, întotdeauna va sfârşi prin a fi dezamăgit, pentru că omul este supus greşelii şi nu mai este fiinţa perfectă creată de Dumnezeu la început ci este degradat de păcat. Nu putem pretinde de la oameni să fie perfecţi, pentru că nimeni nu este aşa, şi nu putem da decât ceea ce avem. Însă, privind la Dumnezeu, omul vede perfecţiunea la lucru, capătă o relaţie perfectă şi o comunicare perfectă.

Golirea minţii nu este o comunicare. Contopirea nu este o comunicare. Comunicarea se desfăşoară între două persoane. Contopirea cu o energie nu are nici unul din atributele comunicării. A cere unei persoane să renunţe la sine pentru a se contopi cu o entitate, arată clar că avem de-a face cu o încercare de manipulare şi controlare a persoanei. Dumnezeu ne-a dat fiecăruia un temperament, o personalitate care ne face unici şi El nu doreşte ca noi să ne dezbrăcăm de noi înşine până la anihilarea personalităţii ci doreşte, chiar dimpotrivă, să descoperim cu ce anume ne-a înzestrat, ca să ne împlinim viaţa. Atunci când acceptăm, prin credinţă, că suntem fii de Dumnezeu, El vine să locuiască în noi, iar Duhul Sfânt care va locui în noi va face fiinţa noastră interioară nemuritoare, aptă de a petrece veşnicia împreună cu El. Acel ADN spiritual îl primim prin credinţă, la naşterea din nou, naştere din Duhul lui Dumnezeu.

Dumnezeu iubeşte omenirea în ansamblu, dar Lui îi este preţioasă fiecare persoană în parte, aşa cum un părinte îşi iubeşte copiii, oricât de diferiţi ar fi ei, pentru mine fiind acum foarte clar că fiinţa care cheamă oamenii la "contopire" cu universul, nu este Dumnezeu. Ci, Dumnezeu vrea ca fiecare persoană să înveţe să recunoască potenţialul dat de Dumnezeu, vrea ca fiecare să-L cheme pe nume şi să-L numească Tată, nu doreşte o mulţime adunată în spirală, care să mediteze împreună la ceva, iar acel ceva este, de obicei, tot ceva creat de Dumnezeu. Ajungem iar la închinarea la creaţie, în locul Creatorului.

Comunicarea între om şi Dumnezeu este personală, vedem în Biblie nenumărate exemple în care Dumnezeu vorbeşte oamenilor în mod direct şi mai ştim că Dumnezeu este neschimbător, este acelaşi, ieri, azi, şi-n veci. Meditaţia se bazează pe sugestie şi autosugestie, a te convinge prin multe repetiţii că trebuie să faci un anume lucru. Rugăciunea este calea cea mai scurtă, cea mai corectă şi cea mai sigură prin care ceri de la Tatăl ceresc călăuzire şi-ţi exprimi adorarea faţă de El, faţă de slava şi măreţia Lui, El care a găsit cu cale să dea omului înapoi viaţa şi demnitatea pe care diavolul le-a răpit în grădina Edenului. Trăim şi respirăm prin mila lui Dumnezeu şi nu suntem deloc conştienţi de asta. Dar când El ni se revelează, ne dăm seama de micimea şi lipsa noastră de importanţă, prin comparaţie cu El şi atunci nu putem decât să cădem la picioarele Lui şi să Îi mulţumim pentru tot ce a făcut şi face pentru noi. Rugăciunea nu este o poezie învăţată pe de rost,ci este exprimarea a ceea ce omul simte în inima lui şi este conştient că Dumnezeu ştie ce e acolo, dar simte nevoia de a spune, nu atât pentru Dumnezeu, cât pentru sine. Formule nu există în rugăciune. Multe religii susţin că se cere un anumit tipar în acest domeniu, însă singurul tipar pe care-l avem, este rugăciunea Tatăl nostru, dar nu învăţată pe de rost ci doar respectată ordinea care este expusă acolo. Dar pentru un creştin, nu este nimic nou în asta. El ştie că înaintea cererilor, trebuie să ne exprimăm adoraţia faţă de Dumnezeu şi abia apoi să cerem ca El să ne împlinească nevoile. Reverenţa faţă de Dumnezeu, pentru creştin, este de la sine înţeleasă, nu mai trebuie ca cineva să-i spună că trebuie să-L respecte pe Dumnezeu. Rugăciunea este, în accepţia generală, modul în care cerem de la

Dumnezeu lucruri. Dar, rugăciunea trebuie să treacă dincolo de cerere şi să dorim să aflăm care este voia Lui şi-n concordanţă cu aceasta, să cerem. Când voia omului se uneşte cu a lui Dumnezeu, rugăciunea îşi atinge scopul. Pare incredibil că un Dumnezeu atât de mare şi de ocupat să ţină în mână tot universul, Îşi găseşte timp pentru unii ca noi, însă noi Îi suntem mai dragi decât orice şi când vom afla asta, vom fi copleşiţi de dragostea Lui şi schimbaţi de ea. Când înveţi să-I distingi glasul din multele glasuri care te înconjoară, nu vei mai dori să pleci din prezenţa Lui. Când vei învăţa să asculţi şi să respecţi voia lui Dumnezeu, vei experimenta puteri neimaginabile cu mintea omenească, profunzimi care până atunci nici nu le-ai fi bănuit, pentru că percepţia ta era îngreunată de propriile principii şi învăţături. Practicanţii meditaţiei vorbesc despre scufundarea în energia aceea universală şi de satisfacţia pe care o aduce cu sine acest proces, însă nici nu bănuiesc cât de departe sunt de adevărata profunzime a scufundării în Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. De ce ne uităm mereu numai la mâinile lui Dumnezeu cerşind îndurare, în loc să ne uităm la Faţa Lui, ca să-l adorăm pentru ce este şi El ne va da restul lucrurilor pe deasupra, fără ca noi să I le cerem?

Rugăciunea Îl aduce pe Dumnezeu mai aproape pentru că este scris: "Acolo unde doi sau trei se adună în Numele Meu, voi fi şi Eu prezent". Sau ne poartă pe noi la tronul de har şi îndurare al Lui, singurul capabil să ne umple fiinţa şi să ne dea viaţă din belşug.

Înainte ca să fi venit Isus, Dumnezeu a cerut oamenilor să-I construiască un loc unde El să se întâlnească cu ei. Acum, El vine să locuiască în noi. Perdeaua care ascundea de ochii oamenilor prezenţa lui Dumnezeu, s-a rupt când Domnul a murit pe cruce, prin aceasta Dumnezeu arătându-ne că acum, prin credinţa în jertfa Fiului Său, avem trecere directă la El. Fiinţa interioară a omului este schimbată şi înnoită atunci când omul crede, iar prezenţa lui Dumnezeu în viaţa credinciosului îi arată acestuia calea care trebuie să o urmeze. Diferitele tipuri de rugăciune ne ajută atunci când nu ştim să ne rugăm (se roagă alţii pentru noi-rugăciunea de mijlocire), uneori suntem obosiţi şi parcă n-avem putere şi atunci cerem altora să se roage pentru noi şi vom primi putere sau protecţie, sau eliberare sau vindecare, etc, pentru că Dumnezeu a

lăsat biserica să funcţioneze ca un tot unitar, ca un organism viu, ca să fim de folos unii altora. Iată un mod de a fi parte din ceva măreţ, fără renunţarea aceea la care se referă adepţii M.T., care desfiinţează şi anihilează personalitatea umană.

Creştinul este deosebit de toţi ceilalţi oameni religioşi pentru că are siguranţă, are putere şi are dragoste de aproapele lui, care dragoste vine de la Dumnezeu şi este întreţinută de El. Dacă Dumnezeu nu ar umple încontinuu rezervorul emoţional al omului, el n-ar putea iubi la modul necondiţionat şi dezinteresat, aşa cum fac creştinii adevăraţi. Mulţi oameni poartă eticheta de creştini, pentru că ţin sărbătorile creştine, tradiţiile, cu mare stricteţe, dar pe aceştia Biblia nu-i recunoaşte drept creştini, ci doar pe aceia care Îl urmează pe Cristos şi fac voia Tatălui. Ca orice relaţie, şi relaţia cu Dumnezeu trebuie întreţinută. Dacă ai cunoscut un om şi ţi-a devenit apropiat, însă te ia valul vieţii şi te poartă departe de el şi nu mai ştii nimic de el de un an, nu-l mai poţi numi prieten. Ca să ai o relaţie personală cu cineva, trebuie să fi în permanent contact cu persoana aceea, să ştii în orice clipă unde se află şi ce face. Altfel, nu-l poţi numi prieten. Dacă între doi oameni nu e bine să existe pauze lungi în comunicare, atunci cu atât mai mult între om şi Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu ar uita de noi, dar ieşim noi de sub umbrela Lui protectoare şi ne expunem atacurilor celui rău, care abia aşteaptă să ne prindă cu garda jos. Constanţa în rugăciune trebuie să devină o disciplină a credinciosului, aşa cum pâinea şi apa întreţin viaţa fizică.

Scopul suprem al vieţii ar trebui să devină pentru noi, glorificarea Celui ce ne-a dăruit viaţa şi o întreţine. Dorinţa omului de a-L cunoaşte pe Dumnezeu este legitimă, de aceea acesta este terenul pe care diavolul face cele mai multe victime, minţind oamenii să se închine în multe feluri, descriindu-L pe Dumnezeu în multe feluri, ca să facă omul să se îndepărteze tocmai când Îl căută sincer pe Dumnezeu. De aceea trebuie să fim atenţi la diferitele moduri de închinare şi la felul în care este propovăduit adevărul, pentru că orice formă care produce tulburare sau confuzie, nu încape îndoială, că nu este de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu iubeşte ordinea, siguranţa şi certitudinea. Tot ce auzim trebuie adus la lumina adevărului biblic care este singurul etalon al adevărului.

Rugăciunile care au în centrul lor persoana noastră nu sunt tocmai o binecuvântare pentru noi, pentru că arătăm ca nişte cerşetori la porţile oraşului, cu mâna mereu întinsă. Rugăciunile noastre trebuie să-L aibă în centrul lor pe Dumnezeu şi onorarea Lui. Relaţia de la inimă la inimă Îi place lui Dumnezeu şi-L onorează. În centrul fiinţei noastre avem un loc gol pe care numai Dumnezeu îl poate umple, iar atunci când căutarea noastră după El este sinceră, foamea noastră după El va fi astâmpărată.

Psalmistul spune: "Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule" (Ps.42:1). Noi suntem însetaţi după Dumnezeu, dar mergem în locuri greşite să ne astâmpărăm setea. Rugăciunea zilnică ne face să înotăm în râul de binecuvântări al lui Dumnezeu, pentru că El va deveni tot mai real pentru noi, pe timp ce trece şi-n măsura în care Îl vedem la lucru în vieţile noastre. O inimă consacrată, dedicată Lui îşi va primi împlinirea. Trebuie să perseverăm şi să înaintăm în rugăciune, căci cel rău îşi va trimite trupele să ne dea de lucru să ne ţină ocupaţi, ca să uităm de rugăciune. Trebuie să ne disciplinăm ca să ţinem dreaptă calea pe care am pornit. Inima împărţită între Dumnezeu şi cotidian, ne va încetini înaintarea şi va reduce binecuvântările de care am avea parte dacă am fi consecvenţi. Domnul Îşi întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui (2 Cron.16:9). Trebuie să-I facem loc în inima noastră şi să nu fim ca acei din Bethleem care nu au găsit un loc unde să se nască Fiul lui Dumnezeu. Domnul Isus a spus că El va face să curgă din inimile noastră râuri de apă vie, pentru că Duhul Sfânt este asemănat cu o apă care curge continuu, spală şi împrospătează, de aceea trebuie să stăm permanent în prezenţa Lui pentru că El ne va înnoi în fiecare zi. Orice apă care stă capătă un miros greu, iar noi suntem chemaţi să aducem prezenţa vie şi proaspătă a lui Dumnezeu, oriunde am umbla.

Adepţii meditaţiei sunt învăţa'i să asculte de o voce interioară care le va călăuzi viaţa. Acest fapt este tot atât de adevărat ca şi acela că fiecare om este un mic dumnezeu în devenire. Dacă am presupune, prin absurd, că acea voce interioară este propria noastră conştiinţă inofensivă, tot nu văd cum ar putea ea, conştiinţa, să ajute omul să crească în înţelepciune,

în cunoaştere. Ea este coruptă, influenţabilă şi nici dacă omului i-ar fi permis să trăiască mai multe vieţi, ea tot nu s-ar putea purifica, pentru că, de fiecare dată când se va naşte, omul tot o fiinţa decăzută ar fi, oricâte "amintiri" din vieţile anterioare ar duce cu el! Ne învârtim în jurul cozii şi n-ajungem la nici un rezultat, doar ne prelungim singuri agonia, repet, dacă ar fi vreun dram de adevăr în aceea că omului i s-a dat şansa să se reîncarneze. Însă, concluzionând, e cert că vocea interioară, dacă e conştiinţa, vai de cel care îşi bazează înaintarea pe ea, dar dacă nu e conştiinţa şi nu credem în Dumnezeul personal, trinitar, atunci e un spirit. Credincioşii orientali cred că acest spirit este unul evoluat, care a ieşit din ciclul obligatoriu de reîncarnări, fiindcă şi-a încheiat evoluţia. V-aţi lăsa veşnicia pe mâna unui spirit uman, fie el şi evoluat? Tot în jurul cozii ne învârtim şi acum, pentru că tot trebuie să trecem dincolo de materie şi să încercăm să aflăm cum ajung evoluate aceste spirite? Şi de unde vin ele? Le-a creat cineva? Dacă nu credem într-un Dumnezeu ca cel al creştinilor, pe ce ne bazăm noi afirmaţiile că aceste spirite călăuzitoare sunt pozitive, bune? Toată teoria asta seamănă mai tare cu evoluţionismul decât cu creaţionismul şi ar trebui să ne pună serios pe gânduri, că ne lăsăm soarta pe mâna unor entităţi despre care nu ştim nimic. Înţeleg că marii gânditori orientali sunt foarte apreciaţi în occident, dar dacă tot e să cred în ceva, pentru că, până la urmă, şi credinţele orientale, tot credinţe sunt, atunci măcar prefer să cred că Dumnezeu este persoană şi nu energie şi că sunt creată de El, cu mâna Lui şi că este singurul în măsură să mă ajute să înţeleg corect lucrurile. Încerc să iau cel mai la îndemnarea exemplu, ca să înțelegeți punctul meu de vedere: căsătoria. Eu nu m-aş căsători cu o persoană despre care nu ştiu nimic. Ar trebui s-o cunosc, să stau în preajma ei mai mult timp, să urmăresc comportamentul ei în diverse situaţii etc, căci ce este logodna (sau perioada de prietenie, cum se numeşte mai nou) decât o perioadă în care afli dacă persoana aceea este cea cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii? Aici vorbim de viaţa fizică. Dacă nici pentru 50 de ani nu avem curajul să ne încredinţăm soarta în mâna cuiva despre care nu ştim mare lucru, atunci cu atât mai mult, veşnicia! Dumnezeul meu a lăsat o Carte unde eu pot afla tot ce doresc despre El. Nu pretind că în perioada logodnei voi afla

totul despre viitorul meu soţ, restul va fi încredere, aşa şi în ce priveşte relaţia cu Dumnezeu. În El trebuie să-mi pun încrederea pentru că ştiu că nu mă va dezamăgi. Ce vreau să spun este că Domnul meu nu este un mistic, ermetic, întortocheat şi greu de pătruns, ci a scris în Cartea Lui toată informaţia de care am nevoie ca să-L pot cunoaşte. El spune despre Sine: "Eu sunt Cel ce sunt". Şi eu nu am nevoie de alte dovezi ca să cred că e singurul adevărat. Îmi pot lăsa liniştită soarta şi veşnicia în mâna Lui, pentru că nu este nici propria mea conştiinţă coruptă, nici vreun spirit mistic evoluat, ci este Dumnezeu.

Creştinul născut din nou care are o relaţie personală cu Dumnezeu, învaţă să-I recunoască glasul, dintre toate cele care-l înconjoară (al lui însuşi, gândurile lui proprii, al celui rău, al lumii şi influenţelor exterioare, etc). Diavolul ştie foarte bine aceste lucruri şi va încerca să se dea drept Dumnezeu, însă creştinul care stă aproape de Tatăl nu se va lăsa înşelat.

Aşa cum dragostea nu este numai un sentiment ci şi o acţiune, o alegere, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă, iar creştinul are nevoie de o creştere sănătoasă, în înţelepciune, în dragoste, în asemănare cu Dumnezeu. Studierea Cuvântului lui Dumnezeu, părtăşia constantă cu noua familie, a lui Dumnezeu (biserica), rugăciunea, sunt noile activităţi ale creştinului, care îl vor ajuta să crească, să se maturizeze, ca apoi să fie de folos altora. Cine a zis că a fi creştin este plictisitor? Nu numai că niciodată nu ne vom sătura să aflăm tot mai multe despre Tatăl nostru ceresc, dar noile relaţii pe care le vom lega vor fi sănătoase şi trainice, vor umple viaţa noastră de binecuvântări şi ne vor ajuta să înaintăm şi să fim zidiţi în Trupul lui Dumnezeu. Această nouă lume este cu totul diferită de ce am cunoscut până acum, cu totul nouă. Descoperi chiar şi o latură a ta de care habar n-ai avut, omul care abia aşteaptă să sară în ajutorul aproapelui, gata să renunţe la sine pentru a fi de folos, şi când te gândeşti cât ai fi vrut şi până atunci să fi aşa, dar a fost peste puterile tale. Acum, parcă eşti alt om. Cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi. Acum ai o nouă putere, care te ajută ori de câte ori o chemi în ajutor, şi nu-ţi vine să crezi că e real ce se întâmplă.

Şi cum cerul este plin de răspunsuri la rugăciunile pe care noi încă

nici nu le-am formulat, Dumnezeu abia aşteaptă să strigăm către El. Am auzit nu demult un om al lui Dumnezeu spunând că rugăciunea care îi place cel mai mult lui Dumnezeu este:HELP adică, ajutor! Să ne rugăm zilnic, ca legătura noastră cu Dumnezeu să fie mereu proaspătă. Această rugăciune zilnică poartă numele de rugăciune devoţională şi seamănă cu hrana zilnică. Fiecare creştin trebuie să-şi facă timp zilnic să stea în prezenţa Lui. Un creştin devotat nu va putea rămâne indiferent la nevoile celor din jur, care poate se zbat în probleme grele, luptă cu boli sau încă nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acest tip de rugăciune este rugăciunea de mijlocire. Când vii în prezenţa Lui să-I cauţi faţa, frumuseţea, atunci această formă de închinare şi rugăciune este laudă. Şi nu în cele din urmă, să stăm în picioare şi să revendicăm din mâna celui rău ceea ce ne-a furat, este lupta spirituală. Proclamarea Numelui lui Dumnezeu este deja o luptă spirituală. Celui rău nu-i place că noi am ieşit de sub influenţa lui, deci va face tot ce poate pentru a ne trage înapoi de partea lui. Însă, prin orice am trece, trebuie să rămânem încredinţaţi că suntem ai lui Dumnezeu şi nimic nu ne poate smulge din mâna Lui. Oricum ar decurge viaţa noastră, trebuie să fim mereu mulţumitori, pentru că tot ce este în lumea aceasta, El a creat pentru noi. Culorile, anotimpurile, cerul şi stelele, El pentru noi le-a creat, ca să ne simţim bine cât vom fi pelerini pe acest pământ. Dacă încercăm să punem faţă în faţă necazurile acestei lumi cu slava care ne aşteaptă, ca cetăţeni ai cerului, vom vedea de ce creştinii sunt atât de senini şi de liniştiţi, orice valuri ar trece peste ei. Preţul pe care îl plătim aici este infinit mai mic decât bucuria nesfârşită care ne aşteaptă lângă Tatal, în ceruri, sus.

Învăţaţi, dragi cititori, să comunicaţi în rugăciune cu Dumnezeu. Garantat că veţi experimenta momente minunate lângă Creatorul universului, clipe pe lângă care "experienţele" meditaţiei se vor dovedi palide imitaţii, ca tot ce face diavolul. Comparaţi fructul de plastic de pe un raft cu mărul proaspăt cules din copac şi vă veţi face o mică idee despre această diferenţă.

Nu vă mai lăsaţi minţiţi de potrivnicul vostru, diavolul, care până acum v-a ţinut departe de Tatăl ceresc ci luaţi atitudine. Puneţi-vă încrederea în Cel care v-a dat viaţă şi veţi lua cea mai bună decizie, nu numai pentru acum, ci pentru veşnicie.

CAPITOLUL 5

REÎNCARNAREA SAU O SINGURĂ VIAȚĂ

Aţi citit "Adam şi Eva" de Liviu Rebreanu? Atunci ştiţi că dezbate un subiect mai neobişnuit şi mai puţin discutat în ţara noastră: reîncarnarea. Acest roman mi-a purtat imaginaţia în primii ani ai tinereţii spre sfere necunoscute unde credeam că-mi voi găsi împlinirea. Călătoria celor doi eroi prin cele şapte vieţi, în care se caută cu disperare unul pe altul, a fascinat mintea mea tânără, aflată în căutare de sine şi a marii iubiri, acea una în viaţă şi m-a purtat departe de adevăr. Aşa cum cei doi caută în mai multe existenţe acel "ceva", unic, în stare să le împlinească viaţa, aşa căutam şi eu în anii de liceu "ceva" care să-mi întregească fiinţa, un "ceva" fără chip şi substanţă, care era atât de nedefinit, încât mă înnebunea, mă umplea de tulburare şi-mi fura liniştea. Dar probabil că asta e propriu tuturor tinerilor care încearcă să afle cine sunt. Tot citeam şi mi se spunea că adolescenţa este o perioadă tulbure, dar eu mă credeam destul de echilibrată cu excepţia momentelor când rămâneam singură cu mine şi începeam să-mi pun întrebări existenţiale. În adolescenţă, tinerilor le este uşor să se creadă invincibili, nici eu nu făceam excepţie. Mi-era dragă viaţa până la disperare şi încercam să "muşc" din ea cu toate măselele (şi atunci aveam destule!). Aşa că nu mi-a fost greu să îmbrăţişez teoria vieţilor multiple, sau reîncarnare, cum îi zice, pentru că eram atât de avidă să trăiesc şi să aflu cât mai multe, că simţeam că nu mi-ar ajunge o viaţă. Şi cum tot ce e nou, are un parfum deosebit, m-am lăsat şi eu sedusă. Aveam 18 ani, am terminat liceul şi m-am căsătorit, dornică de a apuca din viaţă o bucată cât mai mare şi dornică de a ieşi de sub autoritatea părinţilor, care pe vremea aceea, nu era pusă la îndoială. Convinsă că scopul omului în lume este să-şi

găsească jumătatea, am devenit doi şi apoi, foarte curând, trei. A venit pe lume primul meu copil şi am înţeles că aventura asta nu semăna deloc cu ce-mi închipuisem eu. Înainte de nuntă am plecat într-un oraş din vestul ţării în căutarea unui trusou de mireasă şi, privind pe geam din tren, am constatat că locurile îmi păreau foarte cunoscute, puteam spune ce culoare are o casă sau alta, deşi ştiam că nu mai fusesem acolo niciodată. De parcă aş fi locuit cândva acolo, fiecare casă, fiecare pom, îmi spuneau o poveste cunoscută. Cum tocmai citisem "Adam şi Eva", am devenit sigură de existenţa mai multor vieţi şi credeam că şi eu trăisem mai multe, iar în una din ele, locuisem acolo. Aşa că, repede am aruncat la coş tot ce citisem din Biblie, mai ales versetul din Evrei 9:27 -"Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata....". Acela a fost momentul în care am pornit în descoperirea experienţelor mele anterioare, am căutat prin biblioteci şi am citit tot ce am găsit şi care susţinea teoria reîncarnării.

Erau multe întrebări pe care mi le puneam la vârsta aceea: de ce m-am născut în acea familie, de ce în acel oraş, de ce învăţam atât de repede orice, mă pricepeam la cântat, eram în corul şcolii şi-n trupe de dansuri, parcă mă născusem făcând toate astea. Când am început să cred în reîncarnare, găsisem explicaţia: mai trăisem. Fusesem toate astea: dansatoare, cântăreaţă, etc.

Deşi pentru o vreme toate aceste explicaţii păreau să-mi fi adus puţină linişte şi păreau că răspundeau la multe din întrebările mele, totuşi eram tot mai stăpânită de dorinţa de a ştii mai mult: unde trăisem, când şi câte vieţi am avut, ce karma aveam acum etc. Parcă dădusem de un "stăpân" nesăţios, căruia, cu cât îi ofeream mai mult, cu atât era mai nemulţumit. Lucrurile au alunecat tot mai mult în această direcţie, încât puseseră stăpânire şi pe relaţiile mele, cu care căutam tot timpul să aflu ce corelaţie aveam, ce fusesem în viaţa anterioară unul pentru altul.

Credeam sincer că direcţia în care mergea viaţa mea era cea bună, însă am înţeles după ani de frământări că trăiam o mare şi gogonată minciună (ca-n poveşti) şi tare mi-a mai fost greu să ies de acolo!

Nu voiam să recunosc că m-am înşelat, nu voiam să cred că nu e bine ce fac. Aşa că m-am înconjurat de prieteni care mă acceptau aşa cum

eram şi care erau de acord cu tot ce spuneam sau făceam şi mă minţeam că e bine. Nu voiam să rămân deloc singură, spuneam că sunt tânără şi trebuie să-mi trăiesc viaţa, însă adevărul era că mă îngrozea gândul de a rămâne singură, pentru că atunci ieşeau în valuri la suprafaţă toate principiile cu care crescusem şi pe care acum le sfidam ori de câte ori puteam.

Deşi pe dinafară părea că făceam exact ce voiam, trăiam exact cum voiam, nedând nimănui socoteală, pe dinăuntru muream puţin câte puţin şi mi înăbuşeam conştiinţa, adaugând minciuni peste minciuni. Îmi spuneam: "ce dacă mor? Mă voi naşte iar şi o voi lua de la capăt!". Însă, a venit şi clipa când am zis: "gata". A fost cumplit de dureros să renunţ la toţi şi la toate, însă simţeam că nu mai pot continua aşa. Când le-am spus prietenilor mei că nu mai vreau chefuri, distracţii, au plecat repede în alte direcţii, unde găseau ce căutau. Începusem să rămân tot mai des singură cu mine însămi şi să caut direcţia bună. Când propria-mi conştiinţă mă trimitea la Dumnezeu, mă scuturam ca de un coşmar şi ziceam în sinea mea că nu sunt o marionetă trasă de sfori ca cineva s-o manipuleze cum vrea, ci sunt o persoană liberă şi independentă şi fac numai ce vreau, în fond e viaţa mea şi sunt stăpână pe ea! Citeam şi studiam mult tot ce găseam despre paranormal şi religiile orientale, dar principiile acelea cum că trebuie să faci numai bine, să trăieşti frumos şi aşa mai departe erau valabile până ieşeam pe uşa locuinţei. Ce să faci cu asemenea principii într-o lume care preferă să mintă şi să înşele pentru a-şi atinge scopurile, pentru care destrăbalarea e mod de viaţă unanim acceptat, o lume în care toţi vor să câştige bine cu efort minim şi fiecare înşeală sub masca "scopul scuză mijloacele"? Mă aflam într-o mare criză, nu ştiam unde să mă duc după răspunsuri, vedeam că cu cât pătrund mai adânc în "tainele" misticismului, că atât mai multe devin imposibil de înţeles. Mă gândeam tot mai mult la Dumnezeu. Multe din cărţi mă trimiteau spre lucruri cunoscute: adevăr, dragoste, sacrificiu, dar ce să fac cu ele? Ce era adevărul?

Nu putea să existe un adevăr absolut cu atâtea curente religioase, pentru că trebuia ca doar una să fie reală însă asta însemnă că celelalte erau greşite. Dacă era aşa, ce aveam să mă fac? Fiecare susţinea că în cer

se ajunge doar dacă urmezi principiile şi regulile lor, dar pe care s-o aleg? Care era cea adevărată?

Când îndrăzneam să mă gândesc la fiinţa mea interioară, mă îngrozeam de adâncimea golului din mine, care, asemenea unei găuri negre, parcă mă consuma cu totul. La ce bun toate experienţele "mistice" pe care le trăisem? Nici serviciul, nici copiii, nici prietenii, nici dragostea, nici toate cărţile mele nu reuşeau să umple golul acela din fiinţa mea. Parcă cu cât mă iroseam mai mult în stânga şi-n dreapta, mă pustiam şi mai tare şi atunci a venit timpul să mă gândesc serios la mine, la ce se va alege de viaţa mea şi la Dumnezeu ca Sursă a tuturor lucrurilor.

Citisem în cărţile mele că universul este guvernat de nişte legi care ţin totul într-o ordine desăvârşită, iar una dintre ele era legea cauzei şi efectului. Aceasta se aplică în fizică şi chimie, dar şi în plan personal şi aflasem că nici o faptă nu va rămâne nerăsplătită, de aceea cărţile mă învăţau să fac mult bine, să gândesc pozitiv, să întorc şi obrazul celalalt. Principiul în sine era bun şi am început să-mi fac un bilanţ al vieţii, atârnând într-o balanţă imaginară tot ce făcusem de-a lungul vieţii. Dacă înainte de toate aceste preocupări mă temeam cumplit de moarte, acum priveam cu o oarecare detaşare la acest moment, pentru că mă gândeam că voi veni din nou pe pământ, într-o altă existenţă şi voi continua ce a rămas neterminat. Şi în următoarea viaţă, voi fi mai atentă la ce voi face, pentru că acum "ştiam". După socotelile mele, bilanţul meu a ieşit destul de bun, parcă nu fusesem aşa rea, luasem pe rând toate păcatele "mari": crima, înşelarea, furtul şi cum nu le făcusem, îmi linişteam conştiinţa şi credeam că sunt bine, dar îmi revenea obsesiv un gând: păcatul e păcat, că e mare, că e mic, nu este unul mai nesemnificativ ca altul. Era adevărat, nu omorâsem pe nimeni, nu "spărsesem" casa nimănui, cum se vehicula o expresie românească ce făcea referire la a despărţi un soţ de o soţie, eu nu făcusem asta, dar viaţa mea nu fusese desăvârşită, nici pe departe. Ştiam din pruncie cele 10 porunci şi ştiam că acolo era amintită şi minciuna printre păcate. Apoi, după ce am început să citesc Biblia, am găsit acolo că etalonul pentru sfinţenie era Dumnezeu, cum mă puteam eu compara cu El? În Biblie găsisem că plata păcatului este moartea şi că nu există nici un om care să nu fi păcătuit, nici unul măcar, că cine zice că

n-are păcat, se minte singur. Dacă era adevărat, începusem să întrevăd un final sumbru. Dacă reîncarnarea era numai o minciună? Ajunsesem şi la versetul că omul se naşte şi moare doar o singură dată, dacă era aşa? Dacă tot ce crezusem era o minciună demonică menită să mă înşele,ca să fiu pierdută pentru veşnicie? Dacă aveam o singură şansă? Învăţăturile despre karma, pe care le asimilasem, spuneau că omul are de trăit un şir de vieţi în care are şansa de a se desăvârşi, prin suferinţă, fiecare soartă a fiecărei vieţi, depinzând de precedenta. Dacă era aşa, însemnă că-n viaţa următoare să mă chinui să-mi răscumpăr greşelile care le făcusem, cu sau fără voia mea pentru că filozofia în care credeam eu era una a fatalităţii: "ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus". Mă îngrozea gândul că voi trece din nou prin atâtea experienţe rele, pentru că începusem să văd că nu eram în stare să iau decizii bune pentru viaţa mea. Până în acel moment din viaţa mea, parcă totul fusese marcat de eşec, parcă nimic bun nu se întâmpla, oricâte intenţii bune aveam şi n-a trecut mult până am auzit o expresie care m-a pus pe gânduri şi mai tare: "drumul spre iad este pavat cu intenţii bune". Vai de mine, aşa să fie? Şi, de unde până atunci mă considerasem o persoană inteligentă, care se poate descurca singură, independentă, doar eram un dumnezeu în devenire, acum înţelegeam că nimic din ceea ce făcusem, nu mă îndreptăţea să merg în cer. Dacă aş fi avut şansă să mai trăiesc odată şi legea karmei era adevărată, ştiam că nu putea fi mai bine, acolo cerea ca în viaţa asta să fi fost un om aproape de desăvârşire ca următoarea viaţă să fii liniştit, dar eu nu eram nici vreun învăţat, nici vreun sfânt, deci nu-mi putea fi mai bine. Şi mai începusem să înţeleg că nu vreau să mai vin înapoi, ci vreau să merg în cerul despre care auzisem în copilărie, unde nu este necaz, suferinţă, durere.

Ce am putut face atunci, a fost să mă plec înaintea Tatălui ceresc, să recunosc că fără El sunt pierdută şi să-I cer să-mi mai dea o şansă, poate de data asta, dacă El mă va ajuta, n-o voi da din nou în bară! Doream s-o iau de la capăt, să fac ceva pentru viaţa mea, cu viaţa mea, să schimb ceva. Şi El mi-a oferit această şansă. Am înţeles mult mai târziu aceste lucruri, dar El este un Dumnezeu credincios promisiunilor Sale iar una dintre ele este: "cere şi vei căpăta".

După acest moment, cărţile mele au început să-şi piardă din strălucire. Nu mai găseam în ele ce căutam, nu-mi mai spuneau nimic. Mergeam din când în când la biserică şi pentru o clipă, aveam un pic de linişte. Dar când mă întorceam acasă, tot aşa era. Începusem să înţeleg necesitatea unei decizii pentru viaţa mea spirituală, trebuia să existe o ieşire şi pentru mine. Degeaba mă duceam la biserică să-L întâlnesc pe Dumnezeu dacă tot fără El mă întorceam acasă. Cum să fac ca prezenţa Lui să nu mai plece? Dar nu voiam să mă număr printre cei care şi-au declarat dependenţa de Dumnezeu. Deşi ştiam că diavolul mă minţise şi mă ţinuse legată de el, parcă nu-mi venea uşor să schimb atâta de radical tot cursul vieţii mele. Voiam să fiu alături de cei deschişi la minte, care acceptă idei noi despre veşnicie şi divinitate. Dar am înţeles că, deşi diavolul susură la urechea omului minciunile lui, nu e el de vină că noi primim, nu putem da vina pe el că ne-a înşelat, ci, dacă nu găsea urechi deschise şi curioase, el ar fi plecat în altă parte. Venise timpul să-mi asum vina greşelilor personale! Şi pentru o persoana mândră, liberă şi independentă, acesta a fost cel mai greu lucru pe care-l făcusem până atunci. Dar când am reuşit să-nchid gura mândriei şi am acceptat dragostea lui Dumnezeu, a fost mult mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Deşi ştiam pilda fiului risipitor încă din copilărie, acum am reuşit să înţeleg ce-a simţit el când s-a întors acasă regretând ce făcuse, sperând ca tatăl lui să-l lase să-i păzească porcii, numai să se ştie acasă, iar tatăl lui l-a aşteptat, l-a îmbrăţişat şi a tăiat viţelul cel gras pentru că fiul s-a întors acasă.

Citind din Biblie, totul începea să aibă sens pentru mine, înţelegeam tot mai bine ce făcuse Dumnezeu pentru mine şi acum îmi venea mult mai uşor să accept, ba chiar o făceam cu bucurie şi recunoştinţă. Bunicul îmi explica cum Dumnezeu intenţionase ca omul să fie veşnic şi i-a pus la dispoziţie pomul vieţii, dar diavolul a zăpăcit mintea omului încât omul s-a îndoit de Dumnezeu şi în loc să mănânce din pomul vieţii a mâncat din cel al cunoştinţei. Nu faptul că acum ştia diferenţa dintre bine şi rău l-a făcut pe om să cadă din graţia lui Dumnezeu, ci faptul că n-a ascultat. Dacă ar fi mâncat întâi din pomul vieţii, poate lucrurile ar fi stat azi altfel, dar asta n-avem de unde ştii, sunt

doar presupuneri. Avem o realitate şi trebuie să ne mulţumim cu ea. Pentru că Dumnezeu a alungat omul din grădină şi a îngrădit accesul la pomul vieţii, ca nu cumva omul să ia din el şi să rămână veşnic despărţit de Dumnezeu. De atunci deja Dumnezeu întocmise planul de răscumpărare pentru om. Şi când Fiul Lui a venit să trăiască în trup de om, părăsind slava şi veşnicia pentru a suporta ruşinea şi umilinţa, limitat în timp şi spaţiu, El, care era veşnic, şi după toate astea, S-a lăsat răstignit pentru a plăti păcatul meu şi al tău, planul lui Dumnezeu a fost împlinit: acum ne putem întoarce acasă.

Înţelesesem. Aveam o singură viaţă şi o singură şansă ca după moarte să merg în cer. Şansa era Isus Cristos. Credeam că El este Fiul lui Dumnezeu trimis să moară pentru mine. Credinţa în El a făcut posibil ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să vină să locuiască în mine, să mă ajute să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă: perspectiva lui Dumnezeu. De aici certitudinea că avem o singură viaţă şi o singură şansă. Biblia nu putea fi decât adevărată. Dacă Cristos a existat, şi sunt dovezi că aşa e, nimeni nu poate pune la îndoială asta, atunci Biblia spune adevărul. Dacă omul ar fi putut să trăiască mai multe vieţi şi s-ar fi putut mântui singur, atunci n-ar fi trebuit să moară Cristos! Nu putem pune la îndoială acest fapt. De ce să-L fi trimis Dumnezeu pe Fiul Său să moară, când am fi putut ajunge în cer singuri? Nu vi se pare absurd? Voi, ca părinţi, v-aţi trimite fiul să se sacrifice degeaba pentru cineva? Nu l-aţi trimite deloc, cu atât mai puţin dacă aţi ştii de la început că ar exista şi altă cale. Deci, chiar dacă ar exista reîncarnare, tot n-ar fi cea mai bună cale pentru noi. De ce să te chinui la nesfârşit, când poţi trăi o viaţă din belşug chiar aici şi acum? De ce să dai pasărea din mână pe cea de pe gard? Nu-L putem înţelege pe deplin pe Dumnezeu, nu putem pretinde că ştim de ce a ales El această cale, dar ce putem face, este să credem. Ca nu cumva jertfa Lui să fie zadarnică, pentru noi. Şi mai ales, pentru schimbarea totală care se petrece cu viaţa noastră atunci când ne întoarcem la Dumnezeu. Pacea pe care o primim, puterea care ne însoţeşte mereu, realizările mari care vor condimenta viaţa noastră pentru că Dumnezeu nu ne cheamă să ne fure bucuriile vieţii, cum se tem unii, neîntemeiat, ci dimpotrivă, ne cheamă să ducem vestea mai departe, spunând lumii cum El ne-a schimbat viaţa. Cine a

cunoscut dragostea lui Dumnezeu, nu mai aşteaptă să i se ceară: "du-te", o face singur, abia aşteaptă să vorbească despre minunile din viaţa lui!

Ca să credem în Dumnezeu, nu avem nevoie de dovezi, ci de credinţă. Omului i s-a dat să trăiască o singură viaţă şi are o singură şansă de a găsi mântuirea, de a atinge desăvârşirea. Dacă în această viaţă nu-L va căuta pe Dumnezeu, nu va mai avea o altă şansă. Viaţa dincolo de moarte există, dar oricâte slujbe ar plăti cei care rămân după tine, după ce mori este degeaba. La porţile cerului, Dumnezeu te va întreba: "Ce-ai făcut cu Fiul Meu?". Ce scuze vei găsi atunci? "Doamne, am fost prea ocupat, a trebuit să muncesc, să-mi hrănesc familia, etc." Dar, îţi spun eu, nu există nici o scuză care să stea în picioare. Dacă aici nu ţi-a păsat de sufletul tău, degeaba îţi va păsa, atunci nu vei mai avea posibilitatea să alegi. Acum tai mielul de Paşti şi faci bradul de Crăciun, deci ştii că a venit Fiul lui Dumnezeu în lume şi ştii şi de ce, ce te împiedică să iei o decizie? Ţi-e ruşine de ce vor zice oamenii, ţi-e teamă că-ţi pierzi reputaţia? Vei pierde oare mai mult decât a pierdut Isus când stătea răstignit pe cruce, plătind pentru greşelile tale? Eu nu vreau o viaţă în care să spun "Doamne, Doamne" când mă îmbolnăvesc sau îmi merge rău, în rest să nu-mi pese, pentru că ştiu că atunci Dumnezeu îmi va zice: "Pleacă de la Mine, căci nu te cunosc!". Vreau să stau toată viaţa mea la picioarele Domnului meu, sorbindu-I cuvintele şi mândrindu-mă că sunt fiică de Rege, şi nu oricare Rege, ci Regele universului. Nu există o cale de mijloc. Aparţii ori lui Dumnezeu ori diavolului. Dacă nu ai decis niciodată, conştient, că vrei să fii a lui Dumnezeu, atunci este clar cine este stăpânul tău. Poate ţi se pare dur şi eşti tentat să arunci departe paginile astea, dar ştii că până şi conştiinţa te îndeamnă: "fă pasul". Ce mai aştepţi? Ziua de mâine nu e a ta, cine ştie ce se poate întâmpla! Azi e ziua ta, mâine nu ştii dacă vei mai fi.

În Ioan 11:25 citim: "Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi", iar în cap.14:2 citim: "În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc." Crede-L pe Dumnezeu pe cuvânt şi nu-L jigni crezând că ce-a făcut El pe cruce este inutil! Alege viaţa ca să trăieşti! (Deut.30:19).

CAPITOLUL 6

ILUMINARE SAU CREAT DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU

Căutând în dicţionar explicaţia cuvântului iluminat, constat că însemnă ceva luminat cu lumină artificială. Iluminarea la care mă refer aici, are rădăcini în religiile orientului, dar îmi amintesc şi de perioada istorică despre care am învăţat la şcoală, iluminismul, supranumit şi umanism. Curentul, care se autodenumeşte iluminism, deşi pare diferit, are aceaşi esenţă cu iluminarea: centrarea asupra omului, dezvoltarea lui pentru atingerea potenţialului maxim de care dispune şi negarea divinităţii. Iluminismul este considerat de către unii, una din cele mai fertile perioade din istorie, din punct de vedere al descoperirilor ştiinţifice sau literaturii. Desigur că definiţia dicţionarului nu se referă nici la iluminiştii secolului XVIII, nici la iluminaţii orientului, dar pe mine m-a amuzat gândindu-mă cât de aproape este definiţia de ceea ce gândesc eu în legătură cu aceste lucruri. Iluminismul, care pleda pentru emanciparea omului de rând, prin accesul lui la cultură, cunoaştere şi filozofia orientului, au un lucru în comun: Îl neagă pe Dumnezeu. Ei susţin că Dumnezeu este o energie, o inteligenţă superioară sau chiar, de la Darwin încoace, Îi contestă existenţa, susţinând că omul este rezultatul unor mutaţii genetice, a unor accidente, rezultat în urma evoluţiei speciilor.

E doar o apropiere aleatorie, aceea a iluminismului cu religiile orientale, dar le-am ales totuşi cu scopul de a sublinia că tot ce are omul în centru, proclamarea fiinţei umane ca independentă şi de sine stătătoare, contravine Bibliei, care susţine renunţarea la sine pentru a ne putea apropia de Creatorul nostru, Dumnezeu. Deşi religiile orientale susţin că se închină unui dumnezeu, ele caută, sub masca lepădării de sine, dezvoltarea sinelui până la a atinge starea de iluminat, cel care este

desăvârşit. Acesta transcende materia şi se contopeşte cu energia din care provine, susţin ei.

Iar iluminismul occidental, susţine eul drept entitatea cea mai importantă, care are nevoie de a se desprinde de toate ideile religioase sau creştine pentru a putea înţelege materialismul fiinţei, care stă la baza naturii umane. Ea, natura umană, este în centrul tuturor cercetărilor din acea perioadă, iar dezvoltarea capacităţilor umane devine scop în sine. În aceste filozofii îşi are rădăcina ideea adevărului relativ, pe vremea aceea scriindu-se mult despre relativitatea adevărului în filozofie. S-au dezvoltat teze care susţin că realitatea este iluzie, la fel ca în budism, şi că realitatea fiecăruia ţine de capacitatea sa de percepţie şi de relaţionare cu universul material şi nematerial. Încercând să înţeleagă modul de funcţionare al universului, aceşti filozofi explică moduri de interacţionare a lucrurilor între ele, excluzându-L total pe Dumnezeu.

Excluzând pe Dumnezeu din gândirea lor, aceşti filozofi încearcă să explice rădăcinile răului şi efectele lui asupra societăţii umane fără a accepta ideea bisericii, că omul este iremediabil afectat de păcatul din viaţa lui. Ei doresc ca omul să ajungă singur la un stadiu de evoluţie în care este incapabil să facă rău, în care societatea să funcţioneze fără legi şi măsuri pentru corectarea celor care greşesc. Se doreşte obţinerea unor societăţi perfecte, cu indivizi perfecţi şi cu relaţii perfecte. Asemeni comuniştilor sau socialiştilor, nu s-a putut obţine aşa ceva, "omul nou" s-a dovedit a fi doar o utopie, iar nici una din aceste filozofii n-a avut viaţă prea lungă, ca toate lucrurile pe care omul le face ignorând pe Dumnezeu.

Unul dintre lucrurile pe care le urmăreşte Satana este să facă omul să nege pe Dumnezeu, crezându-se pe sine un dumnezeu. Iar în aceste epoci "luminate", scopul lui a fost atins, bazându-se pe egoismul şi mândria omului care doreşte să propăşească singur. Pe asta şi-a bazat el strategia şi în grădina Edenului. Atunci când ideile filozofice ale vremii n-au mai stat în picioare şi s-au dovedit neviabile, el a căutat noi strategii de înşelare şi mereu greşeşte. Propagând ideea că omul este în esenţă bun şi are nevoie doar de călăuzire ca să devină şi mai bun, diavolul periază mândria omului şi-l face să-l urmeze. Cine a spus că diavolul îndeamnă

omul numai la rele? Ca să nu contrazică ideea că omul este bun, el îndeamnă omul la fapte bune, viaţă curată, morală, etc. Concepţia creştină că omul este rău din naştere, că are în natura lui distrugerea este vehement negată. Pentru asta este capabil să spună chiar că Dumnezeu există şi omul este creaţia Lui, deci fundamental bun. Ar face orice să înşele, ar lăsa omul chiar să atingă cerul, dar să nu treacă linia. Iată cât de înşelător poate fi diavolul în dorinţa lui de a ne pierde cu orice chip.

Da, omul este singura fiinţă creată de Dumnezeu cu mâna Lui, după chipul şi asemănarea Lui, dar n-a rămas aşa. A ales să asculte şoapta îngerului căzut din ceruri şi astfel a ales alianţa cu el în detrimentul ascultării de Dumnezeu. Cum noi nu suntem fiinţe independente, pentru că nu suntem creatori ci creaţi, noi avem identitatea în Cel care ne-a creat. Recunoaşterea acestui fapt face din noi ceea ce suntem: copii de Dumnezeu (nu dumnezei, ci fii de dumnezeu).

Aşa cum valoarea unui obiect şi scopul pentru care a fost făcut, nu-l poate şti nimeni mai bine ca fabricantul, producătorul, aşa şi Dumnezeu ştie cel mai bine care este identitatea noastră, valoarea şi scopul pentru care ne-a creat. De ce să nu-L întrebăm pe El care sunt acestea? El spune că ne iubeşte pe fiecare în parte şi trebuie să-L credem. Cuvântul Lui este adevărul (Ioan 17:17) şi prin Cuvânt a fost făcută lumea (Evrei 11:3, Ioan 1:1-3,14), aşa că nu avem nici un drept de a pune la îndoială ce spune El. Producătorul, nu numai că face un produs dar şi ştie cel mai bine la ce foloseşte şi cum funcţionează ca să dea randament optim. Pune chiar şi un termen de garanţie, iar atunci când cumperi produsul, ţi se spune cum să-l foloseşti. Dacă nu-l vei folosi cum trebuie, să nu te miri că nu funcţionează! Aşa cum nu poţi găti cu un aspirator şi nu poţi aspira cu un cuptor, tot aşa şi fiecare om are un scop precis pentru care a fost creat şi va funcţiona cel mai bine când îşi va descoperi acest scop. Dumnezeu vrea să ştii că a pus o valoare în tine şi că eşti unic şi de aceea nu ar trebui să laşi pe nimeni să te evalueze, înaintea Lui. Nimeni nu ştie mai bine decât Tatăl tău cine eşti tu şi care este scopul tău. Când creştinii vorbesc despre o relaţie personală cu Dumnezeu, despre asta vorbesc: să-L cunoşti pe Dumnezeu personal, să-L laşi să-ţi conducă viaţa, să-L întrebi pe El care este scopul existenţei tale şi atunci vei ajunge

la împlinire: când vei face ceea ce ai fost creat să faci, ceea ce ştii şi poţi cel mai bine să faci.

Deşi suntem creaţi după chipul lui Dumnezeu, nu suntem la fel ci suntem foarte diferiţi, fiecare persoană de pe această planetă este unică. De când s-a descoperit că două amprente digitale nu sunt identice şi s-a văzut că fiecare are un ADN unic, se ştie cu certitudine că nu sunt două persoane la fel. Atunci nu pare a se contrazice afirmaţia că omul este creat după chipul lui Dumnezeu? Aşa cum vorbim despre unitate în diversitate putem vorbi şi despre aceste lucruri fără să ne contrazicem.

Dacă Dumnezeu a zis şi totul a luat fiinţă, pentru om a luat El Însuşi ţărână şi l-a întocmit pe om (pentru că se ştie că omul este întocmit din elementele chimice care există pe planeta noastră). El a zis: "Să facem om după chipul şi asemănarea noastră; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut" (Gen.1:26-27). Ce anume face omul să fie unic, să fie diferit de toate vieţuitoarele create de Dumnezeu? Dacă aţi discuta cu un adept al evoluţionismului, ar spune că omul este singura fiinţă care are raţiune. Datorită raţiunii, omul este evoluat, este pe o treaptă superioară de evoluţie. Eu aş spune că simplul fapt (deşi numai simplu nu e) că omul a fost creat de Dumnezeu personal, face din om o fiinţă superioară. Când Dumnezeu a creat omul a stat şi l-a contemplat şi a zis că totul este bine. Cum de acum lucrurile nu mai sunt bune? Ştim tot din Geneza că omul a ales să asculte de tatăl minciunii şi s-a îndoit de Dumnezeu, dar nu voi repeta ceea ce deja am zis. Atunci a intrat păcatul în lume. Am tot vorbit despre păcat, haideţi să ne oprim puţin asupra lui. Ce este păcatul? Orice gândim, facem sau vorbim şi nu este plăcut lui Dumnezeu, este păcat. Cum aflăm ce-i este plăcut Lui şi ce nu? Avem un îndreptar care nu greşeşte niciodată şi care ne poate fi mereu la îndemână, Manualul care ne învaţă voia lui Dumnezeu şi care este Biblia. Avem acolo cele 10 porunci, avem vieţile oamenilor lui Dumnezeu, din greşelile cărora putem învăţa, avem evangheliile şi epistolele care ne arată care este voia Lui cu privire la vieţile noastre, care conţin toată învăţătura de care avem nevoie. Cartea Romani din Biblie are cele mai complete învăţături despre cum a afectat păcatul fiinţa umană şi despre cum Dumnezeu poate restaura omul prin puterea Duhului Sfânt, după convertire. Păcatul

este natura coruptă cu care se naşte omul, care începe să se manifeste încă din primul an de viaţă (cine învăţă un copil de un an să mintă sau să fie egoist cu jucăriile lui?), iar păcatele sunt faptele omului căzut, corupt.

Pentru că diavolul nu este decât un imitator, nu este în stare să facă nimic decât să copieze şi să pervertească ceea ce Dumnezeu a creat. Dacă modul lui Dumnezeu de a se relaţiona la om este bazat pe dragoste, încredere şi siguranţă, tot ce vine de la diavol este teamă, nesiguranţă şi tulburare. El se va folosi de intimidare, manipulare şi înşelătorie ca să dobândească control asupra omului. Se va folosi de traume pentru a face omul vulnerabil, pentru a prelua controlul. Tot ce a făcut Dumnezeu bun, diavolul transformă în rău. Dacă poate face asta fără ca omul să bage de seamă, scopul său a fost atins. Rare sunt cazurile în care cere omului în mod direct să i se închine. Ştie că majoritatea oamenilor n-ar face-o de bunăvoie, dar dacă reuşeşte să-i convingă să facă rău sub masca autoconservării sau, cum am mai zis, "scopul scuză mijloacele", îi este suficient. Se foloseşte de orice filozofie, de orice idee ca să facă omul să creadă în orice altceva decât în Dumnezeu, de aceea sunt pe lume atât de puţini atei şi aşa de multe religii şi filozofii. Pentru că Lucifer a fost conducătorul închinării în cer, el ştie bine că omul este creat pentru a se închina.

Faptul că omul a fost creat de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Lui, îl foloseşte Satan ca să facă omul să creadă că este fiinţă superioară, autodeterminată, care este în stare de a se dezvolta până la a deveni dumnezeu. Sau a mai apărut ideea că au venit fiinţe superioare din spaţiu şi au pus sămânţa vieţii pe planeta noastră, iar omul, în limitarea lui, crede că aceste fiinţe sunt divine. Orice, numai să nu cumva să credem în Dumnezeu. S-a mai descoperit că omul are un creier din care foloseşte doar 10%, deci se susţine că ce s-a pierdut putem recupera prin tot felul de metode, ca noi să devenim mult mai buni decât suntem. Şi mai capabili. De aici vine convingerea unora ca dacă omul s-ar strădui, ar reuşi să se autodepăşească, să recupereze cei 90% pierduţi. Este foarte interesant ce gândesc ei, pentru că susţin, pe de o parte că omul este rezultatul evoluţiei, iar pe de alta că mare parte din capacitatea creierului s-a pierdut în timp. Zău că nu mai înţeleg nimic! Evoluează sau

involuează? Oare de ce-i este omului mai uşor să creadă orice altceva decât că este creat după chipul lui Dumnezeu?

Pentru că se ştie că omul este creat după chipul lui Dumnezeu, unii consideră de la sine înţeles că Dumnezeu seamănă cu omul. Şi atunci fiecare căută să-I dea o înfăţişare care să le convină, unii spun că e femeie, alţii ca ar fi negru, alţii că este energie, etc. Şi aşa ajunge Dumnezeu să fie după chipul şi asemănarea omului! A fi creaţi după chipul Lui, nu ne dă dreptul de a spune că El e ca noi. Ca şi cum am spune despre un părinte: "cât de bine seamănă cu fiul lui". Personalitatea, caracterul, voinţa, capacitatea de a simţi, de a relaţiona la alţii ne face să semănăm cu Dumnezeu, nu faptul că avem trupuri. Partea noastră spirituală este ceea ce contează şi ceea ce ne reprezintă, în primul rând. Chiar şi religiile orientale susţin că spiritul este singurul real, iar materia este iluzie. Ei, nu-i chiar aşa, este reală şi o parte şi alta. Partea care rămâne după moarte, este totuşi spiritul. Trupul se descompune şi se întoarce în ţărână.

Lacon este cel care a schiţat foarte simplu şi pe înţelesul tuturor, compunerea fiinţei umane din trei părţi: trupul, sufletul şi spiritul (sau duhul), sub forma a trei cercuri care se intersectează, două câte două, iar în mijloc rămâne un loc care este gol. Teoria lui cuprinde volume întregi, dar, deşi nu am citit-o ci doar mi-a fost prezentată, pe mine m-a ajutat să înţeleg foarte multe lucruri. Fiinţa umană este un tot unitar, format din trei componente. Dacă domneşte armonia în intersecţiile dintre cele trei componente, atunci omul va fi echilibrat. Însă, de cele mai multe ori, o mică problemă, o tulburare, o boală, un necaz face ca echilibrul să fie perturbat şi omul este bolnav, supărat sau alt fel, depinde în ce "cerc" este situată problema.

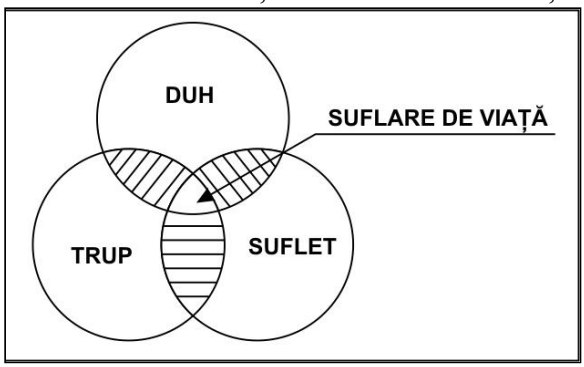

Cum ştim cu toţii, trupul este cel care îndeplineşte funcţiile vitale: respiraţie, hrănire, excreţie, înmulţire, etc.

Este partea care conţine carnea, firea cum o numeşte Biblia, care îşi cere drepturile şi este intransigentă. Nevoile corpului sunt numite de specialişti de bază, primare. Pentru împlinirea lor omul îşi petrece cea mai mare parte din existenţă, de câte ori nu auzim expresii ca "trupul îşi cere drepturile"? Tot din nevoile trupeşti fac parte şi nevoia de siguranţă (securitate fizică, psihică, afectivă). Avem nevoie să ne simţim în siguranţă, mai ales în copilărie, ca să ne putem dezvolta normal şi să putem funcţiona normal. Orice lipsuri cu care ne confruntăm lasă urme adânci şi traume care mai târziu vor determina reacţiile şi comportamentul nostru, faţă de circumstanţe sau oameni. Şi sufletul nostru are propriile lui nevoi. Emoţiile, gândirea, sentimentele, raţiunea fac parte din cercul sufletului. Nevoia de apartenenţă (la o familie, la o comunitate, loc de muncă, etc.) şi nevoia de recunoaştere sunt legitime şi îndreptăţite şi fac parte din felul în care ne-a creat Dumnezeu. A fi iubit şi a iubi este firesc, normal, legitim. Dumnezeu ne-a creat cu aceste nevoi şi este normal să dorim să le împlinim. Se ştie cum copiii din familii dezbinate sau nefuncţionale dobândesc deprinderi deviate, din dorinţa de a fi observaţi, chiar dacă numai ca autori de fapte rele. Am văzut cu ceva timp în urmă un reportaj care evidenţia cum lipsa afecţiunii în copilărie duce la acte de violenţă. La câteva închisori din străinătate s-au făcut cercetări pe cei mai violenţi deţinuţi (cei care erau închişi pentru tâlhărie sau crimă) şi s-a constatat că nivelul testosteronului lor era mult mai mare decât al deţinutilor de drept comun (cei care fură sau înşeală, dar nu pun în pericol viaţa). Ca o caracteristică, detinuţii violenţi au şi nivelul serotoninei foarte mic. Serotonina este un neurotransmiţător care are rolul de a transmite impulsurile de la o celulă nervoasă la alta. Ea se echilibrează în prima copilărie, când mama îşi ţine copilul în braţe şi-l mângâie. Dacă copilul nu este iubit, este crescut fără părinţi şi n-are parte de dragoste, serotonina nu se produce în cantitate suficientă şi omul acela nu va avea mustrări de conştiinţă, nu îl va opri nimic să ucidă, dacă aşa simte. Dacă el se mai naşte şi predispus la o secreţie mai mare de testosteron, atunci aceasta va fi cauza principală pentru care el nu-şi va putea stăpâni impulsul de a ucide, de a viola, de a produce durere.

Căutând pe internet mai multe despre serotonină, am avut surpriza să constat că şi la persoanele care îşi produc singure rău, nivelul este scăzut. Femeile au tulburări de nutriție, se îndoapă, se îngraşă, pentru că dacă mănâncă mult, nivelul serotoninei creşte şi femeia dobândeşte un oarecare confort. Dar efectele pe termen lung sunt devastatoare, femeia, după ce se va îngrăşa se va complexa, se va izola, îi va scădea respectul de sine, ca să nu mai punem la socoteală efectele obezității asupra sănătății. Iată doar două dintre exemple despre ce poate face lipsa afecţiunii în copilărie, la ce dereglări poate duce. Este foarte important să oferim copiilor toată afecţiunea de care au nevoie, în prima copilărie. Au nevoie şi de confort material, dar nu atât cât au adulții. Oferiți copiilor timpul şi dragostea voastră, lăsați serviciile care solicită atunci când aveți copii mici şi staţi mai mult pe lângă ei, dacă nu vreți să aveți surprize neplăcute când vor creşte. Instituția familiei e sfântă. Învăţați s-o respectați dacă vreți să fiți fericiți, e poruncă divină.

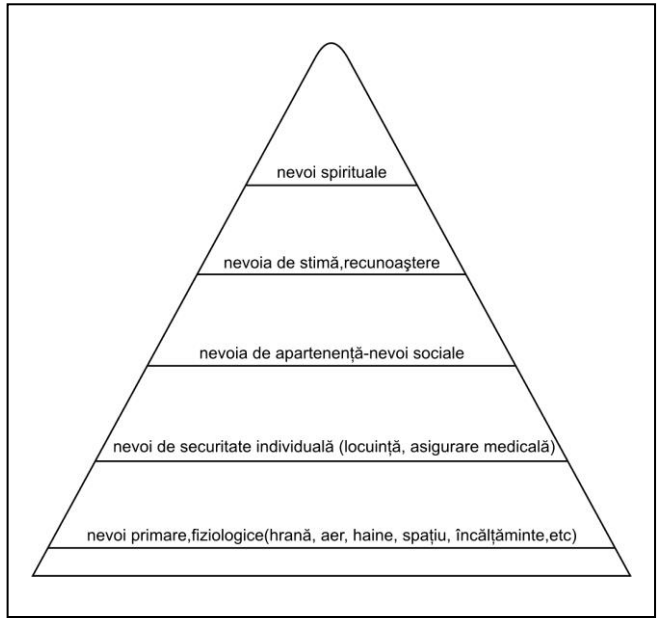
nevoi spirituale
nevoia de stimă,recunoaştere
nevoia de apartenență-nevoi sociale
nevoi de securitate individuală (locuință, asigurare medicală)
nevoi primare,fiziologice(hrană, aer, haine, spațiu, încălțăminte,etc)

O încununare a acestor nevoilor umane este nevoia spirituală, care ne va conecta la lumea spirituală, de aceea omul nu poate rămâne neutru. Se va conecta fie la Dumnezeu, fie la potrivnicul Său, dar neutru nu va putea rămâne! Abraham Maslow a desenat pentru prima dată în 1943 piramida nevoilor umane.

De ce oamenii sunt atât de diferiţi, chiar şi gemenii identici? Pentru că suntem creaţi de un Dumnezeu plin de dragoste, care Şi-a pus creativitatea la lucru ca să ne creeze pe noi, pentru că ne-a iubit şi pentru că a gândit pentru fiecare un plan precis şi unic. Nu am apărut printr-o mutaţie genetică, ci suntem rezultatul creativităţii lui Dumnezeu şi El a pus în fiecare din noi această calitate ca să-L reprezentăm pe El, ca să creem la rândul nostru frumuseţe.

Dacă aţi privit ilustraţia cu cercurile aţi putut vedea că în mijlocul cercurilor rămâne un gol. Despre acest gol spun teologii că ar avea forma lui Dumnezeu. Cu orice am încerca noi să umplem acest gol, el nu va putea primi niciodată ceea ce are nevoie, pentru că numai Dumnezeu îl poate umple. Aşa cum foamea acţionează asupra noastră şi ne determină să ne hrănim, aşa şi acest gol aflat în cel mai adânc şi mai ascuns loc al fiinţei noastre tânjeşte după împlinire. Pentru că nimic nu-i va putea satisface foamea decât prezenţa lui Dumnezeu, omul va căuta până Îl va găsi. Acest loc funcţionează ca un motor, care ne împinge să căutăm, să ne mişcăm. Chiar şi-n prezenţa lui Dumnezeu, acest loc rămâne uneori gol, pentru că altfel, am rămâne locului, nemişcaţi, savurând, contemplând frumuseţea lui Dumnezeu, o veşnicie. Vom putea face asta după ce vom trece la cele veşnice, acum trebuie să împlinim scopul pentru care am fost creaţi.

În Psalmul 139, psalmistul explică foarte limpede cum funcţionează viaţa noastră şi care este scopul pentru care am fost creaţi: "Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!" O să spuneţi: "Vorbe mari! Cine este mulţumit cu ceea ce este?" Asta e problema noastră, de când Adam şi Eva au căzut în păcat. De atunci omul este mereu rebel, răzvrătit, nemulţumit sau prea mulţumit de sine. Cuvântul de ordine este azi că personalitatea mea este ori -"tu plus unu", ori -"tu minus unu". Este în firea noastră, nu numai să ne comparăm constant cu alţii, ci şi să fim veşnic nemulţumiţi de rezultat, pentru că societatea ne impune nişte norme şi ne obligă să ne conformăm. Dar nu acesta a fost gândul lui Dumnezeu când ne-a creat atât de diferiţi unii de alţii. Ci a dorit ca împreună să ne putem ajuta, să putem colabora, să ne putem completa.

Când a creat pe Adam, deja Dumnezeu crease toate animalele şi fiecare avea pereche. Atunci Dumnezeu s-a uitat la bărbat şi a zis că nu e bine ca el să fie singur. De aceea a făcut ca omul să adoarmă şi din el a luat o parte din care a construit femeia. S-au făcut şi se fac o grămadă de glume pe seama creării femeii, dar toate astea nu fac decât să confirme ordinea în care au fost creaţi oamenii: întâi bărbatul şi apoi femeia. Dacă primii oameni au fost creaţi de Dumnezeu, următorii s-au născut sub stigmatul păcatului, cum spune David în Psalmul 51:1 -"În păcat m-a zămislit mama mea", şi asta nu pentru că mama lui ar fi fost o femeie stricată, ci pentru că David a înţeles că omul nu este bun din naştere, ci, dimpotrivă, rău şi că are nevoie de pocăinţă, de conştientizarea naturii sale căzute, de recunoaşterea nevoii de Dumnezeu. De când au păcătuit Adam şi Eva, nu s-a născut pe această planetă nici un om neprihănit, nici unul măcar (Romani 3:10), cu o singură excepţie: Isus Cristos.

Să revenim la Psalmul 139: "Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele. Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele." Iată, deci, că înainte de a fi primit ADN-ul părinţilor noştri, am primit ADN-ul spiritual al lui Dumnezeu, care a pregătit pentru noi un drum, un scop, o viaţă. Nimic nu este la voia întâmplării, oricine ce ar zice! Asta nu înseamnă că Dumnezeu, de acolo din cer, ne leagă cu sfori şi ne mânuieşte ca un păpuşar, ci înseamnă că ne iubeşte şi are un plan special pentru fiecare dintre noi. Cum ajungem noi să împlinim acest plan? Pentru că Dumnezeu ne-a dat şi un duh, prin el accedem în sferele spirituale. Atunci când eram doar un "boţ" cu ochi, cum ar spune Creangă, Dumnezeu ştia deja cine vom fi şi ce vom face, iar de modul în care ascultăm de El, depinde împlinirea sau nu a vieţii noastre. De multe ori în viaţă auzim vocea caldă a lui Dumnezeu, cum caută să ne îndrume sau să ne călăuzească, dar câţi dintre noi urmăm ceea ce ştim că vine de la El? Ce este paradoxal, este că ştim foarte bine ce ar trebui să facem, dar nu facem. De ce? Una din explicaţii ar fi că omul este comod, îi place rutina, îi place să fie lăsat în pace şi mai ales, nu-i place să

i se spună ce să facă. Când se obişnuieşte cu ceva, găseşte în asta o oarecare siguranţă şi confort. De ce să te legi la cap, dacă nu te doare? Niciodată schimbarea nu e uşoară. Presupune renunţări, necunoscut şi riscuri şi atunci de ce să dai pasărea din mână pe cea de pe gard?

Credinţa nu este de natură materială şi nu pare a fi împlinirea nevoilor materiale imediate. În cazul în care Îl credem pe Dumnezeu un automat de împlinit dorinţe, vom fi foarte dezamăgiţi. Dorinţele noastre sunt, în majoritate, egoiste. Însă credinţa este altceva. Este acea siguranţă că ai un lucru cu mult înainte de a-l avea, înseamnă a vedea lucrurile întâmplându-se cu mult înainte ca ele să capete contur, este capacitatea de a şti şi înţelege gândurile lui Dumnezeu, pentru că acum eşti pe aceeaşi lungime de undă cu El. Unii ar spune că aceasta este imposibil, pentru că Dumnezeu nu poate fi descoperit prin simţuri şi aşa este, de aceea accesul la El se face numai prin credinţă. Definiţia credinţei o găsim în Biblie la Evrei 11:1- "Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd". Nici nu poate fi mai clar! Dar, pentru că omul nu are nimic bun în el, nici credinţa nu poate fi activată decât atunci când doreşte Dumnezeu. Iar El o face imediat ce omul este pregătit şi are inima gata de a-L primi.

Omul nu mai este fiinţă creată de Dumnezeu, este o fiinţă pervertită de păcat. Pare o afirmaţie cam dură, cam categorică, dar este adevărul. Am spus şi mai devreme că nu există nici un om neprihănit. În Romani, apostolul Pavel ne prezintă o stare de fapt: "Dacă deci, prin greşeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul şi darul neprihănirii, vor domni în viaţă prin acel unul singur, care este Isus Hristos!... Astfel dar, după cum printr-o singură greşeală, a venit o osândă, care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toţi oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viaţă. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi....pentru că, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot aşa şi harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viaţa veşnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 5:17-21). "De aceea, după cum printr-un singur om a

intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit..."(Romani 5 :12), aici Pavel expune fără dubiu că nu există persoană care să nu fi păcătuit, pentru că păcatul este în firea omului. Am încercat, cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu să arăt care este natura pervertită a omului, pentru a înţelege mecanismele după care funcţionează restaurarea. De ce omul are nevoie să fie restaurat? Pentru că, tot ce a pus Dumnezeu bun în el a fost atins şi transformat în altceva. Ca să înţelegem mai bine, am să dau câteva exemple despre ce face diavolul cu omul. Dacă un om se naşte cu un puternic simţ analitic, diavolul va denatura această calitate, determinând omul acesta să devină pisălog, fanatic şi cicălitor. Dacă o persoană are o generozitate înnăscută, diavolul o va perverti în risipă şi nechibzuinţă. Spunem mereu că linia între calităţi şi defecte este foarte subţire, dar dacă Dumnezeu nu va restaura ceea ce diavolul a furat şi a stricat, nu avem nici o şansă să devenim mai buni. Numai acolo unde Dumnezeu domneşte este libertate deplină. Atunci când acceptăm jertfa lui Cristos, Dumnezeu ne înveleşte complet într-o mantie a iertării prin care ne va privi de atunci încolo şi ne va vedea neprihăniţi. Asta este ceea ce Biblia numeşte neprihănire prin credinţă. Poziţia noastră în Cristos, prin credinţă, este acum de fii ai lui Dumnezeu şi deşi asta nu ne face încă sfinţi, începe procesul de sfinţire. Însă, de acum încolo, Dumnezeu se va uita la noi şi ne va vedea neprihăniţi, pentru că am acceptat jertfa Fiului Lui. Nu pentru că am avea noi nu ştiu ce merite acum, ci pentru că jertfa ne îndreptăţeşte de a sta înaintea Tatălui fără teamă. Acum are loc ceea ce creştinii numesc naştere din nou, din Dumnezeu şi de acum vom fi altoiţi în Dumnezeu şi, de unde înainte produceam "roade" după puterile noastre, acum vom da rod bun, dumnezeiesc, având rădăcinile înfipte acolo unde trebuie. De acum vom putea înţelege voia lui Dumnezeu şi perspectiva Lui de a privi lucrurile. Ne vom putea supune Lui, pentru că ştim că este mai bine pentru noi, pentru că ştim că ne iubeşte şi noi Îl iubim. Transformarea noastră nu va fi întotdeauna uşoară, dar este spre binele nostru. Păcatul a lăsat urme adânci în noi, iar restaurarea este un proces de purificare, de curăţare nu tocmai uşor. Am auzit o parabolă care ilustrează foarte bine acest proces dificil. Imaginaţi-vă un tânăr,

foarte bolnav, care are nevoie de un transplant. Ştie că o asemenea operaţie este solicitantă şi urmată de o recuperare grea care îi va schimba întreaga viaţă. Dar ştie că, pentru a supravieţui, este obligatorie această soluţie. Vine momentul operaţiei, când tânărului i se va scoate inima bolnavă din piept pentru a i se pune în loc cea sănătoasă. Credeţi că, vreo secundă, îi trece acestui tânăr prin cap să blesteme mâna chirurgului care i-a dat înapoi viaţa? Nu va fi uşor, va fi chiar foarte greu, dar el va fi fericit că VA TRĂI !

Oare de ce oamenii dau vina pe Dumnezeu atunci când nu le merge bine? Tot ce se întâmplă sunt rezultatele alegerilor noastre. Uneori, nu depinde de noi, dar nici atunci nu ar trebui să-L acuzăm pe Dumnezeu, ci să-L întrebăm doar de ce şi care este scopul pentru care trecem pe acolo. Dacă suntem oameni ai credinţei, nu ar trebui să punem la îndoială nimic din ce face Dumnezeu. Şi, mai ales, nu ar trebui să mai permitem fricii să ne controleze acţiunile şi gândurile, pentru că Împărăţia lui Dumnezeu este linişte şi siguranţă. Teama ne paralizează şi ne ţine pe loc, pe când Dumnezeu vrea să ne transforme, să ne restaureze, să ne crească şi temându-ne, ne împotrivim lucrării Duhului Sfânt şi devenim indisponibili pentru Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu lucrează cu noi ca să ne îndepărteze "scoarţa", s-ar putea ca acest proces să fie dureros, pentru că e ca orice lucru nou, necunoscut şi ne produce teamă. Orice naştere produce durere, deci şi naşterea din nou, dar orice naştere produce viaţa şi noi dorim viaţa. Suferinţa "şlefuirii" vine şi din frustrarea care se naşte din faptul că voia lui Dumnezeu este diferită de a omului iar atunci când dorim să-I facem voia, trebuie să ne supunem Lui. Supunerea duce la frângerea mândriei şi ăsta este un proces dureros. Şi dacă credinţa este şi speranţă, atunci aşteptăm ceva ce nu avem, iar asta întăreşte răbdarea şi creşte credinţa. Când Dumnezeu promite ceva, se ţine de cuvânt, iar noi trebuie să aşteptăm împlinirea promisiunilor Lui, la timpul ales de El, iar atunci când apar frustrări, trebuie să le exprimăm prin conversaţia cu El, în rugăciuni, pentru că El doreşte să ştie cum ne simţim noi când trecem prin acest proces, nu că n-ar şti, dar este mai bine pentru noi ca să dăm glas acestor lucruri şi să nu le acumulăm, pentru că El este un Tată bun şi îngăduitor. Dacă Îi spunem Lui toate

nemulţumirile noastre, El ne va arată calea să le rezolvăm, nu ne va lasă să ne chinuim. Dacă ne învăţăm lecţia, nu va mai fi nevoie să trecem pe acolo.

Dumnezeu este atotputernic şi ar putea face totul singur, dar a ales să ne implice şi pe noi în lucrările Lui, în planul Lui. Câtă dragoste! Aşa cum mama îşi ia fata cu ea în bucătărie s-o pregătească pentru viaţă, iar tatăl îşi ia fiul cu el când meştereşte la maşină sau repară ceva, aşa şi Dumnezeu, ca un Tată bun, chiar dacă de multe ori va "curăţa" după noi, ca mama după fiică, ne lasă să ne "murdărim" pe mâini, ca să învăţăm din proprie experienţă.

Schimbarea trebuie să plece din interior. Când nu eşti liber în interior, nu vei putea fi nici în exterior. Înainte de a fi învingător, trebuie să te vezi învingător, prin credinţă. Trebuie să proclami, să declari domnia lui Dumnezeu peste viaţa ta şi că, împreună cu El vei fi biruitor, pentru că a promis! Şi asta este cu totul altceva decât autosugestie, autocontrol, este puterea lui Dumnezeu, sunt promisiunile Lui care devin realitate pentru noi!

Omul a fost creat de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Sa. Dar, de atunci s-au întâmplat multe şi nu toate bune încât acum omul este departe de a-L putea reprezenta pe Dumnezeu cu cinste. De aceea avem nevoie de toată această transformare.

Dumnezeu a creat omul pentru a se bucura de el şi pentru a-l iubi. Nu avea nevoie de noi, avea îngerii, dar a ales să ne creeze, ca să devenim iubiţii inimii Lui. Nici de slujitori nu avea nevoie, avea îngerii, însă a vrut ca oamenii să aleaga să-L iubească, îngerii n-o pot face, nu au voinţă proprie, sau cum spun unii, liberul arbitru. Oare unde era Dumnezeu când oamenii au greşit? Era chiar acolo, dar a ales să vadă ce alegere va face omul, pentru că, de aceea i-a dat voinţă şi, deşi alegerea omului I-a frânt inima, totuşi a respectat-o. Dragostea este cea care respectă şi acceptă, chiar dacă nu-i convine. Dominarea nu respectă, ci obligă, iar ăsta este modul de lucru al celui rău. Aşa face Dumnezeu şi azi: El este acolo. Dar permite împrejurări în viaţa noastră, care după standardele noastre par rele, ca să vadă cum reacţionăm, ca să învăţăm

din greşeli. Dacă noi nu ne-am lăsa copiii să facă nimic de teama de a nu greşi, oare cum ar putea ei învăţa să se descurce?

În Eden, relaţia omului cu Dumnezeu era perfectă. Stăteau faţă în faţă, bucurându-se unul de prezenţa celuilalt, într-o comunicare perfectă, nemijlocită. Ce-a făcut omul după ce a greşit? S-a ascuns şi a acuzat: "Femeia pe care mi-ai dat-o, ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat." (Gen.3:12). De atunci omul nu mai recunoaşte cu uşurinţă propriile greşeli şi îi vine mai uşor să dea vina pe altcineva. Ştiţi povestea cu aruncarea pisicii moarte în grădina vecinului. Oare de ce Adam a dat vina pe Eva? Oare el nu fusese acolo când Dumnezeu a zis: "să nu mâncaţi din pomul acela"? Ba, sigur că acolo era, dar a fost mai simplu să acuze, ca să se scuze.

Când Dumnezeu a creat pomul binelui şi răului, a pus în el tot potenţialul binelui şi răului. Mâncând din acest pom, omul a înţeles binele, dar a înţeles şi răul, deci a ştiut că a păcătuit, de aceea s-a ascuns. A ştiut că Dumnezeu e sfânt şi în prezenţa Lui, răul nu poate sta, aşa că a fugit de Dumnezeu. Nu mai era liber să stea lângă Dumnezeu. De aceea avem acum nevoie de restaurare, ca să putem sta din nou în prezenţa Lui. În esenţă, omul nu a devenit ca Dumnezeu când a mâncat din pom, aşa cum spusese diavolul, ci a devenit "ca Dumnezeu" pentru că acum cunoştea binele şi răul. Din câte a văzut, omul n-a fost prea capabil să se descurce cu capacitatea de a deosebi binele de rău. Pentru că deşi omul e ca Dumnezeu, fiind în stare să deosebească binele de rău, nu va fi niciodată Dumnezeu. Nu era planul lui Dumnezeu să creeze alţi dumnezei. Dacă ai fi sculptor şi ai sculpta o statuie, poate că ţi-ar semăna, dar n-ai fi tu!

Descoperind răul, omul a făcut cunoştinţă cu păcatul. S-a identificat cu el, dacă pot spune aşa, pentru că de atunci, el îi conduce viaţa. Ce este păcatul? Devierea de la ţintă, lipsa scopului, nedreptatea, ilegalitatea, necredinţa, trădarea, egoismul, mândria. Păcatul are diverse efecte în viaţa omului şi toate sunt distructive. Vă amintiţi ilustraţia cu cercurile? Intersecţiile acelea fac ca orice problemă într-una din părţi, să treacă în toate celelalte. Unii ne apucăm de fumat, alţii, de băut, alţii se droghează, alţii devin dependenţi de muncă, alţii de sex, astea fiind

concentrate spre autodistrugere. Însă sunt persoane care fac rău în exteriorul lor, rănind alte persoane: abuzând, manipulând, controlând, jignind, ca să nu mai vorbim de minciună, înşelătorie, crimă, viol şi atâtea altele, de care sunt pline revistele şi programele de ştiri.

Însă Dumnezeu n-a rămas impasibil la păcatul omului ci a şi gândit un plan de salvare. Acesta a fost motivul pentru care a murit Isus pe cruce. Răscumpărarea! În ultimul capitol, vom vorbi despre acest plan mai pe larg.

De curând, o prietenă dragă mi-a povestit despre o predică din biserica ei. Era vorba despre un om care voia o pereche de pantofi noi, pentru că cei vechi erau rupţi de tot. S-a dus omul la magazin şi a ales o pereche, i-a probat şi i-a cumpărat. S-a dus în parcare, a deschis maşina, s-a aşezat, a luat pantofii noi, pe cei vechi i-a lăsat acolo şi a plecat. Dimineaţa următoare a luat pantofii noi şi a plecat la muncă. Până să ajungă acolo, a vrut să-i arunce de o mie de ori. Şi-a amintit de dragii şi confortabilii lui pantofi vechi care erau pentru el ca o mănuşă. Le ştia toate cutele, toate zgârieturile, acum ăştia noi îi făceau zile fripte! Dacă nu i-ar fi aruncat, s-ar fi întors imediat la pantofii lui vechi, dar acum nu mai putea face nimic decât să se obişnuiască cu cei noi, chiar dacă era greu. Aşa este şi omul care se întoarce la Dumnezeu. Totul e nou, "jenează", ca pantofii noi, chiar produce răni, această nouă viaţă nu e deloc confortabilă. Dacă, în loc să lase pantofii noi în parcare, i-ar fi luat cu el, omul nostru a doua zi i-ar fi încălţat din nou. Îi ştia bine, nu i-ar fi făcut nici o surpriză, poate că s-ar fi rupt, doar. Erau cărări bătătorite, care îi ofereau oarecare siguranţă, dar viaţa lui rămânea aceeaşi. Lăsaţi, dragii mei, pantofii vechi în parcare şi acceptaţi ca Dumnezeu să vă dea unii noi. Vă vor jena, cum m-au jenat şi pe mine, vă vor strânge la început, dar nu se vor rupe uşor, şi mai mult decât atât, vă vor duce direct în cer. Sunteţi fii de Dumnezeu, fii de Rege şi nu orice rege, ci Regele universului. Intraţi în această moştenire şi veţi vedea că sunteţi creaţi după chipul şi asemănarea Lui. Nu vă temeţi, nu vă va respinge, orice aţi fi făcut. Mai răi ca mine nu sunteţi, între mine şi voi nu este nici o diferenţă, n-am făcut nimic să merit să-L am pe Dumnezeu în viaţa mea! Nu aşa funcţionează lucrurile. El a făcut totul, eu am acceptat să primesc

ce a făcut El şi iată-mă aici ! Păcătoasă salvată! Diferenţa între creştini şi necreştini este că unii sunt păcătoşi iertaţi, iar alţii neiertaţi. Nu pentru că ar fi atât de păcătoşi că n-ar putea Dumnezeu să-i ierte, ci pentru că nu vor iertare. Nu cer iertare. Cred că se pot descurca singuri. Dumnezeu v-a dat voinţă. Folosiți-o ca să scăpați de iad. Dumnezeu crede în voi, chiar şi atunci când voi nu credeţi nici în voi, nici în El, nici în nimic. (I)luminați-vă şi întoarceți-vă la Dumnezeu!

CAPITOLUL 7

PARANORMALUL, O FARSĂ?

Paranormalul este un cuvânt care nici nu apare în dicţionar. Elementul de compunere "para" înseamnă contra. Să deduc de aici că acest cuvânt înseamnă contra normalului? Cred că aşa e. Cum definesc adepţii această "evadare" din normal? O ştiinţă alternativă care ne dă posibilitatea de-a transcende dincolo de simţuri, într-o lume necunoscută, dar reală. De ce a apărut paranormalul? Din dorinţa omului de a se autodepăşi, de a recupera cele 90 de procente pierdute din capacitatea creierului. Paranormalul face parte din noul curent New Age, noua eră a iluminării, armoniei şi cunoaşterii. Afirmaţia centrală a acestui curent este că omul este divin, este o particică desprinsă din Dumnezeu, că fiecare trebuie să vadă că este dumnezeu şi să-şi dezvolte capacităţile de dumnezeu: dragostea, înţelepciunea, armonia. Ei susţin că fiecare are în sine slava lui Dumnezeu, totul este una şi una este totul, şi atunci oamenii sunt dumnezei. Transformarea pentru acest curent, iluminarea cum o numesc ei, este echivalentul pentru creştini a naşterii din nou. Pentru că totul e una şi una e totul, nu există absolut, bine şi rău, ci totul e relativ. Copiii sunt învăţati să se opună concepţiilor învechite ale părinţilor, şi această rebeliune este considerată evoluţia normală, constructivă, opusă conformismului retrograd. Deci acest nou curent susţine că omul este divin.

Paranormalul este un concept foarte larg, care cuprinde multe ramuri, de la dezvoltarea sensibilităţii extrasenzoriale (telepatie, telekinezie, hipnoză, reiki, tehnică radiantă, bioenergie, spiritism, ieşire în astral, radiestezie şi multe altele) până la practici medicale alternative (acupunctură, homeopatie, reflexoterapie, cristaloterapie, aromoterapie, terapia prin culoare, terapia cu ajutorul piramidei, etc). În afara acestor domenii, mai cuprinde şi Feng Shui (armonizarea spaţiului de locuit cu

energiile cosmice), cabala (interpretarea ezoterică a vechiului Testament), interpretarea viselor, citirea câmpurilor energetice pentru diagnosticarea bolilor, chirurgia energetică, numerologia, astrologia, toate concentrate pe dezvoltarea capacităţilor psihosenzoriale, din punct de vedere metafizic, iar toate se transmit în mod ezoteric, adică sunt considerate secrete, numai un număr mic de iniţiaţi având acces la aceste informaţii.

Telepatia este o metodă de a transmite gânduri fără a rosti cuvinte, chiar de la distanţe mari. Prin metode yoga şi meditaţie, telepaţii pretind că pot transmite şi citi gândurile oamenilor sau le pot influenţa până la a le controla. În vremea când practicam şi eu yoga, am încercat şi aceste experienţe şi pot să vă spun că îmi era cumplit de teamă, simţeam cum o alta forţă pune stăpânire pe mine, mă controlează şi-mi spune ce gândeşte celălalt. Am înţeles destul de repede că nu era puterea mea sau capacităţile mele, cele care puteau citi gândurile, ci o forţă din afara mea. Nu mi-a plăcut deloc cum se derulau lucrurile şi am renunţat să mă mai implic în aşa ceva. Dumnezeu nu obligă pe nimeni să facă nimic şi ce se întâmpla acolo, era că noi învăţam să pătrundem în gândurile omului fără voia lui şi cu cât exersam mai mult, "puterile" noastre creşteau.

Auzisem poveşti despre oameni care te privesc direct în ochi şi te conving să faci ce-ţi cer ei. Mi se părea un abuz, dar eram curioasă să văd dacă eu pot. Acum ştiu că orice acţiune care inspiră teamă este demonică, dar atunci habar n-aveam cu ce mă joc. Deseori teama pune cu totul stăpânire pe oameni până acolo încât îi paralizează şi îi determină să asculte şi să se supună.

Spre deosebire de aceste practici, Împărăţia lui Dumnezeu este certitudine şi siguranţă, nu ne insuflă teroare. Atunci când ne naştem din nou, primim de la Dumnezeu daruri spirituale cu care să înţelegem noile lucruri care ni se descoperă. Nu este nevoie să ne chinuim să dezvoltăm noi eul nostru, aşa cum încearcă toţi cei care practică paranormalul, nu este nevoie să umblăm să descoperim ce am pierdut, pentru că, împreună cu viaţa veşnică, Dumnezeu ne dă şi noi capacităţi care să ne ajute să înţelegem lumea spirituală. Mulţi întreabă de unde ştim că Dumnezeu este Cel care ne vorbeşte. La început, ca să nu fim înşelaţi, nu ne implicăm prea tare în lupta spirituală, dar stăm lângă Dumnezeu în

rugăciune şi studierea Bibliei până aflăm mai multe, dobândim experienţă, curaj, înţelepciune şi autoritate încât demonii nu vor mai avea dreptul să ni se împotrivească. Unul dintre darurile Duhului Sfânt este deosebirea duhurilor. Acest dar ne este de folos să descoperim cu cine avem de-a face. Fiecare creştin ar trebui să poată face deosebirea între duhurile cu care are de-a face în lupta spirituală. Nu ne naştem cu aceste daruri, dar le primim când ne întoarce la Dumnezeu. Cu ajutorul lor putem deosebi voia lui Dumnezeu de voia noastră, de şoapta vrăjmaşului, de sugestiile celor apropiaţi, etc. În lumina lui Dumnezeu nu există întuneric. Dacă încerci să introduci într-o cameră complet întunecoasă, un chibrit aprins, întunericul va fi învins. Cea mai mică rază de lumină este mai puternică decât întunericul, oricât de compact ar fi. Dar în Biblie avem avertizarea că Satan se poate transforma chiar şi în înger de lumină pentru a înşela pe cei aleşi, însă dacă stăm lângă Dumnezeu, aşa ceva nu se poate întâmpla. Exact cum iluminarea însemna luminare cu lumină artificială, aşa şi încercările celui rău vor fi sortite eşecului, pentru că nu ne va putea păcăli. Lumina lui este artificială şi este uşor de detectat pentru cel care Îl cunoaşte pe Dumnezeu.

În aceeaşi ordine de idei se poate situa şi sugestia, autosugestia, hipnoza care insistă pe controlarea psihicului uman din afară. Practicanţii acestei metode susţin că tot ce fac, fac prin credinţa în Dumnezeu, chiar se roagă atunci când fac aceste lucruri, cerând călăuzire divină. Dacă cineva care nu vă cunoaşte, v-ar cere ceva, orice, i-aţi da? Tot aşa şi Dumnezeu, nu-i călăuzeşte, orice ar zice ei. Dumnezeu nu se lasă folosit în felul acesta pentru că El cunoaşte inima omului şi toate gândurile lui: "Căci Domnul Îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui . "(2 Cronici 16:9).

Majoritatea celor care caută îmbunătăţirea calităţii vieţii prin aceste metode, se ocupă şi de alte asemenea lucruri, cum ar fi: încărcarea corpului cu "energii pozitive" de obicei folosind piramida ca pe un canal care transportă energia cosmică spre trupul şi mintea lor, dându-le o stare de confort. Aceşti oameni de regulă îi veţi recunoaşte după modul de viaţă încărcat de superstiţie, de un calm aparent netulburat, dar care ascunde mari frământări, întrebări care nu au primit răspunsuri, chiar

dacă pare că viaţa lor a dobândit scop şi sens. Ei sunt într-o continuă căutare a binelui. Biblia ne spune că nu au primit dragostea adevărată ca să fie mântuiţi, pentru că nu cunosc adevărul. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2:10,11). Le este mai uşor să creadă orice decât că Dumnezeu S-a jertfit pentru ei. De aceea Dumnezeu îi lasă în rătăcire, pradă minţii lor înşelătoare (Romani 1:28).

Căutând să afle adevărul pe aceste căi, ei vor înţelege că există o realitate spirituală, cu îngeri şi demoni, însă nu vor găsi uşor calea care este Cristos pentru că de-acum se află în controlul puterilor întunericului.

Îmi amintesc o experienţă de pe vremea când credeam cu putere că există oameni care au canale deschise spre lumea spirituală şi îmi pot răspunde la întrebări. Răsfoind reviste am găsit un nume într-o reclamă. Acel domn susţinea că citeşte câmpul energetic al omului şi îi spune de ce anume suferă, ce probleme personale are şi ce legături îi ţin înaintarea în loc. I-am scris. I-am pus şi o fotografie în plic şi la câteva zile am început să mă simt ciudat. Aveam frisoane din când în când, simţeam furnicături peste tot, parcă mă urmărea cineva în permanenţă cu privirea şi o prezenţă străină era în casa şi în mintea mea. Într-o noapte, pe când abia adormisem cuprinsă de teamă şi nelinişte, la ora 12 fix a pocnit puternic ceva în casă. Am sărit din pat şi am aprins lumina ca să văd ce se întâmplase. M-am gândit că o fi căzut vreo carte sau vreo jucărie de pe raft. Nu era nimic în neregulă şi fiul meu de 10 ani dormea liniştit. Toate erau la locul lor. Mă străduiam să înţeleg ce se petrecuse în timp ce încercam să mă liniştesc. Deasupra locuia o familie cam războinică şi m-am gândit că poate fusese una din certurile lor obişnuite şi au trântit ceva greu pe podea. Am respirat adânc, m-am adunat, am făcut câteva exerciţii de meditaţie, am stins lumina şi m-am culcat. Pe când credeam că voi adormi, a bubuit din nou, şi mai tare. Am aprins lumina şi m-am uitat la ceas: era 1 fix. Încercam să mă amuz, spunând că-i apuca pe vecini numai la ore fixe, dar eram atât de copleşită de teamă, că nici nu mai gândeam. Am dat drumul la muzică încercând să înţeleg de ce mi-era aşa frică. N-am fost niciodată o persoana fricoasă, eram chiar considerată uneori insensibilă din cauza felului cum mă comportam în momente de

criză, de aceea era şi mai ciudat ce se întâmpla. Am verificat totuşi din nou, am lăsat lumina aprinsă şi m-am întins. Cu greu m-am liniştit. Mă treceau frisoane ca acelea de febră şi mă gândeam, poate răcesc. Dar, după exact o oră, la două, a bubuit din nou. Am intrat în panică. M-a luat cu fiori reci pe şirea spinării. Nu mai încercasem niciodată asemenea sentimente, era groaznic. Inima îmi bătea să-mi sara din piept, mă ţineam de tâmple parcă să mă liniştesc, dar a trecut o vreme până m-am liniştit. M-am tot plimbat prin casă, parcă îmi venea să trezesc copilul să nu fiu singură, mă luptam cu panica şi cu tot ce simţeam. N-am vrut să mai sting lumina şi să mai adorm, aşteptam să mai treacă o oră gândindu-mă că încă una ca asta şi-mi pierd minţile. Auzisem despre tot felul de fenomene ca poltergeist (atunci când spiritele lasă urme ale trecerii lor şi se manifestă zgomotos), şi mă temeam că aşa ceva se întâmpla şi acum. Dar de ce? Ce spirite supărasem şi cu ce? Aşteptam să se facă dimineaţă, aş fi vrut să mă rog, dar nu ştiam cum şi au trecut ore până mi-am dat seama că nu se mai auzea nimic. Către ora 4 am adormit, ruptă de oboseală şi epuizată psihic şi emoţional. A doua zi de dimineaţă am vrut să aflu ce se întâmplase şi a venit o vecină care mi-a zis că murise un bătrân la o altă scară. M-am bucurat că devenisem atât de sensibilă şi că puteam percepe, în sfârşit, la alt nivel lucrurile spirituale! Dar mi-am promis să nu mă mai sperii de prezenţe străine care nu fac nici un rău ci doar îşi caută drum spre cele veşnice. Imaginaţia mea a luat-o razna şi am început să îmi fac mustrări de conştiinţă că din cauza fricii nu putusem să comunic cu bietul rătăcit, care sigur venise la mine cu un scop precis, acela de a îmi comunica ceva. Mă gândeam poate că bătrânul făcuse doar o farsă ca să se amuze de teama mea. Ar fi amuzant dacă n-ar fi grotesc. Dar eu la vremea aceea chiar credeam în aşa ceva. După câteva zile, am primit o scrisoare de la acel vindecător şi cititor de aure, care îmi scria că în noaptea cu pricina lucrase asupra mea şi aflase anumite lucruri despre mine, pe care le pomenea în scrisoare. M-am cutremurat. M-am speriat groaznic, amintindu-mi ce efect devastator avusese asupra mea noaptea aceea. Atunci mi-am promis că niciodată nu voi mai risca să mai fac aşa ceva. Unii ar spune că nu trebuia să mă opresc a fost doar o experienţă neplăcută şi acel om o fi fost vreun şarlatan. Însă eu Îi mulţumesc lui

Dumnezeu că acea experienţă m-a făcut să mă opresc din ceea ce putea deveni mult mai rău şi mai periculos. Intuiam cât rău poate produce consultarea acestor persoane. Şi mă temeam de ce s-ar putea întâmpla.

În tentativele mele de autodepăşire, am încercat şi proiecţia astrală. Citisem că există posibilitatea de a-ţi părăsi trupul pentru un timp şi de a-l privi de undeva de sus. Învăţasem ce trebuie să spun şi ce trebuie să fac, dar au trecut doi ani până am reuşit. Aveam pe atunci o relaţie tulbure, bazată pe minciuni şi voiam cu orice preţ să aflu adevărul. Aşa că o vreme, seară de seară, încercam să ajung în starea alfa, care se cerea pentru o asemenea experienţă şi am reuşit. Într-o seară eram din nou singură cu fiul meu, l-am pus la culcare, l-am acoperit cu o plapumă groasă că era frig, am închis uşile între noi şi m-am pus pe meditat. Aveam pe peretele din partea patului un tapet cu o cascadă pe care am ales-o tocmai din motivul că apa aceea curgătoare şi limpede mă ajuta să ajung în sfere înalte mai repede. Privind la tapet mă tot imaginam acolo şi am aţipit. Îmi doream din răsputeri să ajung la iubitul meu acasă să văd ce se întâmplă de fapt acolo şi mă sugestionam că ies şi plec. Vizualizam chiar şi direcţia spre el şi mă concentram cum citisem că trebuie, până am aţipit, cum am spus. În timpul ieşirii în astral se spune că nu se mai văd pereţii, sau că poţi trece şi vedea prin ei, nu te mai împiedică materia, dar citisem că numai iniţiaţii trebuie să încerce aşa ceva, pentru că era o stare periculoasă, o lume necunoscută în care poţi întâlni spirite rele care te pot speria sau ucide şi cei slabi n-au ce căuta acolo. Eu mă consideram pregătită să fac asta, eram destul de motivată şi mă credeam puternică. Şi, mai mult, învăţasem ce trebuie să fac dacă dau peste cine nu trebuie: mă rog, invoc Numele Domnului Isus sau fac semnul crucii. Tot meditând la astea pentru orice eventualitate, în starea aceea pe jumătate adormită, m-am trezit privindu-mă în oglinda în baie. M-am întrebat cum ajunsesem acolo, doar mai înainte eram în pat. Ca omul care se duce să bea apă, dar până la chiuvetă uită ce caută acolo, m-am întors şi eu cu privirea spre pat. M-am văzut întinsă acolo, aşa cum aţipisem, cu faţa spre tapet. M-am uitat din nou în oglindă şi m-am îngrozit: eram în două locuri deodată. Groaza a pus stăpânire pe mine şi m-am simţit trasă cu putere înapoi în pat, de un fir invizibil. Când m-am "izbit" de propriul

trup, am sărit direct în capul oaselor. Am zâmbit, crezând ca am visat. Mi-am amintit tot ce gândisem: dorința nebună de a pleca, traseul pe care mă vedeam mergând, rugăciunile pe care le repetam în gând, pentru orice eventualitate, siguranța pe care o simțeam, crezând ca sunt pregătită şi apoi teama când m-am văzut stând în pat, ca moartă. Nu fusese un sentiment plăcut şi mi-am amintit cazurile despre care citisem, că nu s-au mai trezit, că o entitate rea le rupsese firul de legătură cu trupul şi nu s-au mai putut întoarce, aceştia fiind rătăciții care bântuie şi devin fantome. Mă gândeam cum de am fost în stare să îmi asum asemenea risc cu un copil în casă? Dacă păţeam ceva şi rămâneam suspendată între lumi, iar fiul meu m-ar fi găsit dimineața rece? În timp ce mă gândeam la fiul meu, mi-a venit un gând: alunecase plapuma de pe el şi-i atârnă un picior din pat. De unde ştiam asta? Cele două uşi dintre noi erau închise. De obicei le închideam seara, ca să nu mă deranjeze din meditații dacă avea nevoie la baie peste noapte. Nici acum nu credeam că s-a întâmplat cu adevărat, eram obişnuită să rămân singură cu gândurile mele şi nu mă deranjau câte îmi treceau prin cap, dar m-am hotărât să verific. Aveam un indiciu: felul în care dormea fiul meu. Îl văzusem când mă văzusem în oglindă la baie. M-am ridicat, am deschis cele două uşi şi am intrat la el. Stătea aşa cum îl văzusem: pe burtă, cu un picior atârnat din pat şi plapuma căzută jos de pe el. Tremurând de frică, i-am pus piciorul înapoi în pat, l-am acoperit şi m-am întors în patul meu promiţând că nici asta nu voi mai încerca niciodată. Din nou amatorii de aşa ceva ar putea spune că am fost o laşă, dar eu prefer să fiu vie şi cu mintea întreagă!

Apoi, am practicat o vreme Feng Shui. Mi se părea că asta este cea mai puţin periculoasă dintre toate practicile de până atunci. Căutam ca patul să fie aşezat în locul cel mai pozitiv, ca să mă pot odihni bine, căutam metode de a purifica atmosfera în casă prin ardere de tămâie sau cu sare, tot felul de lucruri pe care le găseam scrise prin cărți şi care spuneau că garantează liniştea şi pacea în casă. Am avut într-o vreme şi pisici pentru că se spunea că adună negativul din casă, curăţă tot ce alţii lasă rău. Cică se aşează pe locul unde ei au stat şi nu se mişcă de acolo până locul nu este purificat. De fapt, poate că le place pentru că locul e cald, dacă am avea cuptor, ar sta acolo, sau poate că este locul preferat al

pisicii, n-am stat prea mult să analizez. Dar devenisem foarte superstiţioasă şi foarte suspicioasă, îmi alegeam prietenii după felul cum îi "aprecia" pisica mea. Şi câte şi mai câte îmi băga diavolul în cap, de mă ţinea ocupată toată ziua.

Pentru că nici aranjarea lucrurilor prin casă nu a satisfăcut foamea mea după Dumnezeu, m-am apucat de bioenergie. Auzisem şi citisem despre noile metode de vindecare alternative, care sunt mai puţin invazive şi doream să le cunosc şi eu. Am aflat că unii cunoscuţi ai mei practicau tehnica radiantă şi m-am alăturat lor. Am aflat că ei credeau ca şi practicanţii yoga, că omul are corpuri energetice şi orice deviere a energiei determină îmbolnăviri. Am făcut un curs de iniţiere şi la sfârşitul cursului, cei doi profesori ne-au aşezat pe fiecare separat pe scaun, ne-au pus să închidem ochii şi au spus că urmează să ne deschidă canalele energetice din palme, pe care toţi oamenii le au, numai că ale noastre erau blocate. Ei tot şuşoteau ceva şi ne-au interzis să deschidem ochii, iar la urmă ne-au aşezat pe palmele care stăteau pe genunchi cu faţa-n sus câte un cristal, care, ziceau ei, este activat şi va activa centri energetici din palme. Am fost asiguraţi că de atunci încolo, palmele noastre vor "simţi" problemele oamenilor şi că le vor putea vindeca. Odată cu diploma, am primit şi câte un cristal încărcat cu energie pozitivă, care avea puterea de a vindeca boli când era purtat în dreptul organului bolnav sau putea încărca alte cristale care puteau fi folosite în aceleaşi scopuri. Ni s-a spus că aceste cristale aveau aşa o putere încât făceau să înflorească flori uscate (de ghiveci). Aveam un lămâi căruia nu-i mergea bine şi mai avea doar câteva frunze. Am vrut să verific şi seara am pus cristalul la rădăcina plantei. Am executat ritualul de curăţare energetică şi m-am culcat. Dimineaţa nu mi-a venit să-mi cred ochilor: avea cel puţin treizeci de frunze noi. M-am simţit foarte încurajată să continui. Aşa că am început să merg la acest cabinet unde oamenii veneau să fie vindecaţi. Oamenii erau întrebaţi dacă cred în Dumnezeu. Nu ne pierdeam vremea cu cei care spuneau că nu cred. Oamenilor li se propovăduia vindecarea prin credinţă. Ce se întâmplă când omul recunoaşte că are credinţă? Declararea credinţei îl va deschide spre lumea spirituală, însă dacă omul nu are o relaţie personală cu Dumnezeu, nu are protecţie. A avea o relaţie

cu Dumnezeu înseamnă a accepta că Isus a murit pentru mine personal şi mai înseamnă că eu Îl voi ruga să-mi ierte păcatele mele personale şi-L voi ruga să vină în inima mea ca Domn şi Mântuitor al meu, personal. Degeaba cred ca şi majoritatea oamenilor că El a venit, a murit şi a înviat. Şi dracii cred şi se-nfioară (Iacov 2:19). Dar asta nu ajunge să primeşti viaţa veşnică. O relaţie înseamnă mult mai mult decât sărbatorirea unui Paşti sau a unui Crăciun, o spovedanie o dată pe an sau pomeni pentru săraci. Până nu declari cu gura ta că Isus este Domnul vieţii tale, viaţa ta nu se va schimba. Vom vorbi mai multe despre aceste lucruri în ultimul capitol. Aşa că aceşti oameni nu aveau cunoştinţă despre faptul că nu au protecţie, despre faptul că au nevoie de o relaţie cu Dumnezeu pentru că nimeni nu le spusese. Simplul fapt că veneau să consulte şarlatani ca noi, era destul ca să confirme că nu-L cunoşteau pe Dumnezeu. El nu lucrează aşa şi nici prin astfel de oameni. Numele lui Isus şi declararea domniei Lui în viaţa mea, este protecţia mea. Sângele care a curs pe cruce pentru mine acum 2000 de ani, are şi acum puterea de a ţine pe cel rău la distanţă. Acest sânge sfânt şi curat are putere de vindecare şi de eliberare de sub dominaţia răului. Dacă ştiu din poveşti cine este Isus şi ce-a făcut, asta nu mă mântuieşte şi nici nu-mi oferă protecţie. Dacă nu-L am în viaţa mea ca Domn, nu-mi este de nici un folos să ştiu, ba chiar asta mă condamnă, pentru că Dumnezeu nu ţine seama de vremurile în care nu ştiam, dar dacă ştiu şi nu iau atitudine, sunt pierdut (Fapte 17:30). Poate spune cineva din România azi că n-a auzit despre Cristos? Nu cred. Însă sunt prea puţini cei care Îl iau în serios.

Asupra acestor lucruri avertizează Biblia în Matei 7:21-23 - "Plecaţi de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelegea." Despre asta este vorba. Nu oricine pretinde că-L cunoaşte, chiar Îl cunoaşte cu adevărat, ci doar aceia care fac voia Lui (1 Ioan 2:17 ; Marcu 3:35 ; 1 Tesaloniceni 4:3).

Iată că Dumnezeu spune ce trebuie să facem şi ce nu. De obicei, cei care fac asemenea vindecări spun că o fac prin credinţă, chiar şi ţigăncile vindecătoare afirmă că sunt credincioase când se ştie clar că fac vrăji, însă ceea ce se întâmplă aici nu are nimic de-a face cu credinţa. Omul când este bolnav sau are probleme în relaţii, îşi aminteşte de

Dumnezeu şi cere ajutor. Dar nu asta e calea normală, ci predarea vieţii tale în mâna Celui care te-a creat. Nu ştiu dacă e chiar biblic termenul de "predare" pentru că El nu cere nimic de la noi, El ne-a creat, suntem deja ai Lui, dar recunoaşterea şi primirea a ceea ce El a făcut, unii evanghelişti o numesc predare. Aşa cum am făcut-o şi eu, aceşti tămăduitori folosesc Numele lui Isus ca pe o baghetă magică cu care acţionează conform cu încredinţarea pe care o au. Mi s-a spus şi mie şi am crezut, că toţi oamenii au capacitatea de a se conecta la energiile cosmice pozitive, pe care le pot canaliza apoi pentru a vindeca boli şi a face bine oamenilor.

În vremea aceea am făcut şi eu "vindecări" şi am "vindecat" dureri de cap, de coloană, musculare şi menstruale, reumatice, etc. Eram convinsă că fac bine. Simţeam cum sunt înconjurată de energii benefice şi de îndată ce-mi apropiam mâinile de o persoană, ştiam de ce anume suferă. Am spus şi mai devreme, Dumnezeu dă oamenilor daruri. Diavolul le ia, le perverteşte şi le foloseşte în interesul său. Dumnezeu se foloseşte de oameni în lucrarea Sa pe pământ, dar nimic din ce fac oamenii nu vine de la ei înşişi. Unele daruri sunt permanente, altele sunt de moment: vezi o nevoie şi primeşti de la Dumnezeu putere să o împlineşti, dar de obicei ai alte daruri. Aşa s-a întâmplat şi în viaţa mea. Dumnezeu avea un plan cu mine şi mi-a dăruit mijloacele să îndeplinesc planul Lui. A venit diavolul şi a început să mă "perieze", cum a făcut şi cu primii oameni în Eden, spunându-mi cât de valoroasă eram eu şi cât de mult puteam ajuta oamenii, vindecând, ghicindu-le viitorul (dar asta e o altă poveste). Şi dacă puteam să câştig şi ceva bani din asta, cu atât mai bine! Să ştiţi, dragii mei, oricine aţi fi, că nici un om al lui Dumnezeu nu cere bani pentru binele care vi-l face. Eu ştiu că dacă Dumnezeu mi-a dat un dar, mi l-a dat pentru binele celor din jur, nu ca să mă îmbogăţesc eu şi mai ştiu că răsplata mea e în ceruri, aşa cum ne spune Dumnezeu: "Unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta." (Matei 6:20-21). Eu vreau să am o comoară în cer. Dacă eu mă pretind mare vindecătoare fur din slava lui Dumnezeu, cel care mi-a permis să am aceste aptitudini şi asta va fi tot ce-mi va rămâne: osanalele oamenilor sau banii câştigaţi. Satan asta aşteaptă. Îţi va şopti tot timpul în ureche cât eşti de grozav, de evoluat şi

de puternic, până te va face să uiţi cu totul de Dumnezeu, ba mai mult, dacă poate, te va face să-L dispreţuieşti.

Diavolii sunt fiinţe cu destinaţii precise. Fiecare lucru rău este determinat şi influenţat de ei. Unii provoacă boli, alţii dezbinări, sentimente negative, depresii, etc. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, există cărţi scrise de oameni cu experienţă în demonologie care vă pot edifica. Când în cabinetul unui vindecător intră un pacient, demonul care controlează "medicul" va şti imediat ce anume provoacă problema pentru care pacientul a venit. Pentru că, de obicei, tămăduitorii sunt controlaţi de demoni puternici, aceştia au dreptul pe care li-l dă poziţia ierarhic superioară să spună demonului de boală, de îngrijorare, de neputinţă să plece. Acesta va pleca, dar va lasă locul unuia mai puternic, de victimă, de teamă, de necredinţă. Aşa se trezeşte omul sub controlul unui demon şi n-are nici cea mai mică idee despre ce s-a întâmplat, pe moment este mulţumit că a scăpat de simptomele care îl deranjau, dar cu timpul va fi stăpânit de teamă, sau va ocoli biserica, va fi tot mai neinteresat de Dumnezeu şi îşi va pune încrederea în cel care l-a "vindecat" şi iată cum şi-a construit încet dar sigur, drumul spre iad. Că doar drumul spre iad este pavat cu cele mai bune intenţii! (Acest punct de vedere îl puteţi găsi expus pe larg în "Vindecarea prin eliberare" de Peter Horrobin). Atunci când omul vine cu inima deschisă spre vindecător, nu ştie la ce se expune. Asta se întâmplă în toate tehnicile şi practicile medicale alternative, de la bioenergie, la tehnica radiantă şi reiki. În cabinetele de acupunctură, presopunctură, masaj energetic, reflexoterapie, hipnoză, la fel. Apoi mai sunt şi terapiile prin culoare, apă energizată, muzică psihedelică, cristale, pietre preţioase, aromoterapie, vindecare cu magneţi, homeopatie, etc. Avem uneori o stare de rău care nu are o cauză vizibilă, detectabilă. Facem analize costisitoare, mergem la psihologi, nimic nu pare să ajute. Atunci auzim despre aceşti oameni care "fac minuni" şi-i căutam. Când vine ”specialistul” şi ne spune că-n câmpul nostru energetic s-a produs o dereglare care este floare la ureche pentru el de aranjat, noi credem. Nu ne va durea, nu presupune spitalizare, de ce să nu încercăm? Doar şi alţii s-au făcut bine! Nu toate bolile sunt generate de demoni, dar oricum nu este bine să ne punem încrederea în cabinetele acestea, apărute după

revoluţie ca ciupercile după ploaie. Trebuie să înţelegem că este important să ştim ce filozofie stă în spatele fiecărui vindecător, pentru că el nu va afişa pe uşă "ocultist". Este bine de ştiut că, odată alunecaţi pe panta asta, va fi foarte greu să ne întoarcem. Nu este un drum cu două sensuri, ci este sens unic -----> spre iad.

Vă amintiţi ilustraţia cu cercurile? Intersecţiile dintre cele trei cercuri fac posibilă trecerea de la unul la altul a sentimentelor, nevoilor. Să luăm câteva exemple. Începem cu nevoile trupeşti: foame, sete, siguranţă, sex. Dacă aceste nevoi nu sunt satisfăcute, lipsurile vor genera emoţii, emoţiile vor deveni sentimente, sentimentele se vor transforma în gânduri, gândurile vor genera reacţii, care vor deveni acţiuni. Iată cum acţiunile noastre vor fi guvernate de nemulţumire pentru că avem nevoi nesatisfăcute. Lucrurile pot sta şi invers, atunci când avem tot ce ne trebuie, suntem multumiţi şi fericiţi. Dar natura noastră coruptă nu va sta prea mult în starea de mulţumire, ci îşi va cere iar drepturile. Dacă nu-L cunoaştem pe Dumnezeu, satisfacerea nevoilor proprii va sta pe primul plan al vieţii noastre. De aceea este necesar să renunţăm la egoism, la mândrie şi să ne întoarcem spre Dumnezeu ca El să ne umple viaţa şi să se ocupe de lucrurile vieţii, ca, eliberaţi de îngrijorare, să putem face lucruri mai importante, mai utile, mai spirituale. Dumnezeu ne asigură că cei care-L vor urma, nu vor suferi de nici o lipsă (Matei 6:25-34; Ps.37:25). Atunci când se acumulează gânduri, emoţii şi sentimente negative, cădem în depresii care antrenează întreaga fiinţă în nemişcare şi taie pofta de viaţă. Când din duh trece dorinţa de viaţă în trup, se naşte dorinţa sexuală. Viaţa cere viaţă şi este normal să se întâmple aşa. Dumnezeu ne-a construit aşa, dar depinde de noi dacă această nevoie sexuală naşte creativitate sau devenim sclavii ei. Dacă va ajunge să ne controleze viaţa, vom căuta să potolim acest impuls fără să căutam călăuzire la Dumnezeu şi atunci vom alege să trăim în păcat, vom ţine neapărat să ne satisfacem dorinţa şi vom alege orice partener care este disponibil, sau vom bea, ne vom droga, una atrage după sine alta, aceste lucruri ne vor face să ne simţim tot mai vinovaţi, vom pleca tot mai departe de Dumnezeu pentru că nu există sentiment mai devastator şi mai dăunător ca vinovăţia. Diavolul nu va înceta să ne spună cât suntem

de răi, de rataţi, de imposibil de iertat, oricât ar fi Dumnezeu de mare. Dar să nu-l credeţi. Dumnezeu aşteaptă doar să vă aruncaţi în braţele Lui şi să-I cereţi iertare. El vă va ierta şi vă va restaura. Dacă El ne-a creat, atunci El ştie cel mai bine că este posibil să greşim. Dacă nu vom recunoaşte asta, diavolul ne va purta la nesfârşit prin hăţişul filozofiilor lumii, până ne vor înconjura ca pânza unui păianjen şi nu vom mai avea scăpare. Când Dumnezeu intervine, lucrurile se schimbă. El va aduce restaurare, şi dacă Satan a încercat să dezbine fiinţa noastră, ţinând separate cele trei componente, sau provocând haos, Dumnezeu va reface acea unitate şi armonie care trebuie să domnească pentru ca noi să trăim liniştiţi. Dumnezeu este trinitar, dar în El există unitate perfectă. Deşi fiecare persoană din Trinitate are rol diferit, domneşte armonia, fiecare îşi cunoaşte şi îşi respectă locul şi rolul. El este singurul care ştie de ce lucrurile stau aşa cum stau şi El este singurul pe care ar trebui să-L întrebăm.

Ca să revenim la subiectul capitolului nostru, vă voi întreba dacă aţi auzit despre radiestezie. Radiestezistul ţine în mâna o nuieluşă de alun sau alt obiect, cu ajutorul căruia pretinde că descoperă apă, aur, alte metale sau află ce spirit anume bântuie o casă şi deranjează locatarii. Magnetismul corpului, acel fenomen care face ca obiecte metalice să stea lipite de corp, îndoirea unor obiecte metalice din privire sau cu puterea gândului, iată câteva preocupări oculte, la fel ca şi superstiţiile, descântecele, dansurile rituale care urmăresc doar recunoaştere publică şi notorietate. Sunt prezenţi mereu pe micul ecran oameni care-ţi rezolvă probleme prin telefon, care "ajută" poliţia să descopere criminali şi violatori. Puteţi spune că diavolul nu ar avea nici un interes să se deconspire. Nici n-o face. Oamenii care sunt prinşi cu infracţiuni şi plătesc cu închisoare, nu sunt decât nişte pioni neînsemnaţi, "victime colaterale" care îşi vor lua oricum pedeapsa, dar "afacerea" va înflori.

Purtarea de obiecte sfinţite, care poartă cu ele puteri de protecţie, sunt la fel de dăunătoare ca şi închinarea la ele. Dumnezeu condamnă astfel de practici (Deut.18:10-14). De ce poartă oamenii cu ei cruci cumpărate din biserici, cărticele de rugăciuni, icoane? Dacă ei cred că Isus a venit pe pământ, că mama Lui a fost Maria, deci cunosc scopul pentru

care El a venit: să moară pentru păcatele noastre, atunci de ce îşi fac cruce, de ce se roagă la Maria, la sfinţi când ştiu bine că nici unul nu a murit pe cruce în locul lor? Eu o respect pe Maria şi pe sfinţi, pentru că povestea lor este spusă în Biblie şi aportul lor a fost important, dar NU MĂ ÎNCHIN LOR. Toate aceste practici sunt numite în Biblie închinare la idoli, idolatre. Pedeapsa pentru idolatrie este moartea. Dacă dumneavoastră aţi aştepta la gară pe cineva drag, care a fost mult timp plecat, oare când va intra trenul în gară veţi sări să îmbrăţişaţi locomotiva pentru că l-a adus pe cel drag, sau îl veţi îmbrăţişa pe el? De aceea nu pot înţelege de ce oamenii se închină şi sărută obiectul suferinţei Domnului. În loc să-L iubim pe El pentru ce-a făcut pentru noi, noi idolatrizăm crucea pe care El a fost chinuit. Este împotriva oricărei logici. Şi ne mai pretindem oameni credincioşi !

Nu mai are rost să pomenim de practicile despre care ştim cu siguranţă că sunt demonice: magia neagră, incantaţiile, vrăjile, scrierea automată, spiritismul, pendulul (verigheta magică), clarviziunea, descântecele, chiar şi cele contra deochiului, magia albă, iluzionismul. Deşi se ştie că sunt oculte, totuşi oamenii merg tot mai mult la aceşti clarvăzători să-i consulte în legatură cu toate problemele lor. Legarea şi dezlegarea căsătoriilor, intră în aceeaşi categorie de ocupaţii oculte. O mulţime de oameni susţin că au consultat cel puţin o dată persoane care se declară mediumuri, care vorbesc cu morţii şi aduc veşti din lumea de dincolo.

Cum am putea distinge adevărul de minciună într-o lume aflată sub domnia întunericului, fără descoperire de la Dumnezeu? Când chiar şi religii care se declară creştine, pun înaintea Bibliei studii, broşuri şi tradiţii care susţin doctrina lor, ne este foarte greu să descoperim adevărul. Aşa că singura soluţie este să cerem înţelepciune şi călăuzire de la Dumnezeu. Dacă găsim într-o carte lucruri care nu sunt scrise sau susţinute de Biblie, atunci acea carte nu prezintă credibilitate. Verificaţi tot ce citiţi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Aşa cum pe fiecare pachet de ţigări scrie: "Tutunul dăunează grav sănătăţii" la fel ar trebui să scrie şi pe publicaţiile şi emisiunile care abundă de ocultism: "Pericol de moarte, dăunează grav relaţiei cu Dumnezeu".

În Galateni 6:7, Pavel ne avertizează: "Nu vă înşelaţi. Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera". Ar trebui să fugim cât mai departe de tot ce conţine termeni ca metafizic, paranormal, ezoteric.

CAPITOLUL 8

ASTROLOGIE, ZODIACE SAU LUMINĂTORI

> "Dumnezeu a zis: 'Să fie nişte luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii şi să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.' Şi aşa a fost."
>
> (Geneza 1:14-15)

Intenţia cu care a făcut Dumnezeu astrele, este clară: să slujească de luminători pământului şi să ajute omul să măsoare timpul: ani, luni, zile.

În Psalmul 147:4 ni se spune că fiecare stea are un nume. Se pare că aceste nume s-au pierdut de-a lungul timpului, iar ceea ce astrologii folosesc acum sunt puţine din numele vechi rămase din scrierile arabă şi ebraică. Cele mai multe sunt numele astronomilor şi oamenilor de ştiinţă care le-au descoperit sau au fost numite în funcţie de unele scopuri.

În Geneza 37:9, Iosif, unul din cei 12 fii ai lui Iacov, are un vis în care soarele, luna şi 11 stele i se închină. Fiindcă poporul evreu, ca şi cel islamic, au 12 seminţii, fiind formate iniţial dintr-o familie cu 12 fii, iar semnele zodiacale prin care soarele trece aparent în cursul unui an, sunt tot 12, de aici s-a inventat sistemul de "măsurare" a destinului omenesc. Prima referire la zodiac se face în Biblie în Geneza 11:4, când oamenii s-au unit încercând să construiască un turn cu care să ajungă la cer. După

ce Noe şi-a salvat familia din potop, urmaşii fiilor lui, Sem, Ham şi Iafet, au încercat să construiască acea clădire crezând că vor ajunge la Dumnezeu cu ea. Acest turn avea în vârf semnele zodiacale şi de atunci omul a început să folosească aceste calcule ca să determine de ce anumite lucruri se întâmplă în viaţa omului. Încă de pe vremea lui Adam, legătura oamenilor cu Dumnezeu s-a rupt şi după cum se vede, chiar din primele generaţii, oamenii au căutat propriile căi de a ajunge la Dumnezeu. Din nou, în ce priveşte zodiacele şi astrologia, se pare că avem de-a face tot cu faptul că omul a mâncat din pomul cunoştinţei. Dumnezeu n-a permis ca omul să ridice acel turn, El a încurcat limbile şi de atunci există atâtea limbi vorbite în lume. A făcut asta pentru a despărţi oamenii unii de alţii, ca să nu se mai poată înţelege în aplicarea gândurilor lor nebune cât şi pentru a-i pedepsi pentru aroganţa lor de a încerca să ajungă la El prin mijloace proprii.

Planul oamenilor a fost dejucat de Dumnezeu, diavolul nu a renunţat la această idee şi reuşeşte şi azi să convingă mulţi oameni că aceste metode sunt bune, calculele astrologice sunt veridice, iar influenţa astrelor asupra destinului oamenilor este definitorie şi implacabilă.

În dorinţa lui de a înţelege misterele universului, omul priveşte de când e lumea cerul, încercând să înţeleagă rostul lucrurilor. După ce primele telescoape au descoperit că nu soarele se învârte în jurul pământului ci invers, apoi au fost descoperite primele planete şi aranjarea sistemului solar, a apărut o ştiinţă nouă: astrologia, prin care, bazându-se pe descoperirile astronomice, s-a început întocmirea hărţilor stelare, iar pe baza periodicităţii rotaţiei stelelor şi planetelor să facă statistici conform cărora anumite evenimente se petrec cu regularitate în funcţie de poziţia aştrilor. Nu este revistă sau emisiune tv care să nu conţină horoscoape, desigur, foarte diferite unele de altele, însă atât de diverse încât avem de unde alege ce ne convine, ce ne place, ce sună bine.

Aşa cum mitologia greacă sau latină se bazează pe frânturi de adevăr, dar deviază de la el căzând în denaturări groteşti, aşa şi astrologia contemporană denaturează grav de ceea ce Dumnezeu a intenţionat să fie luminătorii.

Crezând în influenţa aştrilor şi constelaţiilor asupra destinului omenesc, oamenii transformă aştri în zei cu puteri supranaturale, divine, care-şi pun implacabil amprenta asupra destinului nostru. În acest mod, aştri devin zei cărora ne închinăm şi cărora le aducem jertfe, supunându-ne cerinţelor lor, căutând să-i îmbunăm. Ştim din emisiunile istorice cum oamenii din vechime ucideau prizonieri de război în numele zeului soare, cum sacrificau fecioare neprihănite ca să fie ploaie sau ca să se oprească ploaia. Acum nu mai facem aşa ceva, dar ne sacrificăm timpul şi banii pe altarele zodiacelor şi horoscoapelor pentru că vrem să ne aflăm viitorul, ca să nu avem surprize şi pentru că ne place certitudinea şi siguranţa. Aşa cum la vechile civilizaţii amerindiene, închinarea la zeii astre lua forme extreme, aşa şi azi oamenii cred cu aceeaşi tărie că destinul lor este determinat de rotaţia planetelor şi se ajunge la programarea vieţii, naşterii, căsătoriilor în funcţie de astre. Nu numai atât, ci oamenii îşi aleg partenerul de viaţă în funcţie de compatibilitatea astrală, îşi aleg meseria după cum le recomandă astrologul, fac precum roboţii ceea ce li se recomandă şi devin ceea ce alţii le sugerează că sunt din cauză că s-au născut sub o influenţă astrală sau alta. Dacă eu m-am născut în ianuarie, însemnă ca sunt capricorn. Sunt o persoană voluntară, încăpăţânată şi independentă. Deci orice relaţie cu un vărsător, va fi sortită eşecului. Câtă vreme mi-am ghidat viaţa după aceste lucruri, m-am despărţit de soţul meu de două ori şi ne certam mereu. După ce L-am cunoscut pe Dumnezeu şi am renunţat la idolii cereşti, am devenit o familie echilibrată şi stabilă, fără urcuşuri şi coborâşuri. Avem probleme, ca orice cuplu, pentru că nu întotdeauna comunicarea este ideală, dar nu am ajuns la rupturi, ca înainte, la certuri şi probleme mari, pentru că acum cel care guvernează viaţa noastră este Dumnezeu şi El a decis că a fost voia Lui să fim împreună. Aşa decide El întotdeauna, să fie un singur bărbat pentru o singură femeie şi dacă viaţa noastră este călăuzită de El, niciodată nu vom înţelege altfel lucrurile

Dacă astrele sunt create de Dumnezeu, înseamnă că au un rol bine definit în univers, dar de la adevărul acesta până la exagerarea că ele ne domină existenţa, este distanţă ca de la cer la pământ. Fazele lunii generează mareele, exploziile solare dau radiaţii care provoacă tulburări,

stări de agitaţie sau arsuri periculoase ale pielii, până la cancere. Sunt lucruri bine ştiute, că nu este recomandată expunerea la soare la anumite ore sau în anumite zile de maximă activitate solară, dar nu Dumnezeu este de vină, ci omul care a poluat atât de tare atmosfera încât în anumite locuri pătura de ozon, care protejează pământul de razele periculoase, s-a spart şi acum ele pătrund nestingherite. De la mic la mare, cosmosul este condus de aceleaşi legi divine, de aceea anumite lucruri se suprapun, pentru că sunt create de acelaşi Dumnezeu, de aceea anumite lucruri sunt ciclice şi interdependente, însă nu sunt determinate unele de altele ci merg împreună în aceeaşi direcţie.

Şi când te gândeşti care a fost scopul iniţial pentru care Dumnezeu a creat astrele, acela de a măsura vremurile şi cât de tare a deviat omul de la acest scop. De la ce vrea Dumnezeu să reveleze pe harta cerului până la invenţiile astrologilor e de asemenea o distanţă de ani lumină.

Oricine ştie că la naşterea Fiului lui Dumnezeu a apărut o stea nouă pe cer, care a călauzit păstorii şi magii la iesle. În acelaşi fel lasă Dumnezeu şi acum semne pe cer dar nu le vom putea descifra fără ajutorul Lui. S-au descoperit scrieri vechi care confirmă existenţa stelei naşterii pe cer în perioada în care a fost consemnată naşterea lui Isus. S-a dovedit încă odată ca Biblia este adevărată.

Ce se poate întâmpla atunci când oamenii încearcă să înţeleagă semnificaţia astrelor fără călăuzire divină? La începutul secolului 21 o sectă credea că odată cu cometa care îşi anunţa prezenţa, va trece o navă extraterestră pe lângă pământ. Ei credeau că aceşti extratereştrii sunt urmaşii celor care au "plantat" viaţa pe pământ, şi, pentru că voiau cu disperare să ajungă la ei, s-au sinucis în grup. Învăţaţii orientului, care au venit să se închine Regelui de curând născut, au ştiut să citească corect semnificaţia stelei, dar acei sectanţi au ales iadul, pentru că au crezut o minciună. Nimeni în afară lui Dumnezeu nu poate lua viaţa, nici diavolul, nici omul.

Dacă stăm toamna afară şi privim cerul, vom putea privi cele mai minunate ploi de stele. Sunt perioadele în care cad cei mai mulţi meteoriţi, care se ştie că în contact cu atmosfera, ard. Dacă alegem să fim

superstiţioşi, putem urmări a doua zi ştirile, ca să vedem cine a mai murit, dar asta nu are suport în realitate. În loc să contemplăm cerul şi să ne bucurăm de frumuseţile pe care Dumnezeu le-a creat pentru noi, noi alegem să-L jignim cu superstiţiile noastre.

Ceea ce astrologii de azi susţin despre corelaţia între astre şi soarta omului, este de natură demonică, cu scopul de a-l îndepărta pe om de Dumnezeu, de natură să ne arunce praf în ochi ca să nu vedem rătăcirea în care ne atrag. În cartea Deuteronom, Dumnezeu ne avertizează în legătură cu asemenea practici: "Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer, şi văzând soarele, luna şi stelele, toată oştirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor şi să le slujeşti: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut şi le-a împărţit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg." (cap.4:19). Criticii ar putea spune că nu se închină lor, cum făceau egiptenii. Dar ceea ce fac ei, cum se numeşte? Când îţi organizezi viaţa în funcţie de stele, cum se numeşte? Orice lucru sau faptă care trece pe primul plan în viaţa noastră înaintea lui Dumnezeu, este idolatrie. De aceea spuneam că este de natură demonică, pentru că diavolul este cel care ne dă de lucru ca să ne petrecem vremea cu asemenea lucruri în loc să stăm în prezenţa lui Dumnezeu, să-I cerem Lui sfatul. Însă Dumnezeu ştie că noi suntem slabi, supuşi firii, naturii noastre pământeşti şi El are răbdare cu noi, până înţelegem care este adevărul, însă nu ne va lăsa să greşim la infinit. Ps.103:13-14 ne spune: "Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci ştie din ce suntem făcuţi; Îşi aduce aminte că suntem ţărână." În Deut.18:10, Dumnezeu interzice meşteşugul de cititor în stele, de vestitor al viitorului. Noi nu avem nevoie de zodiace şi de ghicitori să ne spună viitorul, pentru că omului nu-i este permis să ştie viitorul. Nimeni nu ştie vremurile şi soroacele, decât Tatăl. Ce este omul să le ştie? (Fapte 1:7). Oricine are asemenea preocupări, trebuie să ştie că se află pe teritoriul diavolului. Atunci când citeşti un horoscop şi ţi se spune: "Azi vei întâlni un amic" sau "Azi vei pierde nişte bani" diavolul va avea grijă să ducă aceste lucruri la îndeplinire, ca să ne facă superstitioşi sau să ne facă dependenţi de

aceste preziceri. Şi cel rău va avea câştig de cauză asupra ta, pentru că te-a manipulat şi a obţinut de la tine ce a vrut.

Legăturile astrologiei cu ocultismul, nu sunt nici întâmplătoare, nici neînsemnate. Dacă veţi încerca să vedeţi ce stă în spatele horoscoapelor, veţi vedea că este ghicitorie, sau în cel mai bun caz, pură speculaţie, de pe urma căreia, aceşti şarlatani câştigă bani grei. Marea majoritate a astrologilor sunt şi vindecători sau bioterapeuţi sau mediumuri. Cei care susţin că sunt foarte avansaţi, foarte pricepuţi, susţin că au primit "darul" de la fiinţe evoluate spiritual, cu care ţin legătura. Astrologii cu mare căutare sunt mediumuri. Puţini sunt cei care recunosc, dar sunt şi destui care se laudă cu asta. Dacă aţi avea curiozitatea să urmăriţi reportaje sau interviuri cu aceşti oameni, v-aţi îngrozi ce aţi auzi, v-aţi da seama imediat că sunt sub influenţa diavolului, de la privirea împăienjenită, până la siguranţa şi aroganţa afişate.

În orice adunare, petrecere, reuniune, nu auzi vorbindu-se decât despre astrologie, când cineva se prezintă, spune: "Sunt George, sunt în peşti" sau când un părinte se plânge de fiul încăpăţânat, spune: "nu e de mirare, e berbec!". Astrele îşi pun puternic amprenta asupra noastră, pentru că ne punem singuri sub blestem, declarând că astrele sunt cele care ne guvernează viaţa.

Dacă urmărim la televizor emisiuni ştiinţifice, rămânem uimiţi de câte lucruri noi s-au descoperit în ştiinţă, vedem cum oamenii caută să descopere tainele universului şi apariţia lui, caută să-şi depăşească graniţele cunoaşterii şi să descopere noi galaxii sau sisteme solare locuibile. Majoritatea descoperirilor din ultimul secol, nu numai că au fost făcute de oameni care credeau în Dumnezeu, dar şi confirmă că universul a fost creat şi nu a apărut de la sine. Dar aceste descoperiri de bun simţ nu sunt trâmbiţate, revistele ştiinţifice nu se vând ca cele pline de senzaţional, de "miracole". Poveştile cu fantome şi cu extratereştri sunt mai căutate şi mai vândute.

Dacă ne gândim cât de mare este universul acesta, pare imposibil să nu mai existe viaţă nicăieri. Ne punem imaginaţia la încercare şi mintea la lucru şi încercăm să descoperim acul în carul cu fân. Este un lucru bun, dar Dumnezeu nu va permite să descoperim alte planete locuibile până

nu vom învăţa să respectăm ceea ce deja ne-a dat: pământul acesta minunat.

Astrele nu ne conduc viaţa numai dacă le lăsăm. În ceea ce mă priveşte, prefer să fie Dumnezeu Cel care o face.

Diavolul nu are putere asupra noastră decât atunci când îi permitem. În primul capitol din Iov, Biblia ne relatează o poveste interesantă: diavolul merge înaintea lui Dumnezeu şi-I cere să-l lase să-i facă rău lui Iov. Dumnezeu îi permite să pună la încercare renumita credinţa a lui Iov, dar nu-i permite să-i ia viaţa. Acum noi putem fi copiii lui Dumnezeu prin credinţă. Desigur că diavolul nu va sta degeaba, ci va încerca să ne facă să ne întoarcem din drum, dar dacă nu ne îndoim de Dumnezeu, El ne va proteja.

Sistemul de stăpânire a minţii oamenilor, se numeşte astrologie. El este cel mai răspândit şi cel mai uşor de acceptat, pentru că oamenii nu ştiu cât poate fi de dăunător. Ca şi lucrurile despre care am vorbit în capitolele precedente, par inofensive, dar sunt periculoase şi ne expun puterilor întunericului.

Istoria pământului se împarte în ere. Periodicitatea lor este dată de poziţia astrelor pe cer. Intenţia lui Dumnezeu faţă de ceea ce se întâmplă acum, este dureros de departe. Era în care trăim se numeşte era peştilor. Este perioada răspândirii Evangheliei în care mulţi oameni vor cunoaşte adevărul care va răspândi negura zodiilor. Chiar şi oamenii din vechime ştiau că soarele parcurge perioade care sunt menite să ne explice scopul lui Dumnezeu pentru noi, însă acest mesaj profetic a fost deturnat de la scopul iniţial de ceea ce fac astrologii astăzi. Scopul Sfinxului din Egipt este să ne spună că istoria omenirii va avea 12 ere, începând cu un cap de femeie (zodia fecioarei) şi terminând cu un corp de leu (zodia leului). În încercările lui disperate de a tulbura mintea omului, Satan inventează tot felul de metode şi contorsionează fiecare lucru lăsat de Dumnezeu ca să ne zăpăcească. Dacă vă uitaţi în substratul astrologiei, nu aveţi cum să nu vedeţi cine anume stă şi conduce totul din spate. Avem nevoie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu şi să nu ne mai lăsăm minţiţi de cel rău, pentru ca-i vom deschide portiţa inimii noastre şi el va profita imediat, punând stăpânire pe convingerile noastre, pe principiile şi

valorile noastre. El nu va veni să ne ceară: "închină-te mie", pentru că ştie că această abordare nu va avea succes, dar, aşa cum a făcut în Eden, va veni cu şoapte mincinoase la adresa lui Dumnezeu, cu vorbe înşelătoare, cu ispite cărora ştie că nu le vom rezista şi cu soluţii imediate, cum sunt zodiacele. Scopul acestei cărţi este de a deconspira o parte din metodele lui de acţiune şi de a avertiza oamenii asupra pericolelor la care se expun, din neştiinţă sau din dorinţa de a avea un oarecare control asupra propriei vieţi.

De curând, am urmărit pe Discovery o emisiune despre astrologie. Mi-a atras atenţia imediat. Producătorul emisiunii punea faţă în faţă fizicieni, astronomi şi astrologi. Am stat şi am ascultat cum oameni de diverse formaţii îşi susţineau punctul de vedere. Astrologii spuneau că calculele de azi se bazează pe statistici vechi, deci dacă s-a constatat în timp că un anumit eveniment se întâmplă atunci când planetele au o poziţie anume, înseamnă că şi pentru prezent este valabil. Se exemplifica cu alegerea preşedinţilor americani şi se susţinea că un anumit an, numit de ei "anul zero", este contraindicat pentru alegerea unui preşedinte şi totul a început în 1840 cu uciderea unui preşedinte american. Se pare că un preşedinte din secolul 20 a ţinut cont de sfaturile unui astrolog şi i-a mers bine. Sigur că acel om a avut un succes nemaipomenit după publicitatea care i s-a făcut. Întrebarea care rămâne este: oare e bine ca o naţiune să fie condusă de un astrolog, oricât s-ar dovedi el de grozav? Conjuncţiile dintre planete sunt semne clare pentru un astrolog, în legătură cu evenimentele care se vor întâmpla. Se pare că tot mai mulţi oameni influenţi sunt obsedaţi de consultarea horoscoapelor. Se dădea un exemplu despre un agent de bursă care şi-a condus întreaga viaţă după mişcarea planetelor. Astrologii susţin că omul are propria voinţă care îl poate ajuta să îşi atingă potenţialul maxim, mai ales atunci când cunoaşte viitorul. Deşi astrologii spun că e un lucru bun să ştii din timp ce ţi se va întâmpla, mie mi se pare fatalitate. Eu cred din adâncul inimii mele că Dumnezeu guvernează acest univers cu dragoste. Dumnezeu ESTE dragoste (1 Ioan 4:8). Nu cred că Dumnezeu ar lăsa să se nască un om numai ca să se chinuie. Oamenii sunt chinuiţi de diavol, nu de Dumnezeu, care este îndurare. Sunt chinuiţi pentru că nu-L cunosc pe

Dumnezeu şi nu înţeleg lucrurile, iar tot ce li se întâmplă pare rău. Cum poate cineva să creadă că, dacă atunci când s-a născut, Pluto era planeta sub influenţa căreia era? Ca şi cum va fi sub influenţa medicului care l-a adus pe lume. Acum nu-i rămâne decât să gândească şi să simtă plutonian? Astrologii spun că planetele imprimă la naştere persoanei o energie care-i va ghida viaţa cu precizie. Astrologia vedică face parte din cultura hindusă. Constă în analizarea comportamentului, folosind tipare pentru calcularea viitorului. La fiecare 72 de ani, pământul dă înapoi cu un grad. Poziţia pământului s-a schimbat cu 24 de grade în ultimii 2000 de ani. Sistemul vedic are 15 hărţi diferite şi 12 semne zodiacale. Astrologii hinduşi susţin că ei sunt cei mai precişi şi prezicerile lor au cea mai mare acurateţe, dar aşa susţine fiecare. Atunci pe care să crezi? În această emisiune a apărut şi un fizician, Will Keepin. El a fost cel care a demontat toată construcţia din cărţi de joc a astrologilor. Plin de bun simţ, a demonstrat că în nici un caz oamenii nu sunt dependenţi de mişcarea astrelor, că energii atât de îndepărtate nu au cum să influenţeze viaţa noastră şi că, atât mişcarea planetelor, cât şi viaţa oamenilor fac parte dintr-un plan mai mare ca fiecare luată în parte, de aceea pare că ele coincid, însă adevărul este că nu depind una de alta ci că împreună sunt parte dintr-un plan mai complex. A demonstrat de asemeni că anumite evenimente din viaţa omului pot fi calculate în multe alte feluri şi se va ajunge la aceleaşi rezultate. Oamenii de ştiinţă calculează toate astea prin metode total diferite şi ajung la aceleaşi concluzii. Exemplul pe care l-a dat el a fost, cât stres îi trebuie unui om să facă o depresie? Planetele şi soarta nu au o relaţie cauză-efect ci doar merg împreună în aceeaşi direcţie. Dacă încercăm să vedem dincolo de toate aceste demonstraţii, vom vedea că la cârma tuturor lucrurilor stă Dumnezeu, că toate lucrurile sunt guvernate de aceleaşi legi şi din toate astea se poate trage o singură concluzie: şi în ce priveşte astrele, oamenii s-au oprit la jumătatea drumului. Cum am spus şi-n capitolele precedente, oamenii de fapt Îl căută pe Dumnezeu, dar Îl caută pe căi greşite, când El poate fi găsit atât de uşor! Tendinţa omului de a complica lucrurile l-a dus de multe ori la mari dezamăgiri şi eu nu fac excepţie. Nu putem vedea ce este evident, în faţa ochilor noştri, dar scormonim printre stele ca să căutăm sensul vieţii.

A fost, este şi va rămâne o bătălie pierdută. Dumnezeu nu ne lasă să descoperim decât ceea ce suntem capabili să administrăm. Dumneavoastră aţi da în mână copilului de doi ani un cuţit? În loc să mergem la rădăcina tuturor lucrurilor, ne mulţumim să scurmăm scoarţa, poate şi pentru că ne e teamă să recunoaştem cine suntem de fapt. De-a lungul a 6000 de ani de existenţă a omului, s-a văzut bine că nu suntem în stare să ne descurcăm singuri, dar nu ştiu de ce ne încăpăţânăm să nu învăţăm din greşelile altora. Ne place să testăm pe pielea noastră tăria "pragului de sus". Şi când copiii noştri fac asta, îi pedepsim.

Sistemele similare funcţionează la fel. Principiul antic e valabil şi azi: cum e sus, e şi jos. Modelele stelelor, modul lor de funcţionare se aseamănă cu tiparele care sunt şi în noi. Tot ce însemnă mişcare este în corelaţie cu tot ce este în jur. Este o organizare invizibilă responsabilă cu corelarea sistemelor, în totalitatea lor. Astrologii oferă un discurs convingător despre relaţia cauză-efect între mişcările planetelor şi soarta omului, fără nici o bază în realitate. Ordinea universului este perfectă şi este valabilă în toate domeniile existenţei, materiale sau nemateriale, acesta este adevărul. Iar această ordine este în controlul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 9

VRĂJITORIE, HARRY POTTER ŞI DUMNEZEU

Aşa cum luminătorii au fost lăsaţi de Dumnezeu să lumineze, iar omul, sub influenţa celui rău aduce întuneric asupra semenilor săi, căutând să descifreze înţelesurile cerului, tot aşa foloseşte diavolul şi ghicitul şi vrăjitoria să determine omul să-şi caute viitorul în ceaşca de cafea sau în frunzele de ceai. De ce ar fi lucrurile acestea atât de periculoase? Aparent, nu sunt, însă implicaţiile lor sunt grave. Ultimele best-seller-uri, ca Harry Potter, seriale pentru copii ca "Farmece" sau "Sabina, vrăjitoarea adolescentă", filme cu vampiri şi demoni de care abundă programele tv şi internet café-urile, deschid copiilor porţi spre ocultism, îi învăţă cum să-şi vrăjească un coleg care nu le place, sau l-a supărat şi le deschide apetitul către preocuparea pentru magie. I-o fi zicând albă, dar tot magie e! Seriale de desene animate, ca Pokemon "drăguţul monstruleţ de buzunar", fac copilul să creadă că poate obţine orice cu ajutorul unei mascote galbene de buzunar. Cum ar putea o poveste ca a inteligentului copil Potter să pună stăpânire pe copiii noştri? Toate cărţile descriu magie. Descriu metode de a face vrăji. Dacă ai curiozitatea să intri pe internet, vei avea surpriza să constaţi cum copiii iau foarte în serios magia. Vei citi mărturii ale copiilor care povestesc cum folosesc metodele din cărţi ca să câştige un prieten, ca să rupă o relaţie, ca să îmbolnăvească o persoană, ca să facă rău. De la aceste mărturii şi până la întâlniri ritualice, noaptea în păduri, nu e decât un pas. Revistele Wicca îi vor arată să avanseze cât mai repede în descoperirea a noi metode de a se impune în şcoală, între prietenii din cartier. Familiarizaţi de mici cu tehnici de manipulare, le va fi mai uşor să se alieze cu practicanţii vrăjitoriei, misticismului, meditaţiei, ocultismului, practicanţii magiei negre şi albe, vodoo.

Înlăturați din preajmă, din educația și din viața copiilor cărți ca Harry Potter, jucării ca Pokemon, rechizite, ghiozdane, haine cu aceste personaje, chiar dacă vor plânge și vă vor acuza că datorită dumneavoastră nu sunt la modă. Rugați-vă pentru ei ca Dumnezeu să-i protejeze de influențele răului și căutați să țineți o legătură permanetă cu copilul pentru a vedea ce preocupări are și ce prieteni își face.

Vrăjitoria are un mare impact asupra societății contemporane. Așa cum consultă horoscoape, oamenii căuta mereu descântătoare sau vrăjitoare să le ghicească în cărți, în cafea, în cărțile de tarot, în frunzele de ceai, în bobi, în globul de cristal, consultă oracole ca să-i îndrume în viață, în dragoste, în afaceri. Cred în vise și au premoniții pe care nu le înțeleg, dar care îi mână să caute "specialiști" care să-i edifice.

Nu poți să nu rămâi uimit de numărul mare de oameni care practică aceste lucruri și nu ține de educație, ca să zici că numai cei fără școală fac asemenea lucruri, ba chiar numărul celor școliți este destul de mare ca să înțelegem că lucrurile sunt mai grave decât credem. Altfel, ce ar putea face o profesoară sau un medic să intre pe ușa unei țigănci ca să-și afle viitorul? Intelectuali, oameni de afaceri, cad pradă acestor vulturi și până să se dezmeticească, se trezesc cu buzunarele goale. Dar cine credeți că merge să reclame așa ceva? Nimeni nu ar recunoaște că a fost înșelat de o țigancă analfabetă.

Am văzut un articol alarmant într-o revistă care susținea că "nici o țară din Europa nu are ritualuri mai bogate și mai bine păstrate, de comunicarea cu lumea de dincolo", ca țara noastră (Iana Padureanu - "Formula AS"). Când se apropie luna octombrie, pe toate posturile abundă programe despre "tradițiile românești atât de bogate în mituri și povești cu zâne și strigoi". Acum am preluat de la americani și halloweenul, de parcă nu ne-ar fi ajuns ziua morților sau tradiționalele sânziene, drăgaice care se înfurie dacă cineva nu le face pe plac și fură puterea vindecătoare a plantelor de leac, sau atâtea mume ale pădurii, zâne bune și rele, iele turbate care atacă drumeții când îi prinde noaptea prin pădure, ca să nu mai vorbim de vârcolaci și fantome sau stafii în care cred toți românii de pe la țară.

Descântecul este un alt obicei foarte practicat la noi, care de altfel

este considerat nu numai inofensiv, ci şi benefic. Dacă citim din Cuvântul lui Dumnezeu, vom vedea că El are altă părere. Deuteronom 17:10-14: ”Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşug de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ţii în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele şi de ghicitori; dar ţie, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ţi îngăduie lucrul acesta.”

Adevăratele efecte asupra vieţii noastre se vor vedea în timp, dacă vom fi vreodată tentați să consultăm acest tip de ghicitori. Lumea a fost făcută prin cuvânt. Deci cuvintele au putere. Am să fac o afirmație care pe mine m-a şocat când am auzit-o prima dată: diavolul nu cunoaşte gândul omului, decât în cazul în care omul este posedat, dar în momentul în care rostim cuvântul, el ia la cunoştinţă. Matei 16:19; 18:18 ne spune: “Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.” Domnul Isus le vorbeşte ucenicilor şi le spune aceste lucruri. Însă, lumea a fost făcută prin cuvânt şi cuvintele au putere să dea viață sau să ucidă. În momentul când rostim cuvintele diavolul află ce gândim şi se va folosi de cuvintele noastre ca să facă întocmai. Când mergi la ghicitor el îți va spune nişte lucruri, va face nişte afirmaţii în legătură cu viața ta. Aruncă ”sentințe” ca: te vei îmbolnăvi peste o săptămână, îți va muri cineva drag în curând, vei pierde o sumă de bani, etc.

Cuvintele care ne sunt adresate, cât şi cele pe care le adresăm altora au puterea de a modela viața. Dacă părinții vor spune despre tine: ”nu eşti bun de nimic, ai să ajungi un ratat”, asta te va îndrepta spre o viață de eforturi mari pentru a-ți dovedi ție şi lor că nu e aşa, dar parcă toate merg spre eşec şi nu ştii de ce. Doar tu faci tot ce poți şi încet, încet ajungi să le dai dreptate. Dacă tu îți vei spune mereu: ”viața mea n-are nici un sens, mai bine mor”, vei cădea într-o depresie care te va conduce

la sinucidere sau te vei îmbolnăvi. De aceea trebuie să avem grijă ce cuvinte folosim şi ce cuvinte primim. În aceeaşi ordine de idei se interzice consultarea ghicitorilor pentru protecţia noastră pentru că, prin acele sentințe ei vor pune asupra noastră un blestem care ne va hotărî viitorul, ne va influența viața în direcția în care a fost rostit.

Aşa funcţionează şi legăturile. Pentru cei care consultă ghicitori sau preoți care deschid pravila sau se ocupă cu asemenea tălmăciri, sunt foarte cunoscuți termeni ca: ai făcături, ți-e legată căsnicia, ai blestem de moarte, ai legături de sărăcie. Apoi preotul sau ghicitoarea, pretinzând că știu cine te-a legat sau blestemat, îți va cere bani sau bunuri ca să se "roage" pentru tine sau ca să dezlege legăturile tale. Toți aceşti oameni sunt incapabili să facă aceste lucruri. Nu au cum să dezlege ceva de care şi ei înşişi sunt legaţi. Singurele persoane care au discernământ în a despărți răul de bine sunt aceia cărora Dumnezeu le-a dăruit Duhul Sfânt, iar aceştia sunt creştinii născuți din nou.

Singurul fapt că aceşti dezlegători folosesc ritualuri este suficient să ne dovedească ce fel de forţe utilizează ei (sau sunt folosiți de ele). Magia este magie, fie ea albă sau neagră. Implicarea oamenilor în ocultism, oricât ar fi el de bine acoperit de haine inofensive, atrage după sine deschiderea spre forţe care stau în spatele celor care se ocupă cu aceste lucruri.

Scrierea automată, numerologia, consultarea oracolelor, masa de spiritism- chemarea morților, fermecarea, licorile magice, vrăjile pentru dragoste, moarte, despărțire, pentru a avea pe cineva, păpuşile magice, amuletele, talismanele, cărticelele sfințite, ghicitul în palmă, în cafea, în cărți, tarot, frunze de ceai, bobi, globul de cristal, frenologia (ghicitul în forma craniului) şi altele, toate sunt unelte de care se foloseşte cel rău pentru a căpăta acces în viața noastră. Pentru că el nu are acces decât atunci când noi, conştient sau incoştient îi deschidem uşa. Nu va pierde ocazia şi va acţiona în viața noastră în direcția dorită de el: supunerea şi distrugerea. Jocurile video, internetul, moda şi muzica sunt doar câteva din domeniile prin care diavolul se insinuează în viaţa noastră şi a copiilor noştri. Dacă îi dăm ocazia, n-o va rata.

Omul are tendinţa de a alege răul, în mod natural. Deşi încercăm să ne impunem nişte principii morale, obosim repede şi renunţăm. De ce să mergem împotriva curentului când e mai uşor să înotăm împreună cu el?

Dumnezeu ne cere să mergem împotriva curentului şi nici măcar nu ne promite că ne va fi uşor, dar ne promite că ne va fi alături, iar finalitatea va fi veşnicia cu El. De aceea spun că atracţia omului către rău este patologică. Dacă pui un copil să aleagă între două jocuri, unul violent şi plin de sânge şi unul de cultura generală drăguţ şi nevinovat, va alege violenţa. Cu atâtea "bombardamente" muzicale pline de violenţă, droguri şi sex, cu atâtea reviste pline de trupuri goale, ne mirăm că la un moment dat copiii noştri o vor lua razna? De dragul acceptării sunt de acord să-şi aleagă prieteni dezaxaţi, pentru că părinţii nu-i înţeleg. De dragul bravadei, încearcă tot felul de experienţe noi şi ajung să fie dominaţi de păcat. Atunci când în familie tabuurile sunt la loc de cinste, să nu ne mirăm că fiul nostru va accesa pagini de pornografie pe internet având pe urechi căşti care urlă muzica metal, purtând mesaje de genul: aruncă-te de pe pod, drogheză-te până nu mai şti de tine, etc. Cum să transmiţi copiilor valori într-o lume a nonvalorii, a lui Harry Potter şi a lui Pokemon? Atunci când noi înşine fumăm şi bem, vine un moment când copiii noştri vor încerca şi ei aceste lucruri iar noi îi vom certa: "nu fă asta, nu e bine", dar noi vom continua s-o facem. Să nu ne mirăm că după noi va creşte o generaţie stăpânită de alcool şi droguri, pentru că singurul lor model am fost noi.

Desigur că multora le voi părea o paranoică închisă într-un glob de sticlă, dar este mai bine să previi boala decât s-o vindeci. Puţini oameni înţeleg şi acceptă asta.

Avem tendinţa să încercăm marea cu degetul, dacă alţii au putut, eu de ce n-aş putea? Tot ce face farmecul vieţii, este atrăgător şi interesant, însă ceea ce umple golul pe moment, poate părea suficient, dar curând noutatea va dispărea şi va rămâne un gol şi mai mare, tot mai greu de umplut.

Poate vă întrebaţi ce legătură au toate reflecţiile astea cu tema capitolului, dar vă voi răspunde că aşa cum o întrebare greşită va primi un

răspuns greşit, aşa şi un mod de viaţă greşit, va avea o finalitate pe măsură.

Atât de uşor oamenii cochetează cu ocultismul şi pe urmă pretind că nu au ştiut! Dar Dumnezeu ne-a construit cu gândire, de ce n-o folosim? Adevărul este că nu avem termene de comparaţie, de aceea vă sfătuiesc să citiţi şi ultimul capitol al acestei cărţi. Dar mai important ca orice aţi găsi scris vreodată, este Biblia.

Lăsaţi cărţile care vă învaţă să ghiciţi în palmă, să interpretaţi visele, lăsaţi horoscoapele şi zodiacele, lăsaţi superstiţiile, nu le mai permiteţi să vă conducă viaţa, nici stingerea cărbunilor, contra deochiului, nici zbaterea pleoapelor, nici mâncărimea palmei, nici ceasurile bune sau rele, nici vecinii care tocmai se întorc după ce au golit găleata, nici pisicile negre care vă taie calea tocmai când aveţi ceva urgent de rezolvat, nici ziua de marţi sau vineri 13, nici ţiuitul urechilor, nici cântatul cucuvelei nu sunt semne de la Dumnezeu că trebuie s-o luaţi într-o direcţie sau alta. Singurul este Dumnezeu care trebuie să vă spună asta şi-n care puteţi avea încredere deplină.

În loc să mergem la ajutorul diavolului şi al marionetelor lui, atunci când avem probleme care par că nu-şi mai găsesc rezolvarea, mai bine şi mai sigur este să mergem la Tatăl ceresc. Nu vă bazaţi pe oameni care iau Numele Domnului în deşert, care sunt sub blestemul lui Dumnezeu datorită practicilor pe care aleg să le facă, nu lăsaţi şoapta diavolului să vă împiedice să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu şi să experimentaţi în viaţa dumneavoastră puterea Lui minunată. Am să vă citez ceva ce am găsit pe un site românesc: "…dacă vrăjitoria este atât de uşoară, de ce n-o practică toată lumea? Pentru că imensa majoritate a oamenilor a fost îndoctrinată de religii instituţionalizate – vezi Evul Mediu sau în ţările unde religia face politică. Când holocaustul final va avea loc, practicanţii religilor străbune şi cei ai ştiinţelor oculte, vor ţine laolaltă pe supravieţuitori sub îndrumarea Fiinţei Supreme". Nu ştiu pe ce-şi bazează afirmaţiile persoana care a scris aceste cuvinte, dar este cert că nu a citit Biblia, pentru că ar fi văzut că pe ultima pagină a ei stă scris: "Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli, şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună" (Apocalipsa 22:15).

Dar pe de altă parte, are dreptate: oricine poate practica vrăjitoria şi mulţi o practică fără să ştie. Fiecare om care a fost curios să vadă cam ce i-ar spune o ghicitoare sau un horoscop, sau a fost la un preot să-i deschidă pravila, sau a intrat într-un cabinet de bioenergie, de acupunctură sau a luat tratamente homeopatice, s-a expus forţelor întunericului, s-a contaminat. Împotriva acestor lucruri există doar o singură soluţie: pocăinţa. Veniţi înaintea lui Dumnezeu şi recunoaşteţi că aţi greşit căutând la oameni rezolvarea problemelor voastre. Pocăinţa are trei laturi: recunoaşterea păcatului, căinţa sau părerea de rău pentru ce ştim că am făcut rău şi renunţarea, adica decizia de a nu mai face. Nu este suficient numai să recunoaştem şi să ne căim, ci trebuie să şi decidem să schimbăm direcţia vieţii noastre. Mă rog pentru voi ca Dumnezeu să vă lumineze ca să puteţi face asta chiar azi. S-ar putea să nu mai existe altă ocazie. Ziua de mâine nu-i a noastră. Evrei 3:7-8 ne avertizează: "Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile…" pentru că ceea ce se va întâmpla, va fi că Dumnezeu nu vă va lăsa să intraţi în odihna Lui (versetul 11). Există Dumnezeu, cum un mare om spunea: "şi totuşi se mişcă" (Galilei), aşa zic şi eu: EXISTĂ DUMNEZEU şi dacă toată viaţa am fugit după trenul greşit, ştiu că acum sunt în trenul bun. Fie ca şi voi să descoperiţi adevărul.

CAPITOLUL 10

ÎNVĂȚĂTURĂ ŞI TRĂIRE

Dacă Biblia este singura carte care ne învaţă adevărul, atunci ar trebui să închei această carte cu ceea ce contează cu adevărat. Ce conţine Biblia şi ce ne învaţă ea?

Biblia este scrisoarea de dragoste pe care Dumnezeu a lăsat-o oamenilor, ca ei să ştie cine sunt şi care este rostul lor pe acest pământ.

Aşa că vom începe cu prima carte a ei, Geneza. Această carte este scrisă de Moise, este o carte istorică şi arată începuturile omenirii, aşa cum Dumnezeu le-a descoperit lui Moise, începutul revelaţiei de Sine a lui Dumnezeu. Între vidul nimicului din ateism şi puzderia de divinităţi din politeism, Geneza ne prezintă Creatorul universului, Dumnezeul unic, care este sursa, scopul şi suportul lucrurilor. La început, Dumnezeu a creat universul şi tot ce există. Conform Bibliei, omul a apărut cu 4000 de ani înaintea naşterii lui Isus. În Biblie expresia "zi" apare ca perioadă de timp diferită de la un context la altul, poate avea 24 de ore sau o eră. Cert e că Dumnezeu a ales formula "o zi" pentru a desemna perioada în care a creat lucrurile: lumina, cerul, pământul, soarele, luna şi stelele, vieţuitoarele mării, ale pământului şi apoi omul. Aşa cum nu ni se spune de unde a apărut Dumnezeu, nu trebuie să ştim cât a durat o zi, ci toate acestea ni se vor revela după ce vom ajunge în cer. În ziua a şasea Dumnezeu a pregătit pământul pentru a fi locuit de om. A creat o grădină superbă în care a aşezat doi pomi: pomul vieţii, care pare să fi fost hrana propriu-zisă a nemuririi şi pomul cunoştinţei binelui şi răului, care era de dorit ca să facă pe cineva înţelept. Aceşti pomi au explicaţii de tot felul, în funcţie de cine dă aceste explicaţii, dar esenţa păcatului constă în transferarea controlului asupra vieţii lor (a vieţilor celor doi oameni - Adam şi Eva) de la Dumnezeu la ei înşişi. Atunci ei au căzut testul ascultării, când au ales să nu asculte ci să mănânce din pomul oprit,

devenind stăpânii lor înşişi. Dumnezeu a creat omul să trăiască veşnic, dacă ascultă de El. A urmat căderea în păcat şi din prezenţa lui Dumnezeu. Biblia, în întregul ei, conţine planul lui Dumnezeu pentru om. Alegerea pe care omul a făcut-o în grădina Edenului a determinat viitorul relaţiei lui cu Creatorul său. Dumnezeu a şi început planificarea răscumpărării omului de sub dominaţia celui rău. Dumnezeu ştia ce se va întâmpla în grădină, dar a lăsat totuşi pomul acolo. Descrierea creării femeii este o primă anticipare a Bisericii, Mireasa lui Cristos. Aşa cum femeia a fost luată din coasta bărbatului atunci când el dormea, tot aşa şi Biserica a luat naştere din sângele şi apa care au curs din coasta lui Isus în timp ce El "dormea" pe cruce. În Vechiul Testament Dumnezeu vorbeşte despre Cel care va veni ca să răscumpere omul din păcat, care va plăti cu propriul sânge preţul pentru salvare. În vremea vechilor israeliţi, Dumnezeu stabileşte porunca jertfelor şi instituţia preoţiei care anticipează venirea lui Isus, iar El, Mielul lui Dumnezeu Se va jertfi odată pentru totdeauna şi pentru toţi oamenii, ca toţi cei care cred în El, să primească iertarea de păcate şi împăcarea cu Dumnezeu.

De-a lungul istoriei lui, omul a încercat mereu să verifice cele scrise în Biblie şi s-au descoperit tot mai multe situri arheologice care confirmă fapte şi evenimente descrise în Biblie.

Dacă Dumnezeu ştia ce va alege omul, de ce l-a făcut cu posibilitatea de a alege? Libertatea a fost darul pe care Dumnezeu l-a făcut omului, chiar dacă ştia ce va face cu ea. Însă, Dumnezeu ştia că omul va păcătui şi de aceea a şi pregătit planul de răscumpărare. Efectele păcatului se văd şi azi, de la naşterea cu durere, până la câştigarea cu greu a hranei, în timp ce multe plante nefolositoare cresc singure. Tot Geneza ne prezintă şi profeţia venirii Unicului născut din femeie, dar nu şi din bărbat. După alungarea omului din Eden, Adam şi Eva au fii şi fiice. Dumnezeu a dorit ca oamenii să se înmulţească şi să stăpânească pământul. Familia lui Adam şi a Evei a fost prima şi ei trăiau mult, sute de ani, în care năşteau mulţi copii. După ce Cain l-a ucis din gelozie pe fratele lui, Abel, instituţia familiei s-a schimbat şi ea, familia devenind din monogamă, poligamă, împotriva a ceea ce intenţionase Dumnezeu. Omul a schimbat această ordine şi şi-a organizat viaţa după bunul său plac,

departe de voia lui Dumnezeu. Toate religiile lumii au mituri despre începutul lumii şi toate cred că tot ce există a fost creat.

Capitolul 6 al Genezei pomeneşte despre răutatea oamenilor. A fost o perioadă în istorie, înainte de potop, când îngerii au coborat pe pământ şi şi-au luat neveste pe fiicele oamenilor. A rezultat o contaminare care a dus la o şi mai mare neascultare din partea oamenilor (Gen. 6:5). Scopul îngerilor neascultători a fost de a zădărnici naşterea Fiului promisiunii. Pedepsirea lor va avea loc la sfârşit, până atunci vor sta închişi (Iuda cap.6; 1 Pet.3:20; 2 Pet.2:4). Din cauza răutăţii oamenilor, Dumnezeu a ales să distrugă omenirea prin potop. După aceea, Dumnezeu alege un neam ca să-L reprezinte pe pământ, neamul israel. Tot Vechiul Testament descrie istoria acestui popor şi pregătirea lui pentru venirea lui Mesia. Ca semn al faptului că nu va mai distruge omenirea prin apă, Dumnezeu a lăsat curcubeul ca aducere aminte. Următoarea distrugere va fi prin foc. Şi potopul apare consemnat în religiile pământului, având ca protagonişti persoane cu nume diferite de cele cunoscute de noi în Biblie.

La patru generaţii după potop, a avut loc încurcarea limbilor. Dincolo de pedepsirea umanităţii pentru aroganţa de a încerca să ajungă la Dumnezeu prin forţe proprii, a fost metoda Lui de a răspândi oamenii pe toată suprafaţa uscatului, pentru a-l stăpâni. Lucrarea de la turnul Babel a fost oprită, dar mai târziu, în jurul lui a fost construită cetatea Babilon. Închinarea idolatră a fost totuşi, motivul pentru care Dumnezeu a oprit construirea. De la Adam până la potop au trecut 1656 de ani, de la potop până la Avram încă 427 de ani. Au fost 126 de ani între moartea lui Adam şi naşterea lui Noe, care a murit cu doi ani înainte de naşterea lui Avram. Înainte de potop, oamenii trăiau sute de ani, după aceea Dumnezeu a redus durata de viaţă până la 120 de ani, iar apoi a mai scăzut treptat (din Manualul biblic).

Odată cu păcatul şi alungarea din Eden, omul a pierdut cunoştinţa despre Dumnezeu. Bâjbâind după descoperirea tainelor vieţii omul a căutat în natură explicaţii despre aceste taine, ajungând să se închine puterilor naturii. Soarele, luna, stelele au fost zeificate, au apărut zeităţi ale fertilităţii, iubirii, războiului, etc. În vremea lui Avram, toţi

oamenii erau idolatri, el fiind singurul care credea în Dumnezeu. De aceea Dumnezeu i se revelează şi prin el înfiinţează poporul evreu, singurul popor care devine pe vremea aceea monoteist. În mijlocul acestui popor se naşte Mesia, sute de ani mai târziu, pentru a fi ucis la vârsta de 33 de ani. Dar şi asta făcea parte din planul lui Dumnezeu, Isus ştia că nu este o altă cale şi de aceea S-a oferit să vină ca să moară pentru ca omul să fie răscumpărat.

De ce l-a creat Dumnezeu pe om? Dumnezeu dorea un stăpân peste pământ şi l-a creat pe om în propria Sa imagine. Cel care poartă imaginea în dumnezeire este Fiul. În imaginea Lui a fost creat Adam. Deşi Dumnezeu spune: "să facem om după chipul Nostru" (plural) în versetul 27 ni se spune: "Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său"(singular). Omul a fost rânduit să guverneze, nu a fost predestinat să cadă. Dumnezeu a retras autoritatea din mâna lui Lucifer după ce el a păcătuit şi a pus-o în mâna omului, tot pământul este domeniul guvernării omului. Dumnezeu luptă pentru pământ fiindcă domeniul lucrării Satanei este pământul (Gen.3:14). Dumnezeu a creat pământul pentru om şi dorea ca prin om Satan să fie ţinut departe de pământ. De aceea, Dumnezeu vrea să recupereze pământul de sub dominaţia lui. Însă omul a căzut şi el şi a fost nevoie de un plan de răscumpărare. A fost nevoie ca un Om să vină şi să răstoarne puterea Satanei. Isus a fost Omul acela şi El este şi Mântuitorul nostru. Noi am căzut, iar Dumnezeu a făcut ca El să fie ispăşire pentru noi. Chiar dacă păcatul omului a răsturnat pentru o vreme planul lui Dumnezeu, El are acelaşi plan şi acum cu noi: să domnim peste pământ şi să recuperam pământul din mâna celui rău ("Biserica glorioasă"-Watchman Nee).

Biserica este totalitatea oamenilor născuţi din nou. Omul se naşte cu duhul mort faţă de Dumnezeu. Are nevoie ca duhul său să primească viaţă. Atunci când crede în Isus, omului i se dă dreptul de a se numi copil de Dumnezeu şi primeşte viaţa: Ioan 1:12- "Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu (născuţi din Dumnezeu-vers.13)". Oamenii care cred şi sunt născuţi din nou sunt cei care, împreună, alcătuiesc Mireasa lui Cristos, sunt cei care vor guverna noul pământ, după ce acesta va fi

distrus la Apocalipsa. Ei sunt cei care vor domni alături de Dumnezeu, după ce Satan va fi alungat şi închis.

Dumnezeu a împlinit planul Său, odată cu învierea lui Isus din morţi. Apoi El a urcat la cer să domnească alături de Tatăl, trimiţând în lume Duhul Sfânt, care va face înnoirea şi naşterea din nou, va pecetlui pe credincioşi pentru veşnicie. În Biblie, lumea are câteva semnificaţii. Prima este că lumea este totalitatea lucrurilor şi fiinţelor create de Dumnezeu. Iar lumea ca sistem de civilizaţie este partea care s-a desprins de Dumnezeu şi care acum este subordonată lui Satan. El este stăpânitorul lumii acesteia. Lumea este totalitatea oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi nu sunt născuţi din nou. Lumea şi Biserica sunt două grupuri de oameni aflaţi sub doi stăpâni diferiţi. Lumea va fi cea care îl va însoţi pe Satan în iad. Dar, în acelaşi timp, Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să fie scoşi de sub puterea lumii şi incluşi în Împărăţia Lui, pentru a fi împreună veşnic. Ura, egoismul şi mândria, continua autodeterminare şi concurenţa fără odihnă sunt specifice sistemului de guvernare lumesc. Aici fiecare este în competiţie cu fiecare, dorind cât mai mult pentru sine, cu orice preţ şi prin orice metode.

Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să-L cunoască şi să-L recunoască drept Cel care ne-a creat, care ne menţine viaţa şi care ne-a răscumpărat pentru ca să-I aparţinem Lui. Metoda cea mai eficace a diavolului de a ne ţine în neascultate este AMÂNAREA. Mai sunt şi alte piedici pe care le pune Satan pentru a-l împiedica pe om să-L cunoască pe Dumnezeu. Ele sunt:

1. ORIGINEA.

Oamenii spun că au o religie cu care s-au născut, au altă lege, alte tradiţii care nu-i permit să se pocăiască, pentru că ar ieşi din graţiile familiei sau din graniţele cunoscute. Însă, singura lege cu care ne naştem este legea păcatului şi a morţii. În noi este o lege care ne determină să facem şi să alegem numai răul: Iacov 1:14-15- ”Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul odată făptuit, aduce moartea”. Acest verset arată cum firea omului este atrasă spre păcat. Poate cineva să spună că n-a păcătuit niciodată? Deci plata păcatului este moartea, despărţirea

veşnică de Dumnezeu. Pentru că trupul moare, dar duhul va trăi veşnic şi el va fi la un loc cu cei răi, dacă nu ne pocăim cât încă suntem în viaţă. Dacă ne-am născut într-o familie necreştină, asta nu însemnă că trebuie să rămânem aşa. Trebuie să dorim să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Ţara noastră este o ţară plină de oameni religioşi, care ţin tradiţii şi obiceiuri religioase, dar asta nu însemnă că sunt mântuiţi. Dumnezeu iubeşte oamenii aşa cum sunt. El ştie că suntem ţărână, dar ne iubeşte prea mult ca să ne lase aşa cum suntem. Ne vrea lângă El, să domnim alături de El, aşa cum a intenţionat de la început.

2. RUŞINEA.

Oamenii s-ar întoarce la Dumnezeu, dar le este ruşine. "Ce vor zice oamenii?" Dumnezeu ştia că aşa va fi, de aceea ne-a lăsat câteva versete despre asta: Marcu 8:38- "Pentru că de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, Se va ruşina şi Fiul omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri" (Matei 10:33; Luca 9:26). Ce ne este mai preţios? Părerea oamenilor sau veşnicia cu Dumnezeu?

3. NEÎNŢELEGEREA SCRIPTURILOR.

Evanghelia are un mesaj simplu, însă oamenii cu multă şcoală n-o înţeleg. Satana încurcă mintea noastră cu tot felul de filozofii complicate. Haideţi să spunem: "Doamne, nu înţeleg nimic, dar cred!". După mărturisirea credinţei şi începerea unei vieţi noi, vom înţelege din ce în ce mai mult. Dumnezeu ne va revela tot mai mult din ceea ce este.

4. NECREDINŢA. Oamenii nu vor ajunge în iad pentru că nu au făcut destule fapte bune ci pentru că nu cred: Efeseni 2:8-9- "Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.", 2 Cor.5:7- "Pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere." Necredinţa este un păcat de neiertat.

5. AMÂNAREA.

Acesta este modul cel mai sigur al diavolului de a înşela oamenii. Când sunt tineri, le spune: "Trăieşte-ţi viaţa, distrează-te cât poţi, că numai o viaţă ai!" Când eşti căsătorit, vine şi te îndeamnă: "Acum n-ai timp, ce atâta biserică, trebuie să munceşti ca să-ţi întreţii familia şi duminica să te odihneşti, să te relaxezi sau să ieşi undeva!" Când eşti la

vârsta a treia, îţi spune: ”Acum e prea târziu! După ce ai făcut atâtea, crezi că te mai iartă Dumnezeu?” Aşa că ori de câte ori ne dau prin gând aceste lucruri, trebuie să ştim că este diavolul cel care ni le trimite. Biblia ne spune că viitorul nu ne aparţine, ci singura zi care este a noastră e astăzi.

CALEA ROMANĂ este calea expusă de Pavel şi ne arată cum sunt oamenii mântuiţi. Romani 3 :23- “Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.”

Romani 6:23- “Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Romani 5:8- “Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.”

Romani 10:9- “Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit.”

Romani 10:13- ”Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”

Iată paşii care trebuie urmaţi: credinţa, pocăinţa şi mărturisirea, care include botezul în apă. După ce intrăm în familia lui Dumnezeu, El va începe echiparea noastră pentru creştere, pentru lupta spirituală şi pentru slujire. El ne va da armătura care să ne apere şi care să ne ajute în drumul nostru spre cer. Armătura este descrisă în Efeseni la cap. 6:11-18- ”Îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti. De aceea luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să va puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. […] Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii”. În Ioan 14:6, Isus a zis: ”EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ŞI VIAŢA. NIMENI NU VINE LA TATĂL DECÂT PRIN MINE. Armele de luptă împotriva întunericului

şi armatelor lui, sunt duhovniceşti. Nu putem duce lupta spirituală fără să fim echipaţi corespunzător. Dumnezeu ne dă autoritate să ducem acest război, dar ne dă şi echipamentul pentru a birui.

În domeniul circulaţiei rutiere, autoritatea este reprezentată de politişti. Ei au uniforme care sunt simbolul autorităţii lor. Dacă stau în mijlocul drumului îmbrăcaţi în uniformă, fac doar un semn şi TIR-ul opreşte. Cât e omul şi cât e TIR-ul? Dar omul opreşte TIR-ul ! Dacă s-ar aşeza în drum fără uniformă, ar fi zdrobit de TIR. La fel şi în lumea spirituală, avem nevoie de echipamentul care să reprezinte autoritatea lui Dumnezeu. Dar să vedem ce este armătura despre care vorbim. Ea conţine un coif, un scut, o platoşă, o sabie, o cingătoare şi încălţăminte. Cu această armătură ne împotrivim în ziua cea rea, atunci când diavolul ne atacă. Cu ea răsturnăm întăriturile lui şi-i dejucăm planurile. Să luăm pe rând fiecare componentă:

1. Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul (versetul 14). Ce este adevărul, sau mai bine zis, Cine? Isus spune despre Sine: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa";

2. Îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii (versetul 14). În 1 Cor. 1:30, citim: "Şi voi, prin El, sunteţi în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi, înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare." Deci şi platoşa neprihănirii este tot Isus;

3. Având picioarele încălţate cu râvna Evangeliei păcii (versetul 15). Efeseni 2:14-17 spune: "Căci El este pacea noastră… şi a înlăturat vrăjmăşia … ca să facă pe cei doi să fie în El Însuşi un singur om nou, făcând astfel pace… El a venit să aducă vestea bună a păcii, vouă celor care eraţi departe, şi pace celor ce erau aproape." Cei doi la care se referă sunt pe de o parte evreii, poporul lui Dumnezeu, iar ceilalţi sunt neamurile, adică neevreii, oameni care nu ştiau nimic despre Dumnezeu, dar care acum au acelaşi drept de a se numi copii ai lui Dumnezeu, prin credinţă. Iar Evanghelie, înseamnă veste bună;

4. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău (versetul 16). Evrei 12:2 ne spune: "Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus…" El este deci şi credinţa noastră, Cel prin care au fost posibile toate lucrurile, prin care au fost făcute toate lucrurile şi care este Căpetenia credinţei noastre;

5. Luaţi şi coiful mântuirii…(versetul 17). Fapte 4:12 ne spune că: "În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi." Acesta este coiful mântuirii: Isus;

6. …şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu (versetul 17). Ioan 1:1-3,14- "La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul ERA Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El…Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." Este clar, Cuvântul este Isus, este Acela prin care a fost făcut totul.

Fiecare element din armătură, este Domnul Isus. A pune armătura, înseamnă a ne îmbrăca cu Cristos (Rom.13:14). Cum să ne îmbrăcăm? Să-L primim ca Mântuitor şi Domn şi atunci El vine ca să locuiască în noi, mergând cu noi în orice loc, fiind mereu cu noi. Când Îl primim în viaţa noastră, avem prezenţa Lui în orice clipă, avem atenţia Lui mereu. Suntem conectaţi tot timpul la El, vorbim tot timpul cu El, Îl onorăm oriunde am fi şi orice am face. Asta înseamnă să ne întărim pentru război, dacă El e cu noi, cine poate sta împotriva noastră? Când suntem conştienţi de faptul că suntem mereu în prezenţa Sa, diavolul va fi dezarmat şi neputincios în a ne face rău. Asta înseamnă a fi treaz, a veghea. Când El însemnă totul pentru noi, avem victorie în războiul spiritual. Să intrăm în promisiunile Domnului şi să revendicăm ce diavolul ne-a furat. Romani 16:20 ne aduce în atenţie promisiunea lui

Dumnezeu: ”Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.”

Omul este creat cu gândire. El a folosit această gândire ca să descopere tot mai mult din tainele vieţii şi universului, dar şi ca să afle mai multe despre Dumnezeu. Domnul se lasă descoperit de cei ce-L caută dintr-o inimă curată. Dar a şti despre Dumnezeu şi a-L cunoaşte pe Dumnezeu, sunt două lucruri diferite. Dumnezeu nu poate fi cunoscut prin învăţătură şi nici prin studii sau şcoli înalte, numai prin Duhul Sfânt. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi cunoscute numai prin înţelepciunea lui Dumnezeu: 1 Cor.2:9-10- “Dar după cum este scris: ‘Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.’ Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” Diferenţa între învăţătură şi trăire este mare şi definitorie pentru veşnicia noastră. Trebuie să învăţăm cât mai multe despre Dumnezeu, despre planul Lui de salvare, despre caracterul Lui desăvârşit, dar dacă nu trăim ceea ce ştim, dacă nu practicăm ceea ce spunem că credem, totul este inutil. Căci credinţa fără fapte, este moartă (Iacov 2:17).

Dacă-L vom alege pe Dumnezeu ca Stăpân al vieţii noastre, El va restaura fiinţa noastră pângărită de păcat, repunând-o în drepturi: 2 Cor.5:17-19- ”Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” De acum vom fi fiinţe noi, aparţinând lui Dumnezeu, devenind tot mai buni cu ajutorul Lui, învingând forţele răului şi recuperând tot ce ne aparţine de drept. Dumnezeu ne va transforma tot mai mult după chipul Fiului dragostei Lui.

Viaţa aceasta nouă am primit-o cu preţul vieţii Fiului lui Dumnezeu. Să nu considerăm că am meritat ceva din ce avem, ci să mulţumim pentru fiecare lucru, să luptăm ca cel rău să nu câştige teren. Iacov ne spune în epistola sa: ”Împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi” (cap. 4:7) , iar în cartea Efeseni (4:27) suntem sfătuiţi să nu dăm prilej diavolului, ca să ne atragă în cursele sale. Ar trebui ca aceste versete să devină pentru noi mod de viaţă. În vechime, Dumnezeu a dat

poporului său Legea. Este ceea ce cunoaştem azi sub numele de cele 10 porunci. Omul trebuia să cunoască faptul că era păcătos şi de aceea Dumnezeu i-a dat un cod de conduită morală, ca omul să aibă un termen de comparaţie al păcatului sau. După ce a venit Isus, legea iubirii lui Dumnezeu este singura pe care trebuie s-o păstrăm la loc de cinste şi asta nu înseamnă că nu mai trebuie să ţinem cele 10 porunci, ci acum prin împlinirea învăţăturilor lui Isus, vom respecta toată învăţătura Scripturii.

Isus nu a venit să desfiinţeze Legea, ci s-o împlinească. Vorbind învăţaţilor vremii Lui, le spune: "Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii." (Matei 22:37-40). Odată cu Legea, omul a fost dovedit păcătos şi pasibil de pedeapsă. Isus a venit să aducă harul, îndurarea lui Dumnezeu şi salvarea din viaţa de păcat. Creştinul este izbăvit de sub Lege şi iertat prin jertfa Domnului. Legea aducea moartea, iar harul aduce viaţa. Creştinul nu mai trăieşte sub Lege, ci sub har. "Dar acum, am fost izbăviţi de Lege, şi suntem morţi faţă de Legea aceasta, care ne ţinea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă." (Rom.7:6). Înţelepciunea omului n-a fost şi nu va fi în stare să-l mântuiască. Noi nu putem lucra nici măcar pentru Dumnezeu prin noi înşine. Destoinicia noastră vine de la Dumnezeu. Acum nu suntem slujitori ai slovei, ci ai lui Dumnezeu, ai Duhului Sfânt (2 Cor.3:5-6). Căci slova omoară, dar Duhul dă viaţă. A cunoaşte despre Dumnezeu, nu asigură mântuirea. A-L cunoaşte pe El, da. Să vedem ce a făcut Isus la cruce. De ce a trebuit să moară El? De ce a zis înainte de a muri : "S-a sfârşit"? Pentru că ştia că va muri? Nu. Ci pentru că ştia că răscumpărarea a fost realizată.

La cruce, Isus a făcut un schimb: a luat unele lucruri de la noi şi ne-a dat în schimb, altele. Când El se afla pe cruce, Dumnezeu a luat toată condamnarea care ne era destinată nouă pentru păcatul nostru şi a pus-o asupra Lui. Când credem în Isus, Dumnezeu ia tot binele care ar fi trebuit să fie destinat lui Isus, pentru viaţa ireprosabilă care a trăit-o şi ni-l dă nouă, gratuit. Aceasta se numeşte mântuire.

Cele 8 puncte ale schimbului divin sunt:

1. Isus a luat asupra Lui pedeapsa şi ne-a oferit iertarea de păcate, nu numai că am fost iertaţi, dar păcatul nostru a fost şters. (2 Cor. 5:21);
2. Isus a luat asupra Lui bolile şi suferinţele noastre şi ne-a dat în schimb vindecare şi sănătate (1 Pet. 2:24; Isaia 53:4; Mat. 8:17);
3. El ne-a ridicat păcatul şi ne-a oferit îndreptăţirea – dreptatea (2 Cor. 5:21);
4. Ne-a oferit viaţa în schimbul morţii, nu moartea fizică ci cea spirituală (Rom.6:23);
5. Ne-a luat sărăcia şi ne-a dat abundenţa -foamea, setea, goliciunea, lipsa- pe toate le-a cunoscut la cruce. (2 Cor. 9:6-9);
6. Ne-a făcut părtaşi gloriei Lui, în schimbul ruşinii noastre -când era gol pe cruce, a cunoscut umilirea (Evrei 12:2);
7. A luat respingerea şi ne-a primit în familia Sa (Rom. 8:15);
8. A luat blestemul şi ne-a oferit binecuvântarea (Gal. 3:13,14; Deut. 28:2-14).

VICTORIE, ABUNDENŢĂ, FAVOARE, RODNICIE. ACEASTA ESTE MOŞTENIREA NOASTRĂ ÎN EL.

Acum suntem fii de Dumnezeu. Mărturisirea publică este necesară pentru a primi lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi. El vrea ca noi să-L recunoaştem public şi să nu ne ruşinăm cu El.

Viaţa cu Dumnezeu este neînchipuit de minunată. Odată cu ridicarea valului de pe ochii noştri, ni se revelează o lume cu totul nouă, extraordinară, pe care Dumnezeu o descoperă privirii noastre uimite. El alege să fie împreună lucrător cu noi. Pentru asta, El ne dă daruri. La înalţarea Sa la cer, Isus a promis că va da bisericii daruri. Ele sunt de mai multe feluri şi nu le vom clasifica aici, doar vom vorbi puţin despre ele. Isus a lăsat aceste daruri pentru echiparea sfinţilor. Efeseni 4:11 spune:

”Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor în vederea lucrării de slujire…” Alt tip de daruri sunt darurile funcţionale, darurile din Romani 12. Fiecare membru din Trupul lui Cristos, trebuie să funcţioneze ca un mădular şi mădularele n-au aceeaşi funcţie, ci sunt diferite. Aceste daruri particulare motivează viaţă creştinului, aşa că atunci când creştinul deosebeşte acest dar, îşi cunoaşte poziţia în viaţă şi în biserică şi dobândeşte siguranţă. Darurile duhului Sfânt, sau cum mai sunt cunoscute ca daruri carismata, sunt manifestări ale Duhului Sfânt. Între aceste daruri sunt cuvintele de înţelepciune şi de cunoştinţă, darul vindecărilor, minunilor, deosebirii duhurilor, limbilor, interpretării limbilor, darul credinţei. Şi ca o completare, Biblia numeşte câteva daruri care nu sunt ale Duhului Sfânt, ci sunt talente native, omul neregenerat poate avea aceleaşi talente ca şi cel înnoit de Dumnezeu. Aici putem enumera celibatul, filantropia, ospitalitatea, exorcismul, rugăciunea, vindecarea. Vedeţi, dar că nu numai cu ajutorul lui Dumnezeu omul poate vindeca. Ci toate practicile pe care le-am enumerat în această carte, sunt clar demonice şi totuşi funcţionează. Cei care practică aceste lucruri susţin că Dumnezeu este Cel care le-a dat darul, dar Dumnezeu nu are de-a face cu asemenea oameni. El dă daruri native omului pentru că are un plan deosebit cu fiecare, dar diavolul perverteşte tot ce Dumnezeu a pus în noi şi foloseşte în interesul său propriu. De aceea avem nevoie de înnoire, de restaurare. Acest proces este dificil şi anevoios, pune la grea încercare răbdarea şi credinţa noastră. Modul de lucru al lui Dumnezeu este suferinţa. Mulţi se întreabă de ce trebuie să suferim. De ce Dumnezeu permite suferinţa în viaţa creştinului? 1 Pet. 2:19-21: ”Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui faţă de Dumnezeu, sufere întristare, şi sufere pe nedrept…Dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.” ; Rom. 5:3-4: ”Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercări, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea.”

Nimic din noua viaţă nu mai seamănă cu ceea ce cunoşteam înainte. Toate valorile se răstoarnă, toate principiile sunt diferite, de aceea trebuie să ne schimbăm şi modul de viaţă şi relaţiile, pentru ca Dumnezeu să poata lucra în viaţa noastră schimbarea. Când se întoarce la Dumnezeu, omul este ca un trandafir frumos, ţantoş şi elegant. Atunci Dumnezeu începe să lucreze la el. Întâi, îi curăţă "spoiala", petalele, pe rând. Una este mândria. Dumnezeu o smulge. Alta este orgoliul. Jos cu el! Încă una, lăudăroşenia. Şi cu ea, jos. Rând pe rând, Dumnezeu îndepărtează fiecare lucru care nu este după voia Lui, din viaţa noastră.

Pe când să credem că a terminat şi vrem să răsuflăm uşuraţi, Dumnezeu trece mai departe, continuă cu tulpina şi începe să ne smulgă ţepii: unul este suficienţa, altul încăpăţânarea, altul autocompătimirea şi tot aşa. Parcă astea sunt şi mai dureroase, dar Dumnezeu nu-şi va sfârşi lucrarea decât atunci când lucrul este gata. De aceea va trece mai departe, la coaja de pe tulpină şi cu un cuţit bine ascuţit va rade tot ce este mai drag fiinţei noastre lumeşti, confortul, siguranţa pe care am găsit-o la oameni, satisfacţiile profesionale, prestigiul şi tot aşa până când vom deveni cu totul fiinţe noi şi dependente de El. O să ziceţi: ce crud! Cât de frumos arăta acel trandafir înainte şi cât de respingător este acum, o tulpină goală! Însă scopul pentru care Dumnezeu l-a creat era cu totul altul decât ceea ce credea omul. Fusese menit să devină o săgeată care trebuie să atingă o ţintă. Ţinta este viaţa veşnică. Luaţi un punct oarecare pe un perete şi încercaţi să aruncaţi în acel punct un trandafir. Veţi vedea că va fi imposibil ! Scopul trandafirului este să fie admirat, el nu este echipat pentru a zbura către o ţintă ! Dacă vrem să atingem ţinta spre care suntem chemaţi, va trebui să ne lăsăm modelaţi de Dumnezeu şi să nu ne răzvrătim atunci când lucrurile nu merg cum ne dorim noi, ci să-L întrebăm pe Dumnezeu ce lecţie vrea să ne înveţe, pentru că încăpăţânările noastre şi refuzul de a ne lasă modelaţi, nu fac decât să ne prelungească agonia. Scopul lumii este să dorim să strălucim cât mai tare, să dorim să fim în centrul atenţiei, să căutăm să ne satisfacem nu atât nevoile, cât plăcerile şi mofturile. Aşa ajungem "trandafiri" care de care mai decorativi, dar tot la fel de inutili pentru scopul lui Dumnezeu.

Nimic din ce adunăm pe acest pământ nu ducem cu noi în cer. Comorile pe care le adunăm pentru cer sunt nepieritoare, dar fără importanţă din punctul de vedere al lumii. Dumnezeu vrea ca noi să dorim desăvârşirea şi să cerem de la El schimbarea. Nici o schimbare nu e uşoară, mai ales când este însoţită de durere. Dar ştim bine cu toţii că preferăm să ne scoatem o măsea care ne doare, decât să ne chinuim mai multe nopţi cu ea. În aceeaşi ordine de idei, este de preferat să acceptăm schimbarea şi să mergem înainte, decât să rămânem la fel, dar să nu fim de folos nimănui. Nu este vorba de a pierde mântuirea. Ea nu poate fi pierdută, ci doar părăsită. Însă, la capătul alergării noastre ne aşteaptă o cunună. Pavel ne lasă scris despre această cunună pe care el însuşi o dorea, în 2 Tim. 4:7-8: "M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în 'ziua aceea', Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui."

"POT TOTUL ÎN HRISTOS, CARE MĂ ÎNTĂREŞTE." Fil.4:13. Aceasta ar trebui să fie mărturisirea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Acum nu mai putem spune "nu pot". Dumnezeu este cu noi, este în noi, cum să nu putem? Pentru un creştin nu ar trebui să existe "nu pot", pentru că printr-o astfel de declaraţie punem la îndoială puterea lui Dumnezeu. El poate totul şi noi suntem copiii Lui.

Experienţa cu Dumnezeu este cu totul diferită de ceea ce oferă lumea. El lucrează în jurul nostru în permanenţă, însă noi nu ne dăm seama. Acolo unde un om întreabă despre Dumnezeu, El este deja la lucru în acea viaţă. Lucrurile care le iniţiem noi, nu sunt întotdeauna voia lui Dumnezeu. El nu ţine cont de faptele pe care le facem din voia noastră, acestea nu sunt apreciate de El, ci doreşte să facem voia Lui. Aşa că trebuie să fim atenţi în jurul nostru, să urmărim unde El lucrează deja şi să ne alăturăm Lui, pentru că acolo deja terenul este pregătit şi nu va trebui să facem noi eforturi ca terenul să fie desţelenit. Dorinţa lui Dumnezeu este ca noi să lucrăm împreună cu El. Atunci când o vom face, vom găsi adevărata împlinire. Voia Lui este întotdeauna foarte diferită de a noastră. Trebuie să ne lăsăm modelată gândirea aşa încât să putem înţelege corect voia Lui. Perspectiva omenească este limitată. De

aceea trebuie să primim perspectiva Lui asupra lucrurilor, asupra vieţii şi atunci vom putea gândi ca El. Când am înţeles prima dată acest lucru, am fost copleşită: Dumnezeu să-mi descopere mie gândurile Lui? Ce sunt eu decât un boţ de tină? Dar El chiar aşa face. De aceea v-am spus să nu lăsaţi pe nimeni să vă evalueze potenţialul şi valoarea, decât pe El, este Singurul care ştie valoarea voastră adevărată, reală. Pentru că El a pus-o în voi. Atunci când descoperim cât de mult ne iubeşte Dumnezeu şi cât de preţioşi Îi suntem, efectul nu va fi mândria, cum ne-am aştepta, ci smerenia faţă de măreţia Lui şi recunoştinţa faţă de felul minunat în care ne-a creat şi ne-a gândit existenţa şi apoi, o dragoste nemărginită, care întrece orice pricepere, de care nu ne-am crezut capabili, faţă de El. Mulţi spun: "eu nu am credinţă şi dacă Dumnezeu rânduieşte credinţa, înseamnă că El e de vină că eu n-am". Dacă nu ai, cere şi ţi se va da. Şi oricine caută, găseşte (Matei 7:7-8). Dumnezeu nu lasă ca oamenii să tânjească după El. De aceea trebuie să ne cercetăm serios motivaţia: ce vrem de la Dumnezeu şi de ce? Vrem să-L folosim pentru scopurile noastre proprii sau motivaţia noastră e sinceră şi vrem să-L urmăm pe El? Pentru că Dumnezeu nu ne va dezamăgi niciodată. El este acelaşi, ieri, azi şi-n veci. Odată ce îţi va revela scopul Său şi căile Sale, vei înţelege şi I te vei alătura. Viaţa ta se va schimba cu totul. Perspectiva ta se va schimba cu totul şi dacă vei încerca să priveşti înapoi, vei vedea cât de departe ai lăsat în urmă toate lucrurile lumii. Calea pe care putem intra la Dumnezeu este îngustă. Calea cea lată, cu tot felul de libertăţi, este calea lumii. De fapt, ce tot spun eu libertăţi? Abia când suntem în Cristos suntem liberi. Până suntem în lume, suntem supuşi firii pământeşti, diavolului şi ispitelor sale. Adevărata libertate este numai la Dumnezeu. El va respecta voinţa noastră liberă şi ne va îndruma cu dragoste, dar nu ne va forţa să facem voia Lui, aşa cum face cel rău, ci ne va sfătui şi ne va sprijini. Vom face de drag voia Lui pentru că vom înţelege că aşa e bine. El ne va înnoi gândirea şi simţirea şi vom deveni oameni noi, dar nu aşa cum lumea propovăduieşte omul nou cu înţelepciunea lui, ci înnoit de Dumnezeu, cu o perspectivă veşnică asupra lucrurilor.

Dacă tot am ajuns aici, haideţi să vorbim puţin despre înnoire. Când venim la Dumnezeu, venim încărcaţi cu un bagaj. Acolo avem toate

lucrurile lumii şi ale firii. Nici unul ditre aceste lucruri nu este compatibil cu Împărăţia lui Dumnezeu. Dar nu vom renunţa uşor la ele. Ele ne oferă o oarecare siguranţă, ca orice lucru cunoscut bine, dar această siguranţă este falsă. Când tânărul bogat a venit la Isus şi L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a ajunge în cer, Isus i-a spus să vândă tot şi să-L urmeze. Tânărului i s-a părut prea mult şi nu a făcut-o (Matei 19). Oare Isus chiar la acest tip de renunţare S-a referit? El ştia că pentru acel om averea este importantă, dar fiecare dintre noi avem o "avere" la care nu vom fi dispuşi să renunţăm. Aici va interveni procesul de zdrobire care va fi dureros, dar care ne va reda viaţa. Parabola cu trandafirul la aceste lucruri se referea. Iată ce ne spune Biblia despre aceste lucruri: "El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei lui" (Coloseni 1:13). Ce poate fi mai minunat? Iată cât este de uşor să ajungem în cer ! Şi când mă gândesc cât de tare mi-am complicat viaţa încercând să ajung la Dumnezeu prin propria mea putere! Pe când, totul era aşa de simplu, de accesibil, la îndemâna şi mai important ca toate, GRATUIT ! Dar aşa face omul de când a ales în grădina Edenului calea ocolită, aşa că este normal. Epistola lui Pavel către Efeseni (cap. 1) este minunată şi ne spune despre aceleaşi lucruri, cum a pregătit Dumnezeu calea pentru noi când noi încă nu aveam habar: "În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale… În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rânduiţi mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos." Cât de mult ne iubeşte Dumnezeu! Pentru El nu este nici o deosebire între noi, iar tot ce trebuie să facem noi, este să primim dragostea Lui. Am vorbit puţin mai devreme despre o cale îngustă. Ea este atât de îngustă încât pe ea încape numai câte un om o dată. De aceea să nu ne speriem dacă de multe ori ne vom trezi singuri acolo ! Obişnuiţi ca tot timpul să mişune oameni în jurul nostru, s-ar putea să intrăm în panică dacă ne vom trezi singuri pe drum. Dar aşa vrea Dumnezeu. El vrea să lucreze personal, cu fiecare în parte. De aceea nu suntem singuri. Suntem cu El. Şi nu avem nevoie de nimic altceva, ar

trebui ca El să ne fie de ajuns! Este o poveste care ilustrează foarte frumos cum este drumul cu Dumnezeu. Un om s-a supărat pe Dumnezeu şi I-a cerut socoteală. Atunci Dumnezeu l-a dus pe o plajă şi i-a arătat două urme de paşi şi i-a zis: "Vezi, am fost tot timpul cu tine!" Tot mergând pe urma paşilor, la un moment dat drumul se îngreunează şi o urmă de paşi nu se mai vede. Omul spune: "Vezi, Doamne, când mi-a fost mai greu, m-ai lăsat singur!", dar Domnul i-a zis: "Acelea sunt urmele paşilor Mei. Ale tale nu se văd pentru că te purtam în braţe!" Aceasta este realitatea vieţii cu Dumnezeu. Niciodată nu vom putea înţelege măsura dragostei Sale ! Din punct de vedere omenesc, pare absurd: de ce ar alege cineva să moară pentru mine? Nu numai că El a ales asta, ci a făcut mult mai mult: a renunţat la slava Sa, ca să coboare pe pământ, să se limiteze în timp şi spaţiu ca să Îşi dea viaţa pentru mine, pentru tine. Acum înţelegi?

Nimeni nu poate pretinde că Îl înţelege pe Dumnezeu. Nu avem cum. De aceea trebuie să credem că EL ESTE ! Credinţa este vehiculul care ne poartă spre cer şi rugăciunea este motorul care mişcă mâna lui Dumnezeu. Cerul este plin de răspunsuri la rugăciunile pe care noi încă nici nu le-am formulat, iar Dumnezeu aşteaptă ca noi să ne recunoaştem nevoile şi să le aducem înaintea Lui. Credinţa ne va ajuta să accedem la toate lucrurile pregătite pentru noi.

Spuneam mai devreme că venim la Dumnezeu cu un bagaj. Nimic din ce ducem cu noi nu este compatibil cu Împărăţia lui Dumnezeu. El va face toate lucrurile noi. Să comparăm fiinţa omenească cu un vas. De-a lungul vieţii noi umplem aceast vas cu tot felul de lucruri, să le zicem cartofi. Când ne întoarcem la Dumnezeu, El toarnă în noi Duhul Său Sfânt. Dacă vasul noastru este plin cu cartofi, apa vie de la Dumnezeu va găsi puţin loc. De aceea trebuie să scoatem afară cartofii, ca să putem fi umpluţi. Poţi spune că vasul este plin acum? Nu. El nu este plin decât cu cartofi, nu cu Duh Sfânt, dar avem destul din Duhul Sfânt ca să fim conştienţi că avem nevoie de mai mult. Atunci începem încet, încet, să scoatem afară cartofii, să golim bagajul cu care am venit la Dumnezeu, iar El va turna în locul rămas gol, Duhul Sfânt. Ştiţi că un

balon nu poate fi înălţat dacă are atârnate de nacelă tot felul de greutăţi. Dacă dezlegăm sacii, balonul se va ridica.

Să încercăm să o spunem în alt fel. Asemănaţi fiecare traumă, fiecare durere, fiecare dezamăgire, fiecare "nu" pe care l-am primit în viaţă atunci când aşteptam "da", cu o cărămidă. Fiecare asemenea cărămidă o aşezăm în jurul nostru pentru a ne proteja de viitoare dezamăgiri. Noi ne spunem că zidul pe care l-am ridicat ne asigură protecţie şi ne oferă siguranţă, dar până să ne dăm seama, ne închidem în dosul propriilor noastre ziduri. Aşa că, în loc să ne ofere protecţia aşteptată, zidurile vor deveni propria noastră închisoare. Când ne întoarcem la Dumnezeu, ne recunoaştem greşelile, ne pocăim de ele, adică le regretăm, ne cerem iertare de la Dumnezeu şi El ne iartă. Începem să mergem la biserică, ne facem relaţii noi, totul pare să meargă bine o vreme, dar la un moment dat, parcă ne blocăm undeva. Ni se pare că batem pasul pe loc, uneori chiar mergem înapoi. Ce se întâmplă? Parcă toate au luat-o razna. Asta pentru că iertarea şi vindecarea sunt două lucruri diferite. Da, Dumnezeu ne-a iertat şi a uitat, dar noi nu! Noi ne amintim şi avem şi noi nevoie să ne iertăm şi pe noi şi pe alţii care ne-au greşit. Dacă vă amintiţi rugăciunea "Tatăl nostru" pe care o recităm cu toţii în copilărie, seara la culcare, acolo spune: "Iartă-ne nouă greşelile noastre PRECUM iertăm şi noi greşiţilor noştri". Nu cred că cineva ar vrea să fie iertat de Dumnezeu aşa cum iartă el pe alţii.

Aşa că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să înceapă procesul de vindecare. Fiecare lucru rău prin care am trecut în viaţă, fiecare traumă, fiecare respingere, fiecare relaţie pe care am avut-o, fiecare manipulare sau control care au fost exercitate asupra noastră au lăsat urme adânci în sufletul şi-n mintea noastră. Avem nevoie să mergem înainte, dar sacii de balast ne ţin nacela la pământ. Ce trebuie să facem? Să ne eliberăm de ei ! Acest proces se numeşte vindecare. Fiecare cărămidă din zid trebuie dată jos, rând pe rând trebuie înlăturate toate şi abia atunci vom fi cu adevărat liberi. Pentru asta trebuie să fim hotărâţi, nu trebuie să dăm înapoi, nu trebuie să ne descurajăm, nu trebuie să renunţăm. Când Dumnezeu ajunge la curăţarea "tulpinii" trandafirului, doare. Fiecare amintire ne va răscoli, ne va supăra, dar nu avem voie să dăm înapoi. Prin Acela care a

murit pentru noi, suntem mai mult decât biruitori. Dacă îngropăm amintirile pentru că sunt prea dureroase şi ne gândim că acum ne-am pocăit şi nu mai contează, ne înşelăm singuri. Ele vor rămâne acolo şi vor deveni o apă stătută, cu miros urât, dar problema cea mai mare este atunci când ele vor răzbi la suprafaţă. Şi asta se va întâmpla când ne vom aştepta cel mai puţin, când vom avea o supărare, sau vom fi obosiţi şi vom lăsa garda jos. Uneori ne îngrozim ce poate ieşi din inima noastră, lucruri de care nici n-am avut habar că se află acolo! În loc să ne acuzăm şi să ne învinovăţim (că cel rău abia aşteaptă s-o facem), să aducem toate la picioarele Domnului şi să le depunem acolo. Şi, odată lăsate acolo, să nu le mai luăm înapoi. Vă amintiţi schimbul divin. Nu este lucru în viaţa noastră pentru care să nu fi murit Isus! Da, chiar atât de simplu este. Măcar acum, că-L cunoaştem pe Domnul şi puterea învierii Lui, să nu ne mai complicăm viaţa. Să-L lăsăm pe El să facă totul nou pentru noi, să ne sfinţească, să ne curăţească, oricât ni s-a părea de greu pe moment. Să-L lăsăm să ne elibereze de toate legăturile celui rău, să-L lăsăm să-i dărâme toate întăriturile pe care şi le-a făcut în viaţa noastră. Să declarăm mereu Domnia Lui peste viaţa noastră şi să-i spunem mereu celui rău, că, în Numele Domnului Isus şi prin puterea sângelui Lui, noi suntem eliberaţi. Să facem declaraţia aceasta peste viaţa noastră şi să respingem acuzaţiile celui rău.

Nu este suficient să spunem o dată: "Doamne, iartă-mi păcatele", ci trebuie să le aducem pe rând înaintea Lui, pe nume, să le mărturisim şi să-L rugăm să ne elibereze de efectul lor. Pocăinţa nu e sfârşitul unei vieţi vechi, ci începutul unei vieţi noi. Abia acolo începe ceea ce contează cu adevărat în viaţă. Construirea unei vieţi noi, pe baze noi, cu ajutorul lui Dumnezeu. Pocăinţa nu e o linie pe care o trecem, ca linia de finiş la o alergare, ci e o linie continuă pe care păşim umăr la umăr cu Dumnezeu.

Preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a primi cununa este infinit mai mic decât bucuria care ne aşteaptă lângă Dumnezeu.

Aş mai vrea să precizez un lucru: pocăinţa este un proces care trebuie să dureze toată viaţa. Dacă ne-am pocăit, asta nu însemnă că nu vom mai greşi. Suntem oameni, suntem slabi, suntem supuşi greşelii şi cădem, dar este important să nu rămânem acolo. Fiecare lucru pe care

lumina lui Dumnezeu ni-l descoperă că este greşit, să-l aducem înaintea Lui. Să nu îngropăm nimic în noi. Dumnezeu ne sfătuieşte să nu ne lăsăm problemele nerezolvate şi să nu apună soarele peste mânia noastră. Noi spunem că la mânie vedem roşu şi ca să nu agrăvăm lucrurile, mai bine amânăm rezolvarea lor. V-am mai spus: amânarea este lucrarea celui rău. Pentru noi există doar ASTĂZI. Ştiţi vorba românului: ce poţi face azi, lasă pe mâine că poate nu mai trebuie făcut sau poate face altul! Din nefericire, această glumă prezintă o tristă realitate. Tot ce amânăm pe mâine, riscă să rămână nerezolvat. Şi apoi, Dumnezeu ne porunceşte să trăim în pace cu toţi oamenii. Cel care iartă şi uită va fi fericit şi liniştit, cel care se încarcă cu ură, se va îmbolnăvi şi-şi va otrăvi viaţa.

Biblia spune că problemele nerezolvate dau lăstari de amărăciune. Ce seminţe permitem să fie sădite în inima noastră? Acelea vor da lăstari, vor face tulpini, care vor creşte şi vor da rod. Dacă seminţele au fost bune, şi roadele vor fi bune. Dacă seminţele sunt toxice, şi roadele vor fi toxice şi ne vor intoxica viaţa. Dacă seminţele Duhului Sfânt rodesc în noi, atunci roadele vor fi dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul, ne sfătuieşte Pavel în Galateni 5:22, 23, 25.

Nu mai fii trist, căci pentru tine a coborat din strălucire, Emanuel, ca să-ţi aducă pacea în inimă. Fii fericit, chiar dacă ai lacrimi pe obraz.

Ai râuri peste care nu poţi să treci? Ai munţi pe care nu-i poţi urca?

Vino înaintea Domnului cu toate lucrurile imposibile. Sunt specialitatea Sa.

Lumea bate la uşa ta cu pumnul, Isus, cu vârful degetelor. Lumea caută să intre în inima ta cu forţa, Isus aşteaptă răbdător la uşă.

Roadele luminii sunt cele care nu vor pieri. Ele sunt cele care ne vor însoţi în cer, ele sunt comoara noastră.

Vorbind despre comoară, mi-am amintit o poveste pe care am auzit-o pe la începutul vieţii mele de credinţă. Este vorba despre povestea perlei. Perla nu este altceva decât un grăunte de nisip care pătrunde în intimitatea unei scoici. Pe scoică o deranjează, o zgârie şi de aceea va

începe să producă o substanţă care va înconjura grăuntele de nisip, ca să o protejeze de durere. Iată că perla nu este altceva decât suma lacrimilor scoicii. Aşa este şi omul. Fiecare lacrimă este contabilizată undeva în cer şi greşim dacă-L acuzăm pe Dumnezeu de nepăsare.

Am fost la o conferinţă deosebită pentru femei şi acolo am auzit multe lucruri interesante, dar vreau numai un lucru să vă povestesc. La venirea noastră, organizatoarele ne-au aşteptat cu ecusoane cu nume. Am observat că sunt diferite, fiecare purta alt simbol. Al meu era un diamant. Când a început programul conferinţei ni s-a spus să le căutam pe cele cu acelaşi simbol şi să facem cunoştinţă. Lidera grupului diamantelor ne-a provocat să spunem fiecare ce înţelegem prin acel simbol. Fiecare a spus câte ceva. Că suntem câte o piatră preţioasă pentru Dumnezeu, că fiecare valorăm cât un diamant în ochii Domnului chiar dacă noi nu ne preţuim, că aşa cum diamantul nu are nici o valoare cât este în întuneric, în măruntaiele pământului, aşa nici noi nu suntem de folos până încă zăcem în păcat. Cineva a zis că diamantul nu este strălucitor când este scos din mină, ci primeşte strălucire numai când este şlefuit. Sigur că este dureroasă şlefuirea, dar este obligatorie ca ea să existe pentru că diamantul să fie piatra preţioasă atât de căutată, de iubită şi de minunată. Ascultam toate astea şi mă gândeam cum diamantul reprezintă omul, în mâna lui Dumnezeu. Şi vedeam în sinea mea cum piatra murdară din pământ devine atât de strălucitoare. Şi m-am gândit, oare de ce trebuie să se întâmple asta? De ce omul trebuie să fie "şlefuit", trebuie să sufere ca să fie sfinţit? Şi m-am gândit la altă caracteristică a diamantului. El este folosit ca să taie. Este cea mai dură piatră de pe glob. Este frumos, dar este dur. De ce? Ca să croiască cărări drepte, mi-a venit un gând. Şi mi-am dorit ca şi eu, şi voi, cei care citiţi, să devenim diamante care să taie cărări drepte în viaţă. Care să aducă frumuseţe şi valoare în vieţile celor din jur, să-i ajute să vadă perla şi diamantul pe care Dumnezeu le-a pus în ei. Acest lucru este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu. Am tot spus, fiecare este unic. Fiecare are un rol specific în viaţă. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să-L descoperiţi şi să urmaţi calea care este Cristos, pentru a deveni diamante.

Mă rog ca Dumnezeu să vă dea lumina Lui, să vă ajute să deveniţi

fiinţe noi, să vă deschidă ochii să-L vedeţi şi să vă dea înţelepciune ca să alegeţi, din puzderia de informaţii şi învăţături, numai ce e bine.

Cuvântul lui Dumnezeu este lăsat nu pentru informare, ci pentru transformare.

Rămâneţi în braţul lui Dumnezeu, însoţiti de dragostea Lui cea mare, învăluiţi de puterea Lui. Căci numai acolo veţi găsi adevăr, lumină şi siguranţă. Căutaţi-vă identitatea în El, nu în standardele lumii şi veţi găsi împlinirea.

CUPRINS

CAP. 1 INTRODUCERE---------- 5

CAP. 2 Există viaţă după moarte? Despre lumea spirituală----12

CAP. 3 Yoga şi Creştinismul---------- 22

CAP. 4 Meditaţie transcendentală sau rugăciune---------- 42

CAP. 5 Reîncarnare sau o singură viaţă?---------- 61

CAP. 6 Iluminare sau creat după chipul lui Dumnezeu?------- 69

CAP. 7 Paranormalul, o farsă---------- 86

CAP. 8 Astrologie, zodiace sau luminători?---------- 101

CAP. 9 Vrăjitorie, Harry Potter şi Dumnezeu---------- 111

CAP. 10 Învăţătură şi trăire ---------- 118

Cuprins ----------141

Bibliografie----------143

BIBLIOGRAFIE

Biblia - traducerea Cornilescu

Obsesia - Lloyd Douglas

Înţelegând oamenii - Larry Crabb

Yoga şi meditaţia transcendentală– John Weldon şi Dr.Clifford Wilson

Vindecarea prin eliberare - Peter Horrobin

Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul - Martyn Lloyd

Dumnezeu Duhul Sfânt - Martyn Loyd

Eu, femeia - John şi Stasi Eldredge

New Age - Lothar Gassman

De ce o singură cale? - John MacArthur

Realitatea despre astrologie - John Ankerberg şi John Weldon

Biblia cu explicaţii

Mantaua rugăciunii - Bill Norton

Luptătorul în închinare - Chuck D.Pierce şi John Dickson

Cercetare asupra principiilor de viaţă - Bill Gothard

Enciclopedia liberă – Wikipedia

Schimbul divin – Derek Prince

www.doctor.info.ro

www.esoterism.ro

Tipar executat sub comanda
nr. 234 / 12 septembrie 2006

Tipografia Grafica Plus SRL Deva
Tel/Fax: 0254-219008, 229890
E-mail:graficaplus@graficaplus.ro
www.graficaplus.ro